

Ảnh Quỷ

Contents

Ảnh Quỷ	1
1. Chương 1: Mộng Xuân	1
2. Chương 2: Gặp Quỷ	6
3. Chương 3: Ở Chung	11
4. Chương 4: Nữ Quỷ	19
5. Chương 5: Gây Rối	25
6. Chương 6: Giết Người	31
7. Chương 7: Đàn Ông	38
8. Chương 8: Khi Còn Sống	43
9. Chương 9: Dấu Vân Môi	50
10. Chương 10: Ảnh Chụp	55
11. Chương 11: Hung Thủ	61
12. Chương 12: Chuyện Cũ	68
13. Chương 13	75
14. Chương 14: Phiên Ngoại : Tường Dương Lan	85

Ảnh Quỷ

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, huyền nghi, quỷ công chấp nhất khủng bố X đại thúc thụ, niên hạEdit: mewmewL

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-quy>

1. Chương 1: Mộng Xuân

“Khúc tổng, ngài về 1 mình à? Muốn chúng tôi đưa ngài về không?”.

“Không sao, tôi về 1 mình được mà, các người cứ chơi tiếp đi”.

Khúc Nhạc ngã trái ngã phải đi ở trên đường, chiếc Jeep Cherokee của anh còn đậu ở bãi đậu xe cách đó không xa, chỉ cần anh muốn thì bảo an lập tức sẽ ân cần giúp anh đánh xe lại đây, thậm chí còn có thể trực tiếp lái xe đưa anh trở về.

Nhưng anh không muốn lái xe, không phải bởi vì nguyên nhân đã uống rượu.

Tửu lượng của anh rất tốt, bụng vẫn ổn sau khi uống xong hai ba chai rượu trắng, mặt không đỏ, tim không đập.

Hơn nữa anh cũng không uống nhiều.

Liên như người quen đi máy bay, thỉnh thoảng cũng muốn ngồi xe giao thông công cộng. Tối hôm nay Khúc Nhạc liền nghĩ phóng túng rồi mới đi về, ném thữ say rượu bên đường, cảm nhận sự bất cần.

Hôm nay ở công ty lại bị một đồng bực bội, Jack Trương chết tiệt!

Đi ngang qua rạp chiếu phim Oscar, cả tòa kiến trúc tráng lệ, đại khí trang trọng, trên cửa thủy tinh hiển thị danh sách phim chiếu hôm nay, 1 poster dán tại hai bên hông. Bên trên viết quà tặng tết âm lịch, quảng cáo khuyến mãi mua một tặng một.

Khúc Nhạc híp mắt nhìn 1 lát, bĩu môi, thật sự là biết kinh doanh ghê.

Lơ đãng thoáng nhìn 1 bé gái đang co rúm lại ở một góc cửa, trên mặt còn sót lại nước mắt, hình như mới vừa khóc xong.

Khúc Nhạc đi qua, ngồi chồm hồm, cố gắng làm ra tươi cười ấm áp dễ nhìn, “Có chuyện gì vậy cô bé? Ba mẹ của cháu đâu rồi?”.

Lúc này 1 người phụ nữ đột nhiên chạy tới từ phía sau, ôm cô bé vội vã đi khỏi, trước khi đi còn không quên nói khơi khơi: “Ai kêu con chạy lung tung hả, tìm không thấy nhà chứ gì? Sau này gặp phải người kỳ quái như vậy thì ngàn vạn lần đừng bị lừa!”.

Khúc Nhạc: “.....”

Khúc Nhạc nhìn theo 2 mẹ con rời khỏi, không nói được gì hết, đột nhiên có loại năm tháng như thoi đưa, chính mình đã biến thành ông chú đáng thương. Anh rất muốn hét lớn một tiếng, ông đây năm đó cũng là cậu bé thuần khiết!

Ông chú quái dị Khúc Nhạc ngẩng đầu 45 độ nhìn trời, mờ mịt, đột nhiên có loại cảm giác không thể hiểu được bất cứ ai, cũng không thích sự trống rỗng cô đơn lạnh lẽo, ngay cả chính anh đều cảm thấy được chính mình đã không còn trẻ rồi, đã theo tuổi dần tăng lên mà dần dần đáng khinh.

Không biết như thế nào, có lẽ là thói quen hay theo bản năng?

Anh lung lay lão đảo quẹo vào 1 tòa nhà cũ bên cạnh rạp chiếu phim Oscar, trên tầng dán 4 chữ to màu đỏ chói mắt —— Mùa Xuân Ảnh Lâu.

Nếu bây giờ Khúc Nhạc tỉnh táo thì anh tuyệt đối sẽ không lại vào chỗ nhỏ xíu vừa dơ lại cũ nát này.

Xin chú ý, dùng từ “lại” cho thấy nhân mô nhân dạng*, Khúc quản lí tự xưng là đào hoa thường xuyên ghé qua Mùa Xuân Ảnh Lâu.

*nhân mô nhân dạng: nhìn có vẻ đàng hoàng, tử tế, có học thức

Bất quá nếu Khúc Nhạc có năng lực tiên đoán thì chính là đánh chết anh thì anh cũng sẽ không lại tới,

Đáng tiếc bây giờ anh đang là trạng thái say xỉn, càng không biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.....

Khúc Nhạc say khướt đi vào tòa nhà, trên quầy bán vé có 1 thằng nhóc xấu xí xa lạ, khoảng hơn 20 tuổi, làn da khô vàng, giống cá muối phơi nắng trên ban công.

Không phải người mà Khúc Nhạc ngày thường quen mặt kia, nhưng bây giờ anh không hơi đâu mà để ý việc này.

Tên nhóc mắt cá chết cao thấp đánh giá Khúc Nhạc một phen, không kiên nhẫn nói: “Xem phim? Bao cả đêm 60, bao 1 nửa thì 30”.

Dáng vẻ kia rất giống Khúc Nhạc thiếu nó một trăm vạn, còn nợ không trả.

Khúc Nhạc say khướt thò tay vào trong túi quần, lục lọi nửa ngày mới lấy ra tờ đồ.

Thằng nhóc vung tay, từ ngăn kéo lục ra mấy tờ giấy không nhãn nhúm, một phen lấy cái chìa khóa gỉ ra, ném cho Khúc Nhạc, ghét bỏ nói: “Tôi không có tiền lẻ, chờ anh đi ra sẽ thối lại cho anh sau. Thấy không? Tầng hầm ngầm, quẹo trái, gian cuối cùng”.

Đúng là gian mà Khúc Nhạc thường đi.

Khúc Nhạc vịn vách tường của cầu thang, từng bước từng bước đi xuống.

Có lẽ do say rượu nên Khúc Nhạc cảm thấy cầu thang đều trôi nổi vụn vẹo, hình như tiếp theo chân sẽ đạp vào khoảng không.

Tầng hầm ngăm không có đèn chiếu sáng, tối om, chờ dần dần thích ứng bóng tối, loáng thoáng nhìn ra các cánh cửa sắp hàng hai bên, tựa như nhà trọ sinh viên yên tĩnh, cũng giống nhà tù âm u.

Khúc Nhạc cầm cái chìa khóa nhắm ngay ổ khóa, thử vài cái.

Cánh cửa cũ kêu kè kệt, ở tầng hầm ngăm yên tĩnh không tiếng động mở ra một khe hở vừa 1 người vào, vừa lúc đủ Khúc Nhạc đi vào, bên trong tối đen giống như không đáy.

Một trận gió rét lạnh thấu xương theo cửa khuếch tán sâu vào trong, thổi vào trong ống quần của Khúc Nhạc, anh rung mình một cái, men say mất đi vài phần.

Giống như bị sợi dây vô hình kéo đi, ma xui quỷ khiến Khúc Nhạc chen vào.

Bóng đèn mờ mờ cũng rọi ghé lộ thành 1 màu, nhìn cái gì cũng đều là màu vàng mập mờ.

Đó là một ghé lộ một người, tổng cộng liền 20 m², WC, sofa, TV, thậm chí trong góc còn có một máy lọc nước cũ nát. Chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng câu toàn *.

*Chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng câu toàn: ý nói phòng nhỏ nhưng đầy đủ mọi thứ.

Khúc Nhạc đi vào, khác với bên ngoài, bên trong ghé lộ đúng là ấm áp như mùa xuân tháng 3, bị luồng gió mát thổi 1 lát thì đầu óc vốn có vài phần tỉnh táo lại bắt đầu mơ màng mơ hồ lại.

Trên TV chiếu phim tình yêu Hollywood, hoạt động mạnh bạo, diễn viên rất ra sức, lả lướt kêu a a liên tục.

Khúc Nhạc tìm cái tư thế thoải mái, ý thức dần dần trôi xa, ngủ luôn trên sofa.

Khí lạnh tập trung, ấm áp rút đi.

Trong lúc ngủ mơ có bàn tay lạnh lẽo sờ từ khuôn mặt tới xương quai xanh, bộ ngực, bụng, dần dần di chuyển xuống dưới, hơi thở lạnh lẽo nỉ non ở bên tai anh. Khúc Nhạc kêu lên một tiếng đau đớn, không biết vì sao xúc cảm lạnh lẽo kia qua đi, tiếp theo là lửa nóng, lập tức đẩy lên dục vọng ở sâu trong nội tâm của anh.

“Buông, nhẹ thôi ——”.

Đối phương là không có thanh âm, Khúc Nhạc lại có thể rõ ràng nhận ra đó là tiếng nói trầm thấp mang theo chút ngả ngớn, tựa như vang lên ở trong đầu của anh.

Thanh âm này làm cho cả người Khúc Nhạc run rẩy, đau đớn lại thỏa mãn, sỉ nhục mà vui sướng.

Bàn tay lạnh như băng kia cầm nam tính ở giữa háng của anh, không được mấy cái liền tách 2 chân của Khúc Nhạc ra, một cái cực đại lạnh như băng gì đó để ở mặt sau (*aka hoa cúc*) của anh, hơi thở lạnh lẽo dồn dập phun ở trên cổ của anh.

Khúc Nhạc nhắm chặt hai mắt, 2 tay nắm bả vai lạnh như băng mà chắc khỏe của đối phương, giao cả thân mình cho đối phương, lông mi bị nước mắt của khóe mắt làm ướt nhẹp, dưới mãnh liệt đánh sâu vào mà run nhè nhẹ.

“Ư.....a a.....”.

Khúc Nhạc nghĩ muốn khiến cho tối nay tận tình phóng túng đi, đây bất quá là một hồi mộng xuân một chút cũng không có dấu vết thôi.

Khúc Nhạc hắt xì vang dội, từ trong ngủ mơ tỉnh lại, muốn ngồi dậy từ sofa, mới vừa dùng một chút lực liền cảm thấy cả người đau nhức, mặt sau lại làm cho anh không chịu nổi, nhất thời mặt nhăn như khổ qua.

Chẳng lẽ đêm qua.....Không phải giấc mơ?

Nhìn quanh bốn phía, cửa của ghế lô là khóa trái từ bên trong, bên trong cũng không có dấu vết người khác đi vào. Nhưng mà xốc thăm lông che trên người lên thì Khúc Nhạc đen mặt.

Chỉ thấy trên cổ của anh, ngực, thậm chí là đùi trong, cái loại bộ vị làm cho người ta xấu hổ này, đều che kín dấu hôn màu đỏ nhạt dày đặc, hình thành đối lập rõ rệt với làn da trắng nõn của Khúc Nhạc, cực đậm mẽ.

Khúc Nhạc theo bản năng giơ tay sờ mặt sau, a, không có chất lỏng trắng đục như trong tưởng tượng của anh? Tuy có một chút khó chịu nhưng không phải cái loại này..... Chẳng lẽ đêm qua chính là 1 người phụ nữ?

“Thật đúng là người phụ nữ lớn mật.....”. Khúc Nhạc suy đoán lừa mình dối người.

Là Gay, tuy rằng bị phụ nữ ngủ, nhưng dù sao còn tốt hơn nhiều so với bị đàn ông không rõ lai lịch ngủ.

Đưa chuột hay là hoa cúc, Khúc Nhạc quyết đoán chọn cái trước, hơn nữa tự động quy kết nguyên nhân đau đớn của mặt sau là táo bón.

Đánh chết Khúc Nhạc cũng không sẽ thừa nhận chính mình mơ mơ màng màng bị đàn ông.....này nọ!!

Đây là tự tôn, tự tôn!

Trong không khí vẫn đục tràn ngập mùi dịch thể, Khúc Nhạc không bao giờ....muốn ở lại trong ghế lô một phút đồng hồ nào nữa, chính là lung tung cảm bao công văn lộn xộn, vịn cái đầu đau đớn, từ Mùa Lâu Ảnh Xuân lão đảo đi ra ngoài

Một luồng khí lạnh theo bước chân của Khúc Nhạc từ từ đi tới, thẳng nhóc quỳ thu ngân giật mình hé mắt, tầm mắt do dự đảo một vòng trên bao công văn phình lên của Khúc Nhạc, liền lại ôm bả vai ngủ bù, tựa hồ quãng việc này lên tới chín tầng mây.

2. Chương 2: Gặp Quỷ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trở lại khu nhà đã là 5 h 30 sáng, một đêm say rượu, đầu đần độn, đau nhức, hơn nữa.....

Khúc Nhạc cảm nín nhìn chính mình trong gương, dấu đỏ loang lổ, anh cái dạng này quả thật không thích hợp đi công ty.

Chỉ tùy ý vắt khăn tắm ngang hông, liền thần nhiên đi ra khỏi phòng tắm, Khúc Nhạc cầm điện thoại, “A lô, Trương sir, tôi là Khúc Nhạc.....”.

“Khúc Nhạc, làm sao vậy, giọng sao lại khàn như vậy?”.

“Trương sir, đoán chừng sau buổi tiệc đêm qua thì trên đường trở về bị cảm lạnh. Ngày hôm qua tôi đã bố trí tốt công việc của hôm nay, Jack cũng học được khá rồi, tôi cảm thấy hôm nay có thể cho Jack tự mình quản lý phòng PR(đối ngoại), cậu ta nhất định sẽ làm rất tốt”.

“Anh đề cao nó quá rồi”.

Trương sir không thích người khác gọi gã là Trương đồng (giám đốc), nói nó không đủ thân thiết, sau đó tất cả mọi người sửa miệng gọi gã là Trương sir. Nhưng Khúc Nhạc không thấy thay đổi cách gọi rất cuộc có điểm nào thân thiết hơn đâu.

Nói ví dụ, ép Khúc Nhạc dạy đứa con trai Jack Trương bắt học vô thuật còn tự cho mình siêu phàm của gã ta.

*bắt học vô thuật: không học vấn, không nghề nghiệp

Jack Trương từ nhỏ lớn lên ở Mỹ, tự xưng là người Mỹ cao quý, cũng không thừa nhận chính mình con cháu Viêm Hoàng, liền ngay cả ở trong công ty cũng đều là một mực nói tiếng Mỹ lưu loát tiêu chuẩn.

Dưới vẻ mặt khoa trương và um sùm lên án ông già nhà gã với Khúc Nhạc thì lúc này mới Khúc Nhạc hiểu được tên nhị thế tổ (thế hệ nh à giàu thứ 2)này thật ra chính là thằng ngốc từ đầu tới đuôi.

“Chucky (tên tiếng anh của Khúc Nhạc), anh có biết hay không, nếu không phải ông già đóng băng tài khoản của tôi thì tôi sẽ không tới Trung Quốc lạc hậu này, hiện tại tôi hẳn là ở trong quán bar ôm gái đẹp, quán bar anh hiểu hay không, chính là chỗ uống rượu.....”. lải nhải, lải nhải một đồng lời nói nhảm.

Chỉ sợ ở trong mắt của Jack Trương, toàn bộ người Trung Quốc đều là người quê mùa chưa thấy qua việc đời.

Ngay cả Khúc Nhạc xưa nay nhã nhặn khiêm tốn, ở trong lòng cũng phải thầm mắng 1 tiếng “Nhị thế tổ ngu ngốc”. Nhưng cố tình anh không thể nói ra, vì sao ư? Ai kêu người ta sinh trong hũ vàng chi, có ông già kiêu ngạo thâm hiểm chi.

Đã hơn một năm nay Khúc Nhạc không ít lần chùi mông (giải quyết hậu quả do việc làm của ng' khác) cho Jack Trương, đương nhiên không phải chùi mông thật sự.....

Jack Trương háo sắc, đây là sự thật khi Khúc Nhạc chưa gặp gã thì đã biết, quấy rối đồng nghiệp, nam nữ không kiêng, cũng không ít lần bị phụ nữ mang thai tìm tới cửa, những phiền toái như con sóng vỗ liên tục này đều là Khúc Nhạc quản lí phòng PR vừa trấn an đối phương, đồng thời còn muốn giữ gìn hình ảnh công ty đối ngoại PI, giải quyết từng cái một.

Từ lúc bắt đầu dạy nhị thế tổ ngu ngốc này thì Khúc Nhạc phát hiện sự kiềm chế của chính mình lấy đơn vị mỗi giờ từ từ tăng cao lên.

Cho dù biết Jack Trương căn bản không quen thuộc sự vụ công ty, nhưng có thể giao công việc cho nhị thế tổ này, chính mình thoải mái nhàn nhã thì là chuyện thật tốt lần đầu Jack Trương làm từ lúc đi theo Khúc Nhạc học tập tới nay.

Khúc Nhạc thả lỏng thân thể, nằm ở trên giường, nửa ngủ nửa tỉnh như đi vào cõi thần tiên mộng ảo, dù sao công ty là của nhà họ Trương bọn họ, anh chỉ là làm thuê thôi, cho dù Jack Trương làm ra phiền phức lớn cỡ nào thì cũng có cha cậu ta đỡ, anh có thể ngủ 1 giấc ngon lành rồi.

“Rầm ——”.

Trong phòng yên lặng đột nhiên truyền tới tiếng 1 vật nặng rơi xuống đất.

Chẳng lẽ là cướp đột nhập vào nhà ư?

Năm mới sắp tới rồi, cho dù là bọn cướp, bọn trộm cũng đang nghĩ cách ăn tết, trên tin tức đã có có rất nhiều vụ án như vậy.

Khúc Nhạc lập tức từ trên giường ngồi dậy, sờ soạng cầm lấy gậy điện đặt ở đầu giường, nhẹ tay nhẹ chân đi tới chỗ phát ra thanh âm —— thư phòng cách vách.

Mở đèn lên, sau khi thấy rõ cuốn sách bìa cứng rơi trên mặt đất thì Khúc Nhạc cực thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra là cuốn sách không cẩn thận rơi xuống đất.

—— Mịa nó, hù chết người luôn rồi nè.

Ngay khi Khúc Nhạc xoay người trở về phòng thì phía sau lại đột nhiên vang lên 1 thanh âm đồng dạng, sau đó lại là mấy tiếng “Rầm —— rầm —— rầm ——”

Căn phòng trống trải một mảnh quỷ dị.

Không thể nào?

Thân thể Khúc Nhạc cứng đờ, chậm rãi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sách trên cả giá sách tựa như chiến sĩ anh dũng hy sinh đang rất có quy luật, rất có tiết tấu nhảy xuống.

Chính là nghĩ muốn tự sát cũng không có thể chọn nhà anh chứ, hoàn toàn có thể đi thêm mấy bước nữa, chạy tới bên ngoài tông vào xe và vân vân, làm ơn đi các cuốn sách ơi, đừng mang theo sự dọa người như vậy chứ, trường hợp cực quỷ dị kinh tởm.

Đây là có người đùa dai, đang trêu đùa anh hay sao? Như vậy cũng phải có người thứ hai ở trong phòng này chứ!

Khúc Nhạc theo bản năng buột miệng thốt ra: “Gặp quý!”.

Nói xong câu đó thì Khúc Nhạc bỗng nhiên ý thức được cái gì đó, lông tơ cả người dựng đứng, không rét mà run, hô hấp tạm dừng, liền ngay cả tim đập cũng hận không thể dừng lại.

Không khí trong nháy mắt ngưng trệ, chỉ có tiếng các cuốn sách tự sát nhảy xuống “Rầm ——rầm ——”.

Khí lạnh càng nhiều, trên trán Khúc Nhạc chậm rãi nhỏ 1 giọt mồ hôi to như hạt đậu, giọng nói run run tự an ủi chính mình: “Cái này, thật ra, cũng không, không có gì, coi lâu còn phát hiện, thật có tiết tấu, có mỹ cảm”.

Giống như vì phản bác lời nói của Khúc Nhạc, cả giá sách tức khắc an tĩnh lại, tiếp theo rầm một tiếng, toàn bộ sách đều mới rơi xuống.

Khúc Nhạc giật giật khoe miệng, trên thực tế đã co rút rồi. Anh cảm thấy chính mình có một chút suy nghĩ cần phải sắp xếp lại.

Đầu tiên, cái này có khả năng là lực hấp dẫn của địa cầu đột nhiên tăng thêm hoặc là quỹ đạo vận hành xuất hiện lệch lạc.

Ví dụ như có một ngày địa cầu đột nhiên phiền chán cuộc sống nhất thành bất biến (đã hình thành thì không thay đổi), tựa như ông chồng chán ghét mỗi ngày nhìn mặt bà vợ, vì thế ở bên ngoài có.....!

Địa cầu thoát khỏi quỹ đạo đẩy bản thân xuống 1 chút vì thế liền đã xảy ra sự kiện kể trên.

Quý mới tin a!

Thứ 2 có khả năng là anh đột nhiên kích khởi siêu năng lực đã rất lâu, dưới tình huống bị kích thích nên không tự giác liền sử dụng.

Tưởng tượng như vậy, quả nhiên anh là đại nhân vật khó lường ha, chẳng lẽ từ nay về sau cứu vớt toàn bộ loài người, thậm chí trọng trách của địa cầu liền giao trên tay anh sao?

Chính mình khoác áo choàng đỏ thắm tương tự, bộ dáng mặc quần lót bên ngoài.....Hay là trực tiếp làm cho anh chết luôn đi!

Cuối cùng, chẳng lẽ..... Quả nhiên..... Có quý sao?!

Không thể nào, chẳng lẽ anh sẽ bị mất mạng?

Nhớ lại các loại tình tiết của phim kinh dị, cùng với cuộc đời 35 năm, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm của chính mình thì Khúc Nhạc thật sự không có từng hại ai cả.....

“Oan, oan, oan.....”.

Please, đầu lưỡi mày nhanh chấn chỉnh lại cho tao đi!

“Oan có đầu, nợ, nợ, nợ có chủ! Tôi, tôi, tôi từng làm hại anh à.....?”.

Thật ra Khúc Nhạc muốn nói: “Tôi tuyệt đối chưa hại ai cả”, nhưng sắp thốt ra lại sửa miệng. Ai biết bay trên cửa sổ chính là cái thứ gì chứ, heo, trâu, cá, gà, vịt? Anh tự xưng là là động vật ăn thịt, ai biết nó có phải là 1 trong những con đó không, oán hận anh ăn nó, tới đây đòi nợ!

Cái gì, vì cái gì anh sẽ biết đối phương đang bay trên cửa sổ hả?

Mịa nó, chỉ cần mắt không mù thì đều sẽ nhìn đến cả thư phòng chỉ có cửa sổ bay một mảnh đông nghìn nghịt!

Đột nhiên một luồng khí lạnh đối mặt áp sát tới, đèn tiết kiệm năng lượng xoẹt xoẹt lắc mạnh 2 cái, nhất thời một mảnh tối thui, gió lạnh thổi vù vù, nhưng mọi thứ trong thư phòng lại không chút sút mẻ.

Khúc Nhạc nín thở, tuy rằng không nhìn thấy gì nhưng lại có thể tinh tường cảm giác được con quỷ kẻ sát thân mình của chính mình, khí lạnh nhẹ nhàng thổi ở bên tai, 1 tiếng nói trầm thấp vang lên ở trong đầu.

” ——Anh tên là gì?”

Lông tơ của Khúc Nhạc một đường từ bên tai dựng đứng tới bàn chân, đúng lý hợp tình nói: “Đại, đại trưởng phu, đi, đi không thay tên ngồi không đổi họ, tôi tên là An Khúc!”.

Xin lỗi An Khúc, thời khắc mấu chốt anh mượn tên chú để giữ mạng, nói ra chỉ có khác 1 từ thôi, hẳn là không thành vấn đề đi.

Quỷ im lặng 1 hồi, Khúc Nhạc âm thầm đắc ý, hừ, thế nào, mày tìm lầm người rồi nhá!

Sức lực siết chặt Khúc Nhạc lại siết chặt hơn, 1 luồng khí lạnh từ thư phòng lan tràn tới phòng ngủ, một lát sau khí đen cuốn một đồng giấy chứng nhận trở về.

Khúc Nhạc: “——!”

Không coi ai ra gì, giấy chứng nhận bị lật qua lật lại coi từng cái 1, Khúc Nhạc nuốt nuốt nước miếng, “Hãy nghe tôi nói đã, đó là hiểu lầm……”.

Nói còn chưa dứt lời thì đầu óc của Khúc Nhạc một trận choáng váng, cảm giác cả thân thể bị quăng lên, vẽ 1 vòng tròn giữa không trung, phục hồi tinh thần lại thì phát hiện chính mình đã nằm ở trên giường lớn trong phòng ngủ, thân thể không thể cử động, nặng trĩu, bị vật nặng đen thui đè nặng.

Không cần nhìn thì cũng biết là ai rồi.

Khúc Nhạc kiên trì, từ từ khuyên bảo: “Người anh em này, chết đều đã chết, anh cũng không sống lại được, thành quỷ cũng không dễ đi, nếu tôi đắc tội anh ở đâu, anh có tâm nguyện gì chưa hoàn thành thì tôi có thể giúp anh”.

“—— Làm anh”.

“Anh trai, anh là muốn……thải dương bổ âm sao?”.

“—— Không phải……”.

Quỷ đè ở trên người gã rung động một chút, trong nháy mắt Khúc Nhạc rất muốn giết chết đối phương, đừng tưởng rằng anh nhìn không thấy sẽ không biết con quỷ chết tiệt này đang chê cười anh!

Mất trinh là chuyện nhỏ, mạng nhỏ quan trọng hơn, nếu con quỷ này là anh đẹp trai thì Khúc Nhạc vẫn là rất vui vẻ hoàn thành tình cảm giữa người và quỷ và vân vân.

Gì, tiết tháo? Đó là cái gì vậy?

Khúc Nhạc hỏi: “Xin hỏi anh là nam ……hay là nữ?”.

Được rồi, chỉ nghe thanh âm của giọng nói thì nhất định là nam, nhưng ai có thể cam đoan không phải là xuân ca nhất lưu chữ (anh trai chơi bởi???)? Anh là thuần gay, vô cảm với nữ giới. Nhưng mà nếu là như thế này thì anh có cần kêu đối phương là anh giai nữa không ha?

Quỷ kia lặng im 2 giây, khí lạnh đi xa, Khúc Nhạc lập tức toàn thân thoải mái, hô hấp cũng thông thuận.

Mặt trời nhô lên nơi chân trời, khí đen dày đặc trong phòng, 1 khuôn mặt trắng bệch như ẩn như hiện, thân hình cao lớn nhuộm bóng tối càng đen đậm hơn so với khí đen.

Mắt Khúc Nhạc không hề chớp, sững sờ trừng con quỷ kia, miệng khê nhếch lại nói không ra lời.

Siêu đẹp trai!

Khuôn mặt kia không hề có huyết sắc, mày kiếm nhập tấn*, đôi mắt thâm thúy, môi mỏng như lưỡi dao, mái tóc đen dài chấm vai, mặt than, quỷ khí dày đặc.

Lúc này 1 tia nắng ấm áp chui qua cửa sổ, xua tan khí đen tràn ngập quanh thân của con quỷ, khuôn mặt đẹp trai vốn âm u tức giận thể nhưng trở nên mơ hồ, thái dương và ngực nứt ra cái lỗ to, chảy ra máu tươi màu đỏ tươi, từ khuôn mặt điển trai uốn lượn tới xương quai xanh, trong lỗ to trên ngực trào ra máu tươi lại ướt đẫm cả thân mình, tí tách, một bãi máu, phối với ánh mắt thẳng tắp của con quỷ kia thì cực đáng sợ.

Nếu vừa rồi là đẹp trai tới nỗi làm cho người ta nói không nên lời nói, hiện tại thì Khúc Nhạc chính là sợ tới mức nói không nên lời.

Khúc Nhạc ghen hợm, “Tôi.....Tôi sợ máu”.

Tiếp theo hai mắt nhắm lại, ngã quy về phía sau, trước khi ngất xỉu thì không quên cắn giận thề, bố mày tuyệt đối sẽ không theo khuôn mặt đầy máu của mày lên giường đâu, nghĩ cũng đừng nghĩ!!

Con xe của Nhạc ca nà

* mày kiếm nhập tẩn: chân mày hình kiếm, dài tới tóc mai theo

3. Chương 3: Ở Chung

Khi tỉnh lại thì đã là hơn 2 giờ chiều, hiếm khi thời tiết thật là tốt, mặt trời giữa mùa đông.

Nhìn quét một vòng, quý kia quả nhiên im lặng đứng ở góc phòng.

” ——Anh tỉnh?”.

Ngủ được 1 giấc nên lá gan Khúc Nhạc vô tình lớn hơn, “Sao cậu còn ở đây hả?”. Nói xong liền hối hận, là quý mà, ai biết khi nào thì luẩn quẩn trong lòng liền kéo anh cùng nhau xuống địa ngục.

Quý kia từ góc phòng chậm rãi bay ra, khuôn mặt đẹp trai ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống quả nhiên lại bắt đầu mơ hồ, sau đó cả người là máu đi về phía Khúc Nhạc.

Tim Khúc Nhạc đập tình thích, trơ mắt nhìn quý kia dừng lại trước mặt anh, chỉ vào đầu giường nói: “Uống cháo”.

Cái gì?

Náo loạn nửa ngày liền uống cháo? Khúc Nhạc còn tưởng rằng.....

Rút lại tiểu tâm tư đáng khinh, Khúc Nhạc đi qua coi, trên đầu giường đặt 1 chén cháo gạo kê, đang nóng hôi hổi bốc khói trắng, mùi thơm bay khắp phòng.

Bụng hợp thời kêu ọt ọt, Khúc Nhạc không nói chuyện, lấy tâm tình tráng sĩ đoạn cổ tay bưng lên liền uống.

Suy nghĩ bay loạn, uống cháo do quý nấu thì có bị biến thành quý không vậy hả?

Khúc Nhạc đặt chén xuống, qua loa lau miệng, mở miệng nói: “Cậu rút cuộc vì sao đi theo tôi?”.

Quý đột nhiên nói: “Làm anh”.

Khúc Nhạc suýt nữa phun cháo vừa mới ăn hồi này ra luôn, té ra mục tiêu suốt đời của quý này chính là làm anh, có làm hay không!

“Vì sao cậu nhất định phải làm tôi hả?”. Khúc Nhạc bỗng nhiên nhớ tới sự kiện quý dìm tôi hôm qua, lớn tiếng nói: “Đêm qua tại tòa nhà chiếu AV chính là cậu..... tôi!”.

Lòng bắt đầu đầy cảm phẫn, cuối cùng giọng điệu yếu ớt, làm cho chính miệng anh nói ra chuyện bị mê gian, khuôn mặt già của anh thật sự không đủ dày.

Quý nói: “Là tôi”. Giọng điệu thản nhiên không dao động, sắc mặt càng thản nhiên.

Khúc Nhạc hồi thần, tức giận tới nghĩ muốn tát chết con quý này, nhưng nghĩ lại đối phương đã chết rồi, đều thành quý, lại hô giết cậu ta chính là uống phí sức lực, đành nói: “Vậy cậu đã làm tôi rồi, vì sao còn quần lấy tôi chứ?”.

Mĩa nó, chẳng lẽ vẫn nghĩ muốn làm anh ư?

Quý nói: “Tôi vẫn muốn làm anh”.

Mặt không đổi sắc nói lời nói vô sỉ, bần thủ, đáng khinh như vậy, quả nhiên không phải người mà.....

Một ngum máu ghen trong lòng, Khúc Nhạc suy yếu nói: “Nếu tôi phản kháng thì cậu sẽ giết tôi sao?”.

Quý lộ ra vẻ mặt hoang mang, nửa ngày mới nói: “Tôi phải suy nghĩ, cân nhắc”.

Khúc Nhạc vội vàng nói: “Loại việc nhỏ này thì cậu vẫn là không cần suy nghĩ, ngàn vạn lần không cần suy nghĩ! Nói coi vì sao cậu nhất định phải chọn tôi?”. Trên đường cái đều là đàn ông, chọn người khác đi.

Quý im lặng, ngay khi Khúc Nhạc cho rằng cậu ta muốn im lặng tới chết luôn thì cậu ta mở miệng: “Tôi không biết, tôi đều quên hết chuyện khi còn sống rồi, tôi chỉ nhớ rõ tâm nguyện duy nhất trước khi chết là làm anh”.

Mịa, có thể đừng bày ra khuôn mặt vô tội nói những lời vô sỉ như vậy hay không! Nói coi đây là chấp niệm sâu cỡ nào ha!

Khúc Nhạc: “Vậy cậu tên gì?”.

Quý: “.....a Lan”.

Khúc Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi, tốt, a Lan, tôi nhớ kỹ cậu!

“Cậu không phải đều còn nhớ sao, chơi tôi à, a Lan, gạt người là không đúng”.

“.....”

A Lan nói: “Vừa mới nhớ ra”.

Tựa hồ cảm thấy quý không có ý đồ thương tổn chính mình, ít nhất ở trên..... Không đúng, là trước khi hoàn thành tâm nguyện sẽ không thương tổn mình, Khúc Nhạc bình tĩnh lại, khí tràng đáng khinh khai hỏa toàn bộ, bày ra một bộ biểu cảm “Tôi sẽ đánh bại cậu”, nói: “A Lan, quý sinh của cậu thật sự rất không cao cả, rất không sâu xa, cậu nhất định sẽ bị quý khác xem thường”.

Quang côn (ế, ko có ng' iu) độc thân 35 năm bị một con quý theo đuổi, nhân sinh của anh có thể lại tệ hại hơn nữa không hả?

A Lan khuyên giải, nói: “Không cần lo lắng, quý chúng tôi sẽ không như vậy”.

Khúc Nhạc nhất thời có loại lỗi giác đàn gảy tai trâu, anh đã lâu không gặp qua loại người giáp mặt khoe ra cảm giác ưu việt của đất lừa thuê.

Nhưng lập tức, Khúc Nhạc liền lộ ra cái loại vẻ mặt đê tiện, “A Lan, con người chúng ta phải có trụ cột tình cảm nhất định mới có thể lên giường, giống tôi và cậu căn bản là không có trụ cột tình cảm, cậu là quý tốt nhưng chúng ta không hợp”.

Không ngờ Khúc Nhạc cũng có một ngày nói ra câu “quý tốt”.

A Lan mặt không đổi sắc nói: “Làm sao mới có thể có trụ cột tình cảm?”.

Khúc Nhạc: “Chính là cái gọi là lâu ngày nảy sinh tình cảm”.

A Lan gật đầu, “Tôi hiểu”.

Hử? Hiểu được cái này hả? Ôn trời!

Không đợi Khúc Nhạc cao hứng thì khí đen bao quanh anh, ngay sau đó thân hình cao lớn của a Lan ôm anh vào trong ngực, bên tai, cổ đều là xúc cảm lạnh lẽo. Anh lập tức phản ứng lại, đây là a Lan đang hôn môi anh.

“Chờ, chờ một chút, không phải cậu nói đã hiểu rồi sao?”. Khúc Nhạc định lấy tay ngăn a Lan lại, kết quả thân thể của a Lan khi bị đụng vào liền hóa thành khí đen, khi khí đen ngưng tụ lại biến trở về bộ dáng lúc đầu.

A Lan vừa hôn Khúc Nhạc vừa nói: “Lâu ngày nảy sinh tình cảm”.

Khúc Nhạc khóc không ra nước mắt, anh thật sự không phải ý này mà!

“Không phải như thế! Cái gọi là lâu ngày nảy sinh tình cảm, là nói hai người ở chung lâu ngày, tự nhiên sẽ sinh ra cảm tình!”.

A Lan ngừng 2 tay đang làm loạn lại, nói: “Cho nên?”.

Tâm muốn chết Khúc Nhạc đều có, “..... Cho nên cậu chỉ cần vẫn ở tại bên cạnh tôi, một ngày nào đó chúng ta sẽ có trụ cột tình cảm! Phải từng bước một tới.....”.

Giờ thì hay rồi, anh không thể lại đuổi con quý này đi rồi, đây là cái gọi là nhục mất nước, hiệp ước không bình đẳng!

Trong mắt a Lan hiện lên một tia cảm xúc kỳ lạ, “Cho nên một ngày nào đó anh sẽ tự nguyện để tôi làm anh?”

Khúc Nhạc: “.....#@%&*”.

Nếu đã chấp nhận sống chung với 1 con quỷ thì Khúc Nhạc đành phải thuyết phục chính mình mau chóng thích ứng.

Ví dụ như, ban ngày luôn hạ màn xuống, để phòng ánh mặt trời.

Điều này giống như ông lão vừa híp mắt vừa uống trà vừa phơi nắng khiến cho Khúc Nhạc rất bất mãn, kết quả của bất mãn chính là bức màn khép lại chưa tới 10 phút liền lại bị anh kéo ra.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua thủy tinh trong suốt chiếu vào.

Khúc Nhạc thích ý tới muốn đuổi người.

“A — —mẹ ơi!”.

Góc tường hiện ra khuôn mặt máu thịt lẫn lộn, hai ánh mắt cứ thẳng nhìn chăm chăm Khúc Nhạc.

“Tôi biết rồi, tôi khép màn lại liền, cậu đừng lại đây!”.

Lại ví dụ như, đang ngủ say, bị quỷ túm ra từ trong ổ chăn.

Cái này cũng chưa tính, buổi sáng lúc đi tắm thời khắc luôn luôn cảnh giác không cần bị ánh mắt của con quỷ nào đó thẳng nhìn chòng chọc dọa tới.

Lúc uống cà phê phải chú ý không nên uống cái chén lạnh kia, bởi vì nhạt như nước ốc, không dành cho người uống.

Buổi tối lúc ngủ càng phải cẩn thận, bởi vì người không biết khi nào thì sẽ có con quỷ đột nhiên toát ra từ phía sau hỏi Khúc Nhạc: “Hôm nay có thể làm anh hay không?”.

.....

Làm quản lí mỗi tháng lãnh 10 vạn của phòng đối ngoại thì Khúc Nhạc là loại người mạnh vì gạo, bạo vì tiền, cẩn thận lễ độ. Về tới nhà lại có thể trực tiếp khỏa thân, gãi ngón chân.

Buổi tối ngày thứ ba 1 người 1 quỷ ở chung, điện thoại của Khúc Nhạc đổ chuông liên tục Người là đồ ngốc , nhạc chuông riêng khi Jack Trương gọi tới.

Khúc Nhạc vừa vắt chân chờ a Lan nấu cơm vừa sung sướng nghe tiếng nhạc của di động.

A Lan bưng một chén cháo trắng bay tới, nói: “Không bắt máy?”.

Khúc Nhạc cầm cái chén, tỉnh bơ nói: “Dù sao đối phương là tên gốc, hơn nữa trong lúc nghỉ tôi cũng không nghe điện thoại công việc”.

A Lan không nói nữa, im lặng cầm 1 chén cháo trắng khác, hít sâu một hơi, khói trắng lượn lờ chớp mắt lướt qua.

Khúc Nhạc lăm bằm trong lòng, đây là nhân thê (*chiều vợ, sợ vợ*) nè, nếu không phải cậu ta vẫn nhớ thương hoa cúc của chính mình liền càng hoàn mỹ.

Điện thoại vẫn đang kêu không ngừng. Jack Trương bám riết không tha.

Ngoài mặt Trương sir nói mặc kệ Jack, nhưng thật ra cho Khúc Nhạc nghỉ 3 ngày, cái này đủ để cho thấy kỳ vọng của gã ta với con mình, nhưng hiển nhiên Jack Trương phụ lòng gã, bằng không lấy trình độ Jack Trương ghét Khúc Nhạc, sao lại sẽ chủ động gọi điện thoại? Vô sự bất đẳng tam bảo điện (*có việc mới tới*), không có việc gì cũng sẽ không tìm anh.

Khúc Nhạc suy nghĩ ý xấu, đoán chừng là công ty có chuyện rồi.

Ngày hôm sau, Khúc Nhạc chỉnh tề chuẩn bị ra ngoài.

A Lan buồn bã nói: “Anh đi đâu?”.

Khúc Nhạc: “Đi làm, nếu không sao nuôi cậu được? Cơm cậu ăn và vân vân, đều là tôi kiếm tiền mua tới”.

A Lan: “Tôi có thể không ăn”.

Khúc Nhạc: “Nhưng tôi phải ăn”.

A Lan túm lấy tay áo của Khúc Nhạc, “Tôi xem sách, thấy trên đó nói hai người cùng một chỗ phải luôn luôn chú ý bồi dưỡng tình cảm, anh hôn tôi 1 cái đi”.

Khúc Nhạc kinh ngạc nói: “Cậu coi sách ở đâu?”.

A Lan: “Trong thư phòng”.

Sách trong thư phòng ngoại trừ liên quan tới phương diện công tác, đều là Khúc Nhạc vì sĩ diện mới đặt đó, ai ngờ tên duy nhất thực hiện giá trị đọc của chúng nó dĩ nhiên là a Lan con quỷ này. Hèn chi lần đầu tiên gặp cậu ta, chính là ở thư phòng, đoán chừng cậu ta ở đó lên đọc sách.

Khúc Nhạc cao 1 m 80, a Lan nhưng lại cao hơn anh 1 nửa đầu, lúc này a Lan đang cúi đầu, lẳng lặng nhìn chăm chú Khúc Nhạc.

Với khoảng cách này, Khúc Nhạc có thể nhìn rõ lông mi thật dài của a Lan, ngay cả lông mi của a Lan đều là đen đậm.

Nhiệt độ bốc lên vành tai, Khúc Nhạc nói quanh co: “Ngày đó sao cậu lại quấy rối ở thư phòng?”.

Ngày đó a Lan hoàn toàn có thể xuất hiện bình thường, cần gì trình diễn sự kiện sách tự sát, lấy dọa người làm vui sao?

Sở thích của quỷ?

A Lan: “.....”

Vì thế, cái này coi như trong lúc vô ý chọc vào yếu điểm?

Khúc Nhạc thừa dịp lúc a Lan ngẩn ngơ liền xoay người chạy vụt qua, giống như chạy trốn, cũng phun ra 1 câu: “Cậu làm lộn xộn thì tự đi dọn dẹp thư phòng đi”.

Trong phòng lớn như vậy, a Lan vẫn duy trì tư thế cúi đầu nhìn như cũ, khí đen dần dần dày đặc, cắn nuốt cả thân thể cậu ta vào trong.

Khác với trong nhà, trong công ty một mảnh khẩn trương.

Khúc Nhạc mới vừa bước vào công ty, đã bị Trương sir kêu vào văn phòng.

Trương sir xanh mặt, ném 1 tập văn kiện cho Khúc Nhạc, “Anh xem cho tôi, rốt cuộc sao lại thế này! Không phải anh nói đều sắp xếp tốt rồi sao? Lỗ hổng số liệu lớn như vậy, phòng đối ngoại các người kiểm tra kiểu gì vậy!”.

Khúc Nhạc tìm ra bảng số liệu của phòng đối ngoại từ tập văn kiện, thông dong trả lời: “Trương sir, phần bảng số liệu này cũng không phải là ba ngày trước làm”. Ngụ ý, ông nên tới hỏi con trai iu quý của ông đi, mà không phải tôi.

Trương sir nói: “Jack đã giải thích với tôi, bảng số liệu này làm dựa theo số liệu của anh. Nếu Triệu Cường

của phòng đối ngoại các người không phát hiện lỗ hổng lần này, chỉ sợ anh sẽ không bồi thường nỗi tổn thất của công ty”.

Khúc Nhạc tức tới cười tươi, cái gì gọi là anh không bồi thường nỗi tổn thất? Bảng số liệu này căn bản là không phải anh làm, chính là bởi vì dựa theo bảng anh làm liền đổ trách nhiệm lên trên người anh, đây là logic kiểu gì vậy? Loại viện cớ không trình độ này cũng có thể tin, không thẹn là Trương sir.....

Khúc Nhạc nghiêm mặt nói: “Trương sir, tôi làm việc ở PI suốt 10 năm, không phải bảng số liệu này làm dựa theo cái trước kia ư? Chẳng lẽ có sai sót liền đổ trách nhiệm lên người tôi sao? Lần này may mắn không có tạo thành tổn thất cho công ty, nếu không công ty trong 3 ngày này đến tột cùng là lỗi của ai chỉ huy, trách nhiệm cần ai gánh, trốn không được đâu”.

Lúc này điện thoại đúng lúc vang lên, Trương sir nhíu mày, 2 hàng chân mày thô dài xô lại, xua tay ý bảo Khúc Nhạc có thể đi rồi, sau đó nghe điện thoại.

Từ trước đến nay phòng đối ngoại công tác bận rộn, Khúc Nhạc nhín chút thời gian gọi Triệu Cường lên, hỏi tình hình của 3 ngày kia, cùng với chuyện bảng biểu kia.

Triệu Cường là chàng trai mi thanh mục tú (*mày xinh mắt đẹp: chỉ những người thông minh, tính tình hòa nhã*), mới vừa tốt nghiệp đại học, cả người lộ ra sự ngây ngô, có chút hướng nội, nhưng cậu ta làm trợ lý đã chứng minh cậu ta rất có tiềm lực.

Triệu Cường không biết vì sao Khúc tổng đột nhiên sẽ tìm mình, hơn nữa vẻ mặt nghiêm túc, điều này làm cho cậu có chút lo lắng, “Tôi sợ Trương tổng (Jack Trương) lần đầu làm việc 1 mình sẽ khó tránh khỏi xảy ra vấn đề, cho nên dưới tình huống Trương tổng phê duyệt văn kiện thì tôi nói muốn kiểm tra 1 chút. Không ngờ.....”.

Khúc Nhạc vỗ vỗ bả vai của Triệu Cường, an ủi nói: “Không sao, cậu làm rất tốt. Nhưng mà lần sau không cần lại lên kiểm tra, tôi có cách làm của mình”.

Triệu Cường lập tức nói: “Dạ, sau này không bao giờ.... Như vậy nữa”.

Khúc Nhạc: “Được rồi, trở về làm việc đi”.

Tuy rằng Khúc Nhạc nói khá mơ hồ, nhưng Triệu Cường hẳn là hiểu được, tuy rằng loại hành vi của cậu ta là suy nghĩ vì công ty, nhưng sẽ đưa tới nghi kỵ của Jack Trương, lấy lòng dạ hẹp hòi của Jack Trương, tương lai nhất định sẽ gây rối với cậu ta.

Khúc Nhạc thân là cấp trên, không có nghĩa vụ thời khắc chiếu cố Triệu Cường, loại nhắc nhở thiện ý này đã là toàn bộ anh có thể làm.

Tự cầu nhiều phúc đi.

Khúc Nhạc cảm thấy những lời này áp dụng cho Triệu Cường, cũng áp dụng cho chính anh.

4. Chương 4: Nữ Quý

Buổi chiều Jack Trương liền cứ theo lẽ thường tới công ty báo danh, từ văn phòng của ông già gã đi ra liền hai tay đút vào túi quần, tự cho là cực tiêu sái lắc lư tới phòng đối ngoại, phun tiếng Mỹ, “Ôi, thầy Khúc Nhạc, anh đã tới, mấy ngày nay bởi vì sai sót của anh, tôi bận muốn chết luôn”.

Khúc Nhạc nhìn gã 1 cái, không thể phủ nhận, vẻ ngoài của Jack Trương quả thật dễ nhìn, đáng tiếc bên trong làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.....

Chiều theo mọi khi, Khúc Nhạc sẽ mặc kệ loại hành vi sính ngoại này của Jack Trương, nhưng hiện tại Jack Trương ý vào thân phận, công nhiên đổ sai lầm của chính mình lên trên đầu anh, anh khinh thường nói tiếng Mỹ cùng gã, mà là mặt không đổi sắc dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn nói: “Nếu tới đây liền mau làm tốt công việc thuộc bốn phận chức vị của cậu. Tôi có thể dạy cậu đã sớm dạy rồi, làm con của Trương sir vẫn là sớm nắm giữ thật tốt sự vụ của công ty”.

Nói xong liền vùi đầu chỉnh sửa văn kiện, trong 3 ngày này, cục diện rối rắm của Jack Trương để lại còn phải do anh thu dọn. Khúc Nhạc không hiểu vì sao ngày hôm qua chính mình đoán được tình hình Jack Trương gây rối thì lúc ấy đặc biệt cười trên nỗi đau của kẻ khác, coi đi, xui xẻo không phải là chính anh sao? Quả nhiên là bị a Lan làm cho teo não rồi.

Nhớ tới con quỷ trong nhà kia thì chân mày nhú chặt của Khúc Nhạc bắt giác giãn ra, biểu cảm trên mặt cũng trở nên dịu dàng, từ khi có con quỷ kia thì về nhà không cần ăn mì ăn liền.

Jack Trương định tới châm chọc Khúc Nhạc, làm giảm nhuệ khí của Khúc Nhạc, lại vấp cái đinh, nghẹn khuất lợi hại, còn không chỗ phát tiết. Vì thế mắt mở to, tức giận trừng Khúc Nhạc, hy vọng dựa vào dáng người chính mình cao lớn uy mãnh dọa sợ đối phương.

Lúc Khúc Nhạc làm việc thì hết sức chuyên chú, thái độ cẩn thận tỉ mỉ khiến cho anh căn bản không có khả năng phân ra nửa phần tâm tư tới trên người Jack Trương, bởi vậy Jack Trương trừng tới con mắt đều đau, nếu không đạt tới hiệu quả mong muốn thì gã còn cảm thấy cực thất bại.

Gã không rõ, vì sao chính mình đã sớm nắm giữ sự vụ công ty, cha gã còn muốn cường ép hẳn học tập dưới tay Khúc Nhạc. Đường đường người thừa kế công ty PI, chẳng lẽ hẳn thua kém ngay cả người làm công sao? Dưới tay bên cạnh Khúc Nhạc 1 năm, gã cũng không phát hiện Khúc Nhạc này có gì giỏi hết.

Muốn nói ưu điểm thì cũng chỉ có một chút.

Lúc trước lần đầu tiên Jack Trương nhìn thấy Khúc Nhạc thì cực khinh thường, bởi vì Khúc Nhạc lớn lên rất bình thường, mắt là mắt, miệng là miệng, lấy ra trong ngũ quan đều là mỹ quan tinh xảo, nhưng tập

hợp cùng nhau chính là bình thường tới không thể lại bình thường, bình thường tới cực điểm. Lần thứ 2 nhìn Khúc Nhạc thì cũng chỉ cảm thấy trung bình, chờ ở chung một năm thì gã lại nhìn Khúc Nhạc càng ngày càng dễ nhìn.

Jack Trương xuất hiện suy nghĩ, có 1 loại người nhìn lần đầu lại cực kinh diễm, nhưng nhìn nhiều, có lực miễn dịch, sẽ càng xem càng bình thường. Còn có một loại người vừa mới bắt đầu nhìn cực bình thường, ở chung lâu lại sẽ càng xem càng đẹp, tới cuối cùng thậm chí sẽ kinh diễm. Khúc Nhạc chính là người sau.

Nội tâm Jack Trương vẫn ghét Khúc Nhạc như cũ, nhưng không cản trở gã coi trọng vẻ ngoài của Khúc Nhạc.

Có lẽ thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị cũng không tồi?

Cảm giác được tầm mắt không kiêng nể gì của Jack Trương thì Khúc Nhạc ngẩng đầu, nhú mày hỏi: “Sao cậu còn không đi làm việc đi?”.

Tuy rằng Khúc Nhạc cũng không hy vọng xa vời Jack Trương có thể giúp anh giải quyết một ít vấn đề công tác, nhưng anh càng không hi vọng Jack Trương ở lì văn phòng của anh, không có nguyên nhân khác, chính là chướng mắt.

Jack Trương nghe vậy thì đi tới trước mặt Khúc Nhạc, thay đổi mặt lạnh vừa rồi, cười nói: “Tối hôm nay rap hát Mùa Xuân khai trương, đi coi không?”.

Khúc Nhạc thẳng thắn từ chối: “Buổi tối không rảnh”.

“Tôi đều mời anh như vậy, thế nào cũng phải nể mặt tôi chứ?”. Jack Trương âm trầm nghiêm mặt đè lại văn kiện trước mặt Khúc Nhạc.

Khúc Nhạc cười lạnh, thật sự là trò cười mà, tên nhị thế tổ này mặt mũi lớn bao nhiêu chứ, nhiều nhất bất quá là cái da mặt thôi!

Khúc Nhạc ngẩng đầu nhìn thẳng vào Jack Trương, ánh mắt sắc bén, “Jack, mấy ngày trước có cô gái chưa trưởng thành tìm tới công ty, tự xưng là vợ của cậu, nếu tôi nhớ không lầm thì cô gái kia tên Sophie, đứa bé hình như 3 tháng rồi. Không biết cậu có nhớ hay không?”.

Jack Trương ngượng ngùng rút tay lại, Khúc Nhạc đương nhiên không có nhớ lắm, Sophie tính cách mạnh mẽ, lúc ấy chính là bởi vì điểm này, cảm thấy thú vị, mới ra tay muốn cô ta tới tay, ai biết cô ta dĩ nhiên là quả bom, một chút liền mang thai, việc nhỏ ấy tới bệnh viện mấy phút là có thể giải quyết, cứ nhiên còn chạy tới công ty làm gã khó xử, không phải là muốn tiền sao!

Nói đến chuyện Sophie, vẫn là ông già để Khúc Nhạc hỗ trợ giải quyết, về phần dùng cách gì thì dù sao không có gì khác chính là tiền.

Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm*, Jack Trương nợ Khúc Nhạc chuyện này, một khi nhắc tới, cũng ý niệm lộn xộn trong đầu.

*Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm: nhận sự giúp đỡ từ người ta thì phải biết điều

“Vậy hôm nào đi vậy”. Nói xong bước đi.

Khúc Nhạc biết Jack Trương một năm rồi, gã ngoắc ngoắc ngón tay thì Khúc Nhạc có thể đoán ra gã muốn làm cái gì, đối với Jack Trương không kiêng nam nữ, chẳng phân biệt tuổi tác, cuộc sống thối nát, Khúc Nhạc khinh thường đồng thời vẫn cố ý duy trì khoảng cách nhất định với Jack Trương.

Cho nên vừa rồi Jack Trương dùng ánh mắt gì nhìn anh thì trong lòng Khúc Nhạc biết rõ, chính là không đáng phát tác thôi.

Ở chức vị này, làm việc ở PI sẽ nghe theo mệnh lệnh cấp trên, đối đãi con trai của ông chủ phải duy trì lực nhẫn nại tương ứng.

Thật ra đi ra lẩn lộn mấy năm nay, Khúc Nhạc nhiều nhiều ít ít đều có tiếp xúc việc luôn cúi trong xã hội này, chỉ cần Jack Trương không chạm tới điểm mấu chốt của anh thì anh có thể tiếp tục nhịn xuống.

Cuộc sống cũng không phải ngôn tình tiểu thuyết, anh lại càng không là bàn tay vàng hốt hết nam nhân, không hài lòng tình tình của ông chủ thì có thể thanh cao cãi lại ông chủ. Ở dưới tiền đề bảo trì điểm mấu chốt thì mọi chuyện nhịn là được, hết thấy ứng với hướng tiền bạc, cũng đã là cực hạn mà Khúc Nhạc có thể làm tới.

Tăng ca thêm giờ xử lý xong cục diện rối rắm của Jack Trương để lại, liếc mắt nhìn đồng hồ, cư nhiên là 7 giờ tối rồi!

Màn đêm buông xuống, đèn nê ông trên đường xanh đỏ, càng làm nổi bật sự âm u yên tĩnh của văn phòng.

“Nhị thế tổ chết tiệt!”. Khúc Nhạc rửa thềm một tiếng, thu dọn văn kiện, định rời đi, đúng lúc gặp bảo vệ khóa cửa tuần tra theo lệ thường, kèm đuổi người.

“Ai dô, Khúc tổng, đã trễ thế này còn chưa về hả”.

“Không cần thận quên thời gian. Anh phải khóa cửa sao, tôi đi trước nhé”. Khúc Nhạc cảm bao công văn đi hướng bảo vệ.

Đột nhiên mặt bảo vệ lộ vẻ hoảng sợ, cả người run rẩy chỉ vào Khúc Nhạc, “Quý..... Quý a!!”.

“Cái gì?”. Khúc Nhạc nghi hoặc nhìn chính mình, lại nhìn hướng bảo vệ, bảo vệ đã sợ tới mức tè ra quần, chạy đi.

Cả tòa nhà bị bóng tối bao phủ, yên tĩnh không tiếng động, giống như một đầu mãnh thú ăn thịt người tránh ở chỗ tối chờ thời cơ xông ra.

Cho tới khi khí lạnh bò lên trên lưng thì Khúc Nhạc mới ý thức được có lẽ bảo vệ thấy cũng không phải chính mình, mà là.....

Không, không thể nào, lại.....Anh sẽ không xui xẻo như vậy chứ.....

Sự thật chứng minh, không có xui nhất chỉ có càng xui. Nhìn thấy trước mặt là nữ quỷ 1 thân đồ đồ tàn tạ bò trên mặt đất, tóc dài che mặt, Khúc Nhạc thật sâu cảm thấy chính mình quả thực chính là thần xui đeo bám.

“Ăn người..... Ăn người..... Ăn người.....”.

Xuyên thấu qua sợi tóc lộn xộn che ở trước mắt, nữ quỷ bộ mặt dữ tợn gắt gao trừng Khúc Nhạc, miệng lặp lại lời nguyền rủa làm cho người ta sợ hãi, tứ chi chuyển động, từng bước áp sát Khúc Nhạc.

Da đầu Khúc Nhạc run lên một trận, theo nữ quỷ áp sát thì yên lặng lui về phía sau, sợ không cẩn thận kích thích tới nữ quỷ, làm cho nó trực tiếp nhào lại đây.

Nhưng mà nữ quỷ không có nhào lại đây, tóc nó ướm nhẹp lại như măng xà hung mãnh, vù một tiếng cản mắt cá chân của Khúc Nhạc. Khúc Nhạc bấu cạnh cửa, liều mạng ngăn cản lối kéo của nữ quỷ.

Trong đầu không ngừng suy nghĩ, vì sao cao ốc công ty sẽ có nữ quỷ? Làm sao bây giờ? Anh nên làm như thế nào?!

Sẽ chết.....Anh sẽ chết..... Sẽ không ai tới cứu anh!!

Cứu mạng, ai cũng được, mau tới cứu anh.....!!

Nơi nữ quỷ đi qua để lại một vũng nước đục ngầu, mang theo máu tanh hôi, đầu tiên nó cảnh giác quan sát Khúc Nhạc, thấy anh không có năng lực phản kháng, lập tức hưng phấn hét lớn một tiếng, từ trên mặt đất bắn lên, độ cao khoảng một người, mạnh mẽ nhào qua chỗ Khúc Nhạc.

Khúc Nhạc sớm hết hy vọng, bị ép tới góc tường, không thể nhúc nhích, thời điểm cuối cùng chỉ có thể ép chính mình mở to hai mắt, nhìn rõ chính mình là chết như thế nào, cũng tốt sau khi biến thành quỷ thì trở về trả thù.

Ngay khi nữ quý nhào tới trước mặt Khúc Nhạc thì nó lại ngừng lại. Mặt của nữ quý đối diện mặt của Khúc Nhạc, giữa 2 người cách chưa tới 5 cm, anh có thể thấy rõ khuôn mặt sưng phù trắng bệch của nữ quý, ngũ quan đã mờ hồ, nhưng anh vẫn có thể nhận ra, nó đúng là Sophie vốn nên trở lại quê nhà!

Nữ quý đang định giãy dụa, khí đen kéo tới tràn ngập lại kiên cố như xích sắt không thể cắt đứt, gắt gao giam cầm nó, khí đen lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai theo tê rỏng của nó chui vào trong miệng, giống như kiếm sắc vô hình, xé rách cả thân thể nữ quý từ trong.

“Ăn người.....A.....Ăn.....Người.....”.

Gió tanh từng trận, nữ quý rống ra gào thét cuối cùng, hóa thành một bãi máu loãng, biến mất.

Khúc Nhạc tìm được đường sống trong chỗ chết, đầu trống rỗng, ngã ngối trên mặt đất, ngây ngẩn nhìn máu loãng trước mặt, há mồm thở dốc.

“Khúc Nhạc?”.

Trước mặt là 1 khuôn mặt quý khí dày đặc, nhưng Khúc Nhạc lại cảm thấy khuôn mặt này thật sự là cực đáng yêu.

“A Lan.....”.

A Lan ngồi xổm trước mặt của Khúc Nhạc, vì để nhìn rõ mặt của Khúc Nhạc nên đầu hơi hơi nghiêng, mặc dù vẫn là mặt than nhưng đã có một loại cảm giác lo lắng.

Khúc Nhạc đột nhiên rất muốn sờ sờ tóc dài của a Lan, xúc cảm nhất định rất bóng mượt.

A Lan đột nhiên mở miệng nói: “Tối hôm nay có thể làm anh không?”.

Không mở miệng thì thôi, một khi mở miệng lập tức phá hủy bầu không khí tốt đẹp trước đó, Khúc Nhạc rút lại cái tay vươn tới trên đầu của a Lan, chắc như đinh đóng cột nói: “Không! Thế!”

Ngồi ở trong xe, Khúc Nhạc cầm 1 cuộn băng ghi hình cũ nát, đầu đầy hắc tuyến, “Cho nên cậu lấy cuộn băng AV (Adult video: phim người lớn) này từ túi tôi nên mới đi theo tôi tới công ty được?”.

Đầu năm nay còn dùng cuộn băng ghi hình, ngoại trừ AV của tòa nhà Mùa Xuân Ảnh Lâu, thành phố H thật đúng là tìm không ra nhà thứ 2, cho nên cuộn băng AV hẳn là buổi tối ngày đó khi vội vàng rời đi không cẩn thận mang theo.

Đúng như Khúc Nhạc đoán, a Lan nói: “Không phải, bắt đầu là từ Mùa Xuân Ảnh Lâu”.

Đối với khi nào thì a Lan theo dõi anh, cái này cũng không là trọng điểm, trọng điểm phải.....

Khúc Nhạc đầu đầy hắc tuyến nhìn người ngồi ở vị trí phó lái, a Lan cố gắng đấu tranh đeo đai an toàn, “Thật là, rõ ràng là một con quỷ, cần gì quy củ đeo đai an toàn chứ, cũng sẽ không bị đồng chí cảnh sát viết giấy phạt!”.

A Lan: “.....”.

“Cái bộ đáng thương của cậu bày ra cho ai coi hả? Nói trước tôi cũng sẽ không đồng cảm đâu”. Khúc Nhạc vừa nghiêng người thật cẩn thận giúp a Lan cài đai an toàn, vừa liên tục oán giận.

Con quỷ đeo tốt đai an toàn thì hình như cả người đều sáng khoái, “Khúc Nhạc, đêm nay.....”.

Khúc Nhạc hung tợn nói: “Không! Thế! Lại nói vấn đề này nữa thì tôi quăng sạch AV của cậu!”

A Lan: “.....Tôi còn chưa nói”.

Khúc Nhạc: “Nghĩ đều đừng nghĩ!”.

A Lan: “Đừng âm ỉ, đêm nay ăn đầu cá kho tàu ha”.

Khúc Nhạc: “.....Được”.

Khúc Nhạc lặng lẽ chảy nước mắt, người bị nắm giữ bao tử quả nhiên đau thương cùng cực.....

Xe khởi động, dần dần biến mất trong dòng xe cộ đông đúc.

Dưới lầu công ty PI, 1 thiếu niên mặc đồng phục trung học màu xanh sẫm từ trong bóng đêm hiện ra thân ảnh, trời đông giá rét đến xương, trên cánh tay cậu ta thế nhưng có 1 con rắn nhỏ đen kịt quấn lên.

Rắn kia thè lưỡi, nhưng lại mở miệng nói tiếng người, “Ê, tiểu Phương ngu ngốc, người đều đi rồi, cậu cư nhiên để cho mục tiêu chạy rồi!”.

Thiếu niên tên là tiểu Phương nói: “Gấp cái gì, là của tôi thì sớm hay muộn đều là của tôi”.

Nói xong thả người nhảy xuống, nhưng lại biến mất trong không khí.

5. Chương 5: Gây Rối

Khúc Nhạc bắt mắt nhìn cháo trắng và đĩa rau trên bàn, “Không phải nói đầu cá kho tàu sao?”.

Lừa con nít hử, đầu cá kho tàu và rau có bản chất khác nhau! Anh mày mới không cần ăn chay, anh mày muốn ăn thịt! Thịt! Thịt!

Đối lập Khúc Nhạc không ngừng phát ra oán niệm mãnh liệt đối với ăn thịt thì a Lan không có chút động tĩnh nào, dọn xong đồ ăn cho Khúc Nhạc thì khẽ nói: “Buổi tối ăn đồ cay không tốt với dạ dày”.

Dạ dày của 1 con quỷ không phải bài trí chính là bài trí, để làm chi tựa như chuyên gia ẩm thực. Khúc Nhạc ỉu xiu chọc rau xanh, anh mới không phải bởi vì không có thịt ăn mà thất vọng đâu.

Tựa hồ chú ý tới mắt mắt của Khúc Nhạc nên a Lan nói bổ sung, “Còn tốt hơn so với mì ăn liền”.

“Hử?”.

Nhìn theo ánh mắt của a Lan, bên cạnh tủ lạnh để 2 thùng mì Khang sư phó, Khúc Nhạc mắt tự nhiên vùi đầu uống cháo, không lại oán giận. Được rồi, trước khi a Lan tới thì 35 năm cuộc đời của anh đều được Khang sư phó nuôi lớn, rau xanh còn tốt hơn so với mì ăn liền.

Chờ ăn uống no đủ, Khúc Nhạc ăn no, lập tức quên sợ, bắt đầu tiện tiện tìm tra, “Cậu rốt cuộc khi nào thì khôi phục trí nhớ lúc còn sống hử, người quỷ trao đổi như vậy thật sự khó khăn”.

Kỳ thật Khúc Nhạc cũng không cảm thấy tồn tại cái gì trao đổi khó khăn cùng a Lan, tuy rằng a Lan không thường nói chuyện, nhưng nếu anh nói chuyện cùng a Lan thì a Lan sẽ trả lời. Tuy rằng tới bây giờ, nhìn mặt người chết của a Lan vẫn sẽ làm lòng người sống gai ốc, nhưng ở chung sẽ phát hiện loại phương thức trao đổi không có biểu cảm này ngược lại có thể làm người ta hoàn toàn không cần hao tâm tổn ý đoán hàm nghĩa sâu xa.

Cho nên nhìn theo phương diện khác thì mặt than cũng là một loại biểu hiện đơn thuần?

Khúc Nhạc chỉ là có chút tò mò chuyện của a Lan khi còn sống thôi, dù sao có lẽ tương lai không có khả năng lại có cơ hội cùng một con quỷ chung sống sinh hoạt. Có câu cái gì tới sẽ tới, phía sau mỗi con quỷ đều có 1 câu chuyện cảm động lòng người?

A Lan tựa hồ cảm giác được tầm mắt của Khúc Nhạc, nhưng gã không có làm ra đáp lại, như cũ rũ mắt, lông mi dài mà dày để lại 1 cái bóng trên khuôn mặt tái nhợt.

Chính là lẳng lặng trả lời: “Không có”.

Khúc Nhạc không có để ý câu trả lời của a Lan, mà không chớp mắt nhìn a Lan, tâm tư lại sớm bay bổng tới nơi khác, một cái ý niệm kỳ quái xẹt qua trong đầu.

—— Có lẽ a Lan là con quý duy nhất trong cuộc đời này của anh?

Xí!

Ý niệm này vừa toát ra trong đầu đã bị Khúc Nhạc cường lực trấn áp, xí xí xí, những lời này ở trong lòng của Khúc Nhạc và “Cậu ta, cậu ta, cậu ta là duy nhất trong cuộc đời của anh” là giống nhau, không khác cự lời san bằng mọi thứ, lực sát thương cực khủng.

Khúc Nhạc nhỏ giọng nói thầm, như vậy là không được, lại tiếp tục ở chung liên thật sự sẽ lâu ngày nảy sinh tình cảm, rất nguy hiểm!

“Anh đang nói cái gì?”.

Bàn tay lạnh như băng của a Lan xoa hai má của Khúc Nhạc.

Cảm giác được lạnh lẽo trên mặt thì Khúc Nhạc đang chìm trong suy nghĩ bỗng nhiên ngẩng đầu, kinh hoảng nói: “Không có gì.....Sao cậu lại đứng gần tôi như vậy?”.

Bàn tay trên mặt chậm rãi di chuyển, a Lan nhặt 1 hạt cơm từ khóe miệng của Khúc Nhạc, ngón trỏ dùng sức, đặt ở trên đôi môi ẩm áp của Khúc Nhạc. Khúc Nhạc theo bản năng ngậm môi dưới bị đè ép, thuận thể cũng liếm hạt cơm kia vào trong miệng.

Mặt của a Lan càng ngày càng gần, chuông báo động trong đầu Khúc Nhạc reo mãnh liệt, không tốt, còn tiếp tục như vậy sẽ thất thủ! Lập tức một tay để lên trên ngực của a Lan, ý đồ tạo khoảng cách với a Lan, tay kia thì hất cái tay lạnh như băng đang quấy phá trên môi mình ra.

Từ ban đầu sau khi phát hiện một khi đụng vào a Lan thì thân thể của a Lan sẽ hóa thành một đoàn khí đen thì Khúc Nhạc liền khéo léo oán trách a Lan, từ lúc đó, cái loại ngày chỉ có a Lan có thể chạm anh, anh cũng không có thể chạm a Lan liền không còn nữa, thủ nhi đại chi (*chỉ người hoặc sự vật thay thế người hoặc sự vật khác*) chính là hiện tại, bình thường có thể đụng vào con quý này như người bình thường, cảm thụ con quý này.

Nhưng là lúc ấy Khúc Nhạc chính là không phục, dựa vào cái gì a Lan có thể chạm vào anh nhưng anh lại không thể chạm vào a Lan, hiện tại xem ra lúc ấy anh thật đúng là sáng suốt.

Nhưng mà a Lan thuận thể cầm tay của Khúc Nhạc, đôi môi lạnh như băng nhẹ nhàng hôn đầu ngón tay của Khúc Nhạc, con mắt đen thui chuyển chú nhìn Khúc Nhạc.

Khúc Nhạc chỉ cảm thấy cảm giác cả người đều tập trung tới nơi a Lan hôn, cũng giống như khuếch tán tới toàn thân, làn da trắng nõn tới vành tai nhiễm màu đỏ ửng nhàn nhạt.

“.....Cậu bỏ tay ra.....”.

Giọng nói suy yếu không hề uy thế, ngược lại làm cho a Lan càng thêm được voi đòi tiên, thế nhưng hôn từ đầu ngón tay của Khúc Nhạc lên lòng bàn tay, cũng đủ ý vị khiêu khích liếm nhẹ lòng bàn tay của Khúc Nhạc!

Đầu óc Khúc Nhạc âm 1 tiếng, ánh mắt chuyên chú của a Lan, mặt than lại hành vi cường thế, làm cho Khúc Nhạc không có lực chống đỡ. Đợi cho hơi nóng mãnh liệt chậm rãi tan đi 1 chút, Khúc Nhạc thấy chính mình đã bị a Lan gắt gao đặt ở dưới thân!

Cà vạt bị cởi ra, không biết quăng tới đâu rồi, áo sơ mi rộng mở lộ ra phần lớn lồng ngực, dây lưng đang bị một tay của a Lan thông thả mà kiên định cởi bỏ, cái gáy bị tay kia dùng sức đè lại, môi bị ngoan lực tàn sát bừa bãi.

“Cậu.....a Lan.....”.

Khúc Nhạc thừa dịp a Lan định hôn sâu hơn thì thở hổn hển nói nhanh: “A Lan, mau bỏ tay ra. Cậu đã quên những lời tôi nói với cậu rồi sao!?”.

A Lan vừa hôn vừa nói: “Là anh dụ dỗ tôi”.

Khúc Nhạc kinh hãi: “Tôi dụ dỗ cậu khi nào hả? Từ từ..... Dừng lại.....”.

A Lan đã cởi bỏ dây lưng của Khúc Nhạc, cũng nhanh chóng duỗi tay vào trong, Khúc Nhạc bị nắm cậu bé lập tức cứng còng thân mình, từ bỏ giấy dựa.

A Lan hiếm khi nhếch khóe miệng, nói: “Vừa rồi”. Liền áp người mình xuống.

Vừa rồi?

Vừa rồi là anh đang suy nghĩ mấy chuyện, không cẩn thận lấy a Lan làm mục tiêu ngăn người, căn bản là không phải dụ dỗ mà!

Nhưng mà a Lan đã cúi người ngậm cậu bé của Khúc Nhạc, khác với nhiệt độ cơ thể ấm áp của con người, mà là cảm giác giống như bị không khí lạnh như băng bao vây, chênh lệch nhiệt độ mãnh liệt mang đến chính là khoái cảm cực lớn, Khúc Nhạc run rẩy thân mình, bại trận.

Một lát sau, a Lan đứng dậy phun ra uế vật, nhìn Khúc Nhạc thở dốc nằm ở trên sofa, hoang mang nói: “Anh không vui”.

Nghe vậy, Khúc Nhạc thuận tay cầm một cuốn sách trên bàn trà, ném a Lan, “Vì sao tôi phải vui vẻ chứ, cậu cho tôi 1 lý do để vui vẻ đi! Chết tiệt.....Con quỷ chết tiệt!!”.

Ngược lại a Lan lại vui vẻ!

Sách trong nhà Khúc Nhạc đều là sách bìa da cứng dày, nếu cuốn sách này nện tới chính là bình thường sẽ có người đổ máu, chỉ sợ nhất định sẽ làm bị thương nặng. Nhưng mà trong nháy mắt nện trúng a Lan, bộ vị thân thể tiếp xúc với sách liền lập tức hóa thành khí đen tản đi 4 phía, cuốn sách giống như đào ra cái lỗ trên người a Lan, từ giữa đi ngang qua, cuối cùng vang lên 1 tiếng rầm, rơi xuống trên mặt đất.

35 tuổi, nhi lập chi niên*, bị cùng 1 đối tượng làm một lần chưa đủ, lần thứ hai còn bị biến thành rất có khoái cảm, Khúc Nhạc cảm thấy khuất nhục không cam lòng, đồng thời lại cực phần nộ và thất vọng đối sự không kiên định của chính mình, anh phát tiết tức giận với chính mình tới trên người người đầu tên a Lan.

*nhi lập chi niên: Con người bước vào lứa tuổi 30 ý chí cường kháng nghịch cảnh rất mạnh mẽ. Suối nguồn phiêu lưu sáng tạo tuôn tràn. Con người bắt đầu xác lập mục tiêu, phương hướng phát triển cho mình. Nhờ những kiến thức tôi luyện đã qua mà ở giai đoạn này con người có đủ khả năng tự đứng vững bằng đôi chân của chính mình để làm việc và phục vụ xã hội bất kể là thành công hay thất bại. Giai đoạn này được gọi là “Tam thập nhi lập”.

Lại 1 hung khí tinh xảo dày cộm kéo tới, con quỷ cảm thấy chính mình làm sai nhanh chóng hòa hợp nhất thể cùng khí đen, biến mất. Trước khi biến mất còn không quên săn sóc dùng khí đen đặt các cuốn sách rơi rụng lung tung về vị trí ban đầu.

Bỏ lại Khúc Nhạc phần nộ, trơ mắt nhìn.

Hiện tại thư ký tiểu Trương đảm nhiệm quản lý phòng đối ngoại mới vừa tròn 3 tháng 9 ngày rất bất an, bởi vì từ hôm trước cô phát hiện chính mình giống như không biết làm sao khi nào đắc tội cấp trên của cô, Khúc quản lý. Chứng cứ chính là Khúc quản lý luôn luôn hòa nhã săn sóc thân sĩ mười phần, cư nhiên sắc mặt lạnh lùng, vẻ mặt nghiêm túc răn dạy lỗi nhỏ trong công việc của cô!

Tiểu Trương rất tủi thân, bình thường cô thỉnh thoảng cũng sẽ phạm lỗi này, nhưng bình thường dưới tình huống này Khúc quản lý sẽ không la mắng, ngược lại còn khích lệ cô!

Thật sự là rất bất thường!

Hai ngày liền a Lan cũng không xuất hiện.

Khúc Nhạc vừa xử lý công vụ vừa oán thầm ở trong lòng, đồ nhát gan! Xuất hiện nhận lỗi, có lẽ anh còn

có thể tha thứ hành vi ngày đó của cậu ta.

Hiện tại đây là làm sao hả? Khi làm sai liền chơi trò biến mất, con nít 3 tuổi hả? Còn có hai ngày nay, mỗi lần tan tâm về nhà cũng không ai đón tiếp, càng không ai nói chuyện, một người ở trong phòng trống rỗng thật khủng bố, ai biết khi nào thì từ dưới giường hoặc là chỗ khác nào sẽ chui ra tới 1 con quỷ giống Sophie chứ!

Khúc quản lí đầy bụng tâm sự tựa hồ chưa ý thức được, anh tâm tâm niệm niệm không ngừng oán giận a Lan cũng là một con quỷ khủng bố.....

“Khúc..... Khúc quản lí, xin lỗi, dưới lầu có người tìm”. Mở cửa chính là tiểu Trương, nói chuyện chính là bảo vệ đứng sau cô.

Khúc Nhạc nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn qua, cư nhiên là bảo vệ gác đêm buổi tối ngày đó.

Khúc Nhạc nói: “Ai vậy, có hẹn trước không?”.

Thái độ của bảo vệ hoàn toàn khác buổi tối ngày đó, tựa hồ có chút sợ Khúc Nhạc, chỉ đứng ở cạnh cửa, xa xa trốn tránh Khúc Nhạc, rồi nói: “Không hẹn trước, có hai người, một nam một nữ”.

Khúc Nhạc lại cúi đầu xử lý công tác, nói: “Không gặp, để bọn họ hẹn trước thời gian với tiểu Trương đi”.

Một lát sau, thấy bảo vệ vẫn đứng ở tại chỗ, không đi thì Khúc Nhạc nói: “Sao anh còn chưa đi đi? Còn có chuyện gì?”.

Lúc này bảo vệ mới bối rối nói: “Khúc quản lí, hai người dưới lầu kia khác với những người khác..... Ngài vẫn là tự mình đi xem đi”. Nếu không phải sự tình khẩn cấp thì loại chuyện này bình thường đều là từ tiểu Trương chuyển đạt thay, như thế nào cũng không tới phiên bảo vệ chạy đến văn phòng của quản lí.

Mới ra khỏi thang máy, còn chưa tới đại sảnh, chợt nghe thanh âm khóc lóc la to của một nam một nữ, Khúc Nhạc khẽ nhíu mày rồi đi qua.

Rất nhiều người vây chung quanh, nhìn diễn viên của sự kiện, Khúc quản lí tiếng tăm lừng lẫy tới thì đều gật đầu với Khúc Nhạc, chính là trong đó có người vui sướng khi người gặp họa.

Khúc Nhạc nhất nhất xem ở trong mắt, không lộ ra trên mặt, mà trực tiếp nói với một người vây xem trong đó: “Sao lại thế này?”.

Tên tiểu viên chức kia lập tức nơm nớp lo sợ kể lại ngọn nguồn sự tình với Khúc Nhạc.

Đối phương đơn giản là tới gây rối.

Hai người khóc lóc om sòm trong đại sảnh kia thấy Khúc Nhạc rõ ràng là 1 quân sự, người phụ nữ mập đứng lên từ trên mặt đất, lớn tiếng nói: “Anh là ai? Gọi tên Khúc Nhạc hèn hạ kia lần ra đây cho tôi!”.

Khúc Nhạc tỉnh rụi quăng 1 cái ánh mắt với tên bảo vệ kia, bảo vệ lập tức hiểu ý, gọi mấy tên bảo vệ còn lại tới, vây quanh hai người gây rối kia lại.

Người phụ nữ lập tức lớn tiếng hét chói tai: “Làm gì! Mấy người làm gì! Đánh người, ức hiếp dân thường! Có còn công lý hay không! Kẻ có tiền khi dễ dân thường!”. Giọng nữ cao chói lói, mọi người vây xem nhìn không được che cái lỗ tai lại.

Ông chú gầy còm sợ hãi rụt rè tránh ở phía sau người phụ nữ cao lớn mập mạp, thỉnh thoảng chêm vào 1 câu, “Giết người, tội phạm giết người!”.

Khúc Nhạc mặt không đổi sắc nói: “Mấy người tìm Khúc quản lí làm gì?”.

Người phụ nữ kia hiển nhiên không biết Khúc Nhạc nên lập tức đề cao giọng, hung hăng nói: “Tên Khúc Nhạc kia là kẻ mặt người dạ thú, lừa con gái nhà tôi còn chưa đủ mà còn giết nó!”. Nói xong lại đặt mông ngồi xuống đất, khóc lớn lên, “Đứa con gái đáng thương của tôi, tôi thật vất vả nuôi lớn nó……”.

Lời này vừa nói ra, từng trận ồn ào, ánh mắt mọi người nhìn Khúc Nhạc khác với lúc đầu, rất rõ ràng là kinh ngạc, coi thường, phẫn nộ, vân vân.

Khúc Nhạc coi như đã hiểu rồi, bọn họ là cha mẹ ở nông thôn của Sophie, đại khái đại khái con gái thời gian dài không liên lạc cùng trong nhà, tới thành phố H tìm người, kết quả tìm được thi thể của con gái.

Thấy vợ chỉ lo khóc, người đàn ông nhảy ra kêu to, “Các người hãy phân xử giùm tôi đi, nào có giết người mà còn nhờn như ngoài vòng pháp luật! Tôi thật vất vả nuôi lớn con gái, liền trồng cây vào nó dưỡng lão, hiện tại chết rồi thì bồi thường như thế nào hả?”.

Thì ra là muốn bồi thường…… Vừa rồi dâng lên một chút đồng tình bởi vì người đàn ông giống như rất đau lòng, nhưng tan thành mây khói do lời nói tham lam.

Khúc Nhạc nói: “Tôi mặc kệ con ông rồi cuộc là ai hại chết, nếu thực sự có kẻ giết người thì nên trực tiếp đi cục cảnh sát báo án, mà không phải tới công ty chúng tôi gây rối, ảnh hưởng công ty công tác, tạo thành tổn thất thì ông phải bồi thường”.

Vừa nghe tới ngược lại phải bồi thường đối phương thì hai người đang khóc lóc om sòm khóc nháo lập tức ngậm miệng.

Khúc Nhạc xua tay ý bảo bảo vệ “áp tải” 2 người kia ra khỏi công ty, cho tới cuối cùng bọn họ cũng không biết Khúc Nhạc đứng ở trước mặt bọn họ là người mà bọn họ muốn tìm.

Mọi người vây xem đều tản đi, chính là bất quá về Khúc quản lí là tội phạm giết người, kẻ bội bạc thì chỉ sợ sẽ giống một trận gió lốc, nhanh chóng truyền khắp cả công ty.

Trở lại văn phòng, Khúc Nhạc nhíu mày, nhớ tới nữ quỷ đồ đỏ buổi tối ngày đó, chẳng lẽ đó là Sophie? Cho dù như thế, sau khi Sophie chết

Vì sao không tìm hung thủ sát hại chính mình, mà là tìm anh chứ?

6. Chương 6: Giết Người

Buổi sáng đã xảy ra trò hề như vậy, chắc hẳn Jack Trương da mặt luôn luôn dày cũng cảm thấy chột dạ, quả nhiên cả ngày sau đó cũng không nhìn thấy gã, bất quá thật tốt, bớt đi nhị thể tổ.....khiến Khúc Nhạc ngọt ngọt.

Khúc Nhạc thu dọn gọn văn kiện, khi tan tầm nhận được điện thoại của bạn già An Khúc.

Vẫn là bất cần đời quen thuộc như cũ: “Nè, Nhạc tử, tôi có 1 tin xấu, 1 tin tốt muốn nói với với ông, ông muốn nghe cái nào trước hả?”.

Khúc Nhạc ra khỏi văn phòng, đúng lúc thang máy không có ai, điềm tĩnh đi vào, “Được rồi, rất lâu rồi mới liên lạc với tôi, xấu tin xấu tin tốt gì chứ, có thấy nhầm chán hay không hả?”.

Điện thoại bên kia có chút cuống lên, “Nói mau, muốn nghe tin tốt hay là xấu trước hả?”.

Khúc Nhạc nghĩ nghĩ rồi nói: “Nghe tin xấu trước đi”.

Cha mẹ của Khúc Nhạc sớm qua đời, do thân thích là dì Hai nuôi lớn, tốt nghiệp trung học liền cắt đứt liên hệ cùng bên kia, lúc học đại học cũng nhận không ít sự giúp đỡ của An Khúc, cho nên mười mấy năm qua, cho dù mài đi rất nhiều góc cạnh, bọn họ vẫn duy trì quan hệ bạn bè như cũ. Không cha không mẹ, ngoại trừ 1 người bạn An Khúc thì Khúc Nhạc thật đúng là người không có chỗ dựa, cho nên anh thói quen nghĩ sự việc tới tình huống xấu nhất.

Bên An Khúc im lặng một hồi mới nói: “Có phải buổi sáng hôm nay công ty ông có 2 người tới gây rối không?”.

Khúc Nhạc kinh ngạc, nói: “Đúng, sao ông biết được vậy?”. Anh mơ hồ có loại dự cảm sự tình không ổn,

lời nói tiếp theo của An Khúc ứng nghiệm ứng nghiệm.

An Khúc: “Này, ông mau mau coi Weibo đi, lớn chuyện rồi! Hẳn là nhân viên bên trong công ty ông chụp ảnh rồi đăng lên”.

Khúc Nhạc mở Weibo, trong lòng lộp bộp trầm xuống.

Trên đó rõ ràng đăng tấm hình buổi sáng hôm nay cha mẹ Sophie đại náo công ty, mà ảnh chụp vai chính Khúc Nhạc bị khoanh 1 vòng tròn đỏ, kèm theo đặc tả và miêu tả thân phận của Khúc Nhạc, Trong đó làm người khác chú ý nhất chính là tí “Tội phạm giết người”, “Ác quỷ”, “Cầm thú”.

An Khúc bên kia dặn, nói: “Hiện tại ông ở đâu? Công ty? Nghe rõ nè, hiện tại ông tốt nhất không nên tới nơi công cộng, mau mau tìm 1 chỗ an toàn, tôi tới đón ông!”.

“Đinh” 1 tiếng, thang máy tới lầu một.

Cửa chỉ mở 1 cái khe nhỏ, phóng viên nhìn tới Khúc Nhạc trong thang máy thì lập tức giơ cameras ủa lên.

“Xin hỏi anh có liên quan tới cái chết của Sophie không?”.

“Xin hỏi Khúc quản lí có ý kiến gì với cái chết của Sophie không?”.

“Xin hỏi anh có muốn nói cái gì với cha mẹ của Sophie không?”.

“Xin hỏi anh thấy thế nào với xưng hô Khúc cầm thú?”.

.....

Một tay Khúc nhạc che ở trước mặt, một tay nhanh chóng ấn nút đóng cửa thang máy, trong đám người có một người vọt tới đằng trước định ngăn cản thang máy đóng cửa, nhưng vẫn là chậm 1 bước, cửa thang máy đóng lại.

Đụng tới loại sự kiện thình lình xảy ra này, nếu là thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch, chưa trải sự đời thì chỉ sợ sẽ kích động khiếp sợ tới không biết làm sao, nhưng mà Khúc Nhạc ngoại trừ kinh ngạc lúc ban đầu ra thì đều không có một chút hoảng hốt thậm chí ngay cả phần nộ, ngược lại một mảnh bình tĩnh.

Trong thang máy, Khúc Nhạc mặt than tự hỏi bước (đi) kế tiếp.

Đầu tiên, trốn ở trong thang máy không phải kế lâu dài, hiện tại đám phóng viên này hẳn là đã chặn ở cửa

thang máy tầng 2, thang máy nhất định sẽ dừng ở đó, mà Khúc Nhạc khẳng định tránh không khỏi.

Nếu tránh không khỏi thì anh phải đối mặt ngờ vực vô căn cứ và chất vấn của mọi người như thế nào đây?

Chiều phản ứng vừa rồi, chỉ sợ anh còn chưa mở miệng sẽ bị nước miếng ùn ùn kéo tới làm chết đuối luôn. Lại hoặc là anh mở miệng giải thích thì chỉ sợ cũng sẽ bị cho rằng là nói xạo, bắt quá là cung cấp căn cứ chân thật cho những lời “Kẻ có tiền ý thể hiếp người, kiêu ngạo càn quấy” thôi.

Tới tầng 2, thang máy quả nhiên dừng lại, cửa mở trong nháy mắt liền chen vào một đồng phóng viên tùy thời chờ đợi, Khúc Nhạc đành phải vừa nhún nhường vừa liều mạng xông ra khỏi vòng vây. Phóng viên vẫn đeo bám sát sao như cũ, thậm chí có người cứ túm Khúc Nhạc, không cho Khúc Nhạc cử động.

Khúc Nhạc dùng sức kéo cái tay gậy rối của đối phương, lớn tiếng nói: “Xin anh tự trọng!”.

Tên phóng viên kia lập tức tận dụng cơ hội, hỏi: “Xin hỏi anh rốt cuộc có quan hệ gì với Sophie? Thật sự giống như lời của cha mẹ Sophie, anh là người yêu của cô ấy sao? Xin hỏi anh có biết cô ấy là thiếu nữ vị thành niên hay không?”.

Lui không thể lui, rốt cuộc nên đối mặt, Khúc Nhạc nói: “Tôi không biết lời đồn tới tột cùng như thế nào, nhưng nếu tôi thật có liên quan tới chuyện này thì cũng là việc cảnh sát sẽ xử lý. Bắt quá tôi tin cây ngay không sợ chết đứng, cảnh sát sẽ lấy lại công bằng cho tôi, cũng hy vọng nhóm đồng chí phóng viên không nên bị ngôn luận 1 phía che mắt!”.

Tên phóng viên kia đang định mở miệng, đã bị sức lực tới từ phía sau một phen đẩy ra, người tới đeo khẩu trang, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, túm Khúc Nhạc chạy hướng làm việc ở tầng 2, sau khi rẽ mấy lần, thành công bỏ lại đám người kia.

Rời đi từ cửa sau, hai người ngồi ở trong xe.

Người nọ một phen gỡ khẩu trang, thở hổn hển, “Fuck, sắp ghen chết tôi rồi!”.

Khúc Nhạc nghe vậy thì cười hì hì, “Giỏi ghê An Khúc, nhìn không ra cứ nhiên chạy trốn nhanh như vậy, đều vượt qua Lưu Tường rồi”.

An Khúc tức giận nói: “Ông còn cười hả! Nếu không phải vì ông thì tôi đường đường chủ tịch của Khúc Nghệ cần gì giống như ăn trộm chứ! Thiệt nhiều năm không chạy như vậy rồi, thật sự là già rồi”.

An Khúc chỉ nhỏ 1 tuổi so với Khúc Nhạc, 34 tuổi, đối đàn ông mà nói chính là năm thịnh (hưng thịnh, ăn nên làm ra, mọi chuyện đều suôn sẻ), căn bản không già, hơn nữa gã có khuôn mặt baby, khi cười có 2 má lúm đồng tiền. Một khuôn mặt như vậy nói lời than thở như vậy khiến cho Khúc Nhạc không biết nên khóc hay cười.

Khúc Nhạc nói: “Tôi đây thật nên cảm ơn An đồng. Bây giờ chúng ta đi đâu?”.

An Khúc trưng ra 1 cái biểu cảm “Ông biết điều đấy”, nói: “Đi 1 chỗ an toàn đề”.

Xe dừng ở phía sau 1 khách sạn cao cấp ở phố thương mại, An Khúc dẫn Khúc Nhạc vào câu lạc bộ cao cấp tên là Chân Ái Thiên Sứ.

Nhìn quầy bar mờ tối và le lói mấy khách nhân quần áo chỉnh tề thì Khúc Nhạc bĩu môi nói: “So với Chân Ái Thiên Sứ thì tôi càng thích Mùa Xuân Ảnh Lâu”.

An Khúc dùng tay ra hiệu với bartender ở quầy bar, ngồi xuống ở vị trí cạnh cửa sổ, nói: “Mùa Xuân Ảnh Lâu, nó làm gì?”.

Khúc Nhạc nói: “Bán thân”.

An Khúc vốn làm điệu bộ một tay chống cằm, một tay tao nhã cầm ly rượu chân cao, nghe vậy phun ra một ngụm rượu Blue Wave ra, chỉ vào Khúc Nhạc, muốn nói lại thôi.

Khúc Nhạc lơ đãng, “Dù sao 2 chỗ này cũng không khác nhau lắm, bán thân và bán xuân cũng không khác nhau”. Khác nhau chính là mẫu mã nơi này khá tốt thôi, nhưng anh vẫn cảm thấy Mùa Xuân rất tốt, về phần vì sao? Ngay cả chính anh cũng không biết.

Đối với Khúc Nhạc công khai hạ lưu, còn không biết xấu hổ này thì An Khúc tự hỏi sao gã vẫn còn chưa thích ứng nữa.

Xoa xoa miệng, An Khúc trầm giọng hỏi: “Lần này có người đặc biệt làm lớn chuyện lên, mục tiêu chỉ thẳng về ông, không phải ông chọc phải người không nên dây vào chứ?”.

Khúc Nhạc không rõ nguyên do, “Tôi có thể chọc tới ai chứ? Có thể chọc đã sớm chọc”.

An Khúc một đầu hắc tuyến, cho nên mới nói nên chọc thì đều chọc xong rồi, kẻ thù nhiều lắm, không biết là ai?

Khúc Nhạc đột nhiên cười tủm tỉm, nói: “Chẳng lẽ cho tới bây giờ ông liên chưa từng nghi ngờ tôi sao?”.

An Khúc: “Nghi ngờ ông cái gì? Giết người? Dụ dỗ – gian dâm cô gái vị thành niên? Thôi đi, ông là Gay, có khả năng sao?”.

“Nói ông tin tôi bộ khó lắm sao?”. Khúc Nhạc lại bắt đầu lại phạm tiện, “Ông chính là cái loại thuộc tính ngạo kiều, trong lòng yêu tôi nhưng khó mở miệng, nói đi, thật ra ông yêu tôi rất nhiều năm rồi?”.

An Khúc làm ra vẻ mặt ghét bỏ, “Oe, thật mắc ói, tôi là người đã có vợ rồi, đừng phá tôi! Tôi thấy gần đây ông rất thoải mái, như thế nào, có người yêu rồi hả?”.

Khúc Nhạc ra vẻ bí hiểm, nói: “Không thể nói, không thể nói, Một tin tốt khác là gì? Tôi rất xui xẻo rồi, mau cho tôi tin siêu vui đi”.

“Siêu vui cái đầu ông!”. An Khúc nói: “Một tin tốt khác chính là chúc mừng ông đi ăn máng khác!”. (đổi nghề, đổi nơi công tác)

Khúc Nhạc giật nảy người, nói: “Tôi đi ăn máng khác khi nào, ông còn biết trước hơn tôi nữa?”.

An Khúc lộ ra hai cái lúm đồng tiền xinh xắn, chỉ vào chính mình, cười nói: “Hiện tại chủ tịch của Khúc Nghệ chính thức thông báo cho ông, đồng chí Khúc Nhạc, mau tới công ty của tôi cút cung tận tụy tới chết rồi hăng đi”.

Trước đó khi mới vừa tốt nghiệp đại học thì An Khúc cầm tài trợ từ cha gã tới tìm Khúc Nhạc, hy vọng 2 người bọn họ có thể cùng nhau gây dựng sự nghiệp, nhưng Khúc Nhạc từ chối. An Khúc có tài chính, có năng lực, nhưng Khúc Nhạc thì sao? Không xu dính túi, Khúc Nhạc không là gì cả, cái gì đều không có. Gây dựng sự nghiệp, xiết bao gian khổ.

Cho nên Khúc Nhạc từ chối An Khúc, cam nguyện lựa chọn cuộc sống làm công nhất thành bất biến (*đã hình thành thì ko thay đổi*) cho người khác, 10 năm trôi qua, coi như là có chút thành tựu. Nhưng so với An Khúc, chỉ là danh hiệu chủ tịch Khúc Nghệ kim quang lờ lờ của đối phương có thể đè bẹp Khúc Nhạc.

Khúc Nhạc trầm lặng.

An Khúc không ngừng cố gắng, “Tuy rằng hiện tại thành tựu của Khúc Nghệ không thể so sánh với PI, nhưng theo danh dự hiện tại của ông thì chỉ sợ sẽ rất khó tiếp tục làm ở đó, dù sao ông chính là quản lý phòng đối ngoại, đại diện cho hình tượng của công ty”.

Nhìn thấy sự khôn khéo không thềm che dấu trong mắt bạn già thì Khúc Nhạc đột nhiên cảm thấy uống cái gì đều nhạt nhẽo vô vị, “Hôm nay cảm ơn ông đã giúp đỡ. Tôi sẽ suy nghĩ việc này”. Dứt lời liền đứng dậy bước nhanh rời đi.

Cho tới khi bóng dáng Khúc Nhạc biến mất thì Khúc An mới thu hồi ánh mắt, “Nhạc tử ngu ngốc”.

Khúc Nhạc đi xe trở về nhà, nhìn cửa sổ tầng 33 đóng chặt, một mảnh tối thui, bước nhanh lên thang máy, lại chạy vội tới chạy vội tới, mở cửa ra.

“A Lan?”.

Trong nhà một mảnh yên tĩnh.

Ném mạnh bao công văn xuống đất, “Trốn đủ chưa? Cậu lặn ra đây cho tôi! Đồ nhát gan! Cậu quả thực chính là nỗi sỉ nhục của quý!”.

Một thanh âm sâu kín đột nhiên vang lên từ phía sau, “Khúc Nhạc.....”.

Khúc Nhạc cả kinh, “Mịa nó, cậu có thể không cần đột nhiên toát ra hay không! Mấy ngày nay cậu đi đâu?”.

A Lan yên lặng bay tới cạnh xô pha, ngửa đầu nhìn Khúc Nhạc đứng ở trước mặt, “Tôi vẫn đều ở nhà”.

Nhà?

Trong lòng Khúc Nhạc cảm thấy khó chịu, cho dù tự tiện đem nơi này làm nhà, nếu trở thành nhà, vì sao bởi vì một chút việc nhỏ liền bỏ nhà đi bụi?

Khúc Nhạc nhặt bao công văn vừa rồi dùng để hả giận lên, khí đen của a Lan nhanh hơn 1 bước so với anh, khí đen cuốn bao công văn nặng trĩu văng vẳng đưa tới trên tay Khúc Nhạc.

Nhìn về phía a Lan, a Lan mặt than, tựa hồ hành vi vừa rồi là do một con quỷ khác làm.

Khúc Nhạc bỏ bao công văn xuống, nói: “Vậy vì sao mỗi lần tôi tìm cậu thì cậu cũng không xuất hiện?”.

A Lan: “.....”

Khúc Nhạc nói: “Nói, đã đi đâu hả”. Anh căn bản không ý thức được loại giọng điệu chất vấn này giống như vợ chất vấn chồng khi về trễ.

A Lan nói: “Cục cảnh sát”.

Khúc Nhạc hoảng sợ, “Cậu đi cục cảnh sát làm gì?”.

A Lan: “Giết người”.

Mịa!

Vừa mới là anh sản sinh huyền thính đi, kỳ thật Alan là nói cậu ta đi cục cảnh sát xất hành đi!

Khúc Nhạc không thể tin được, ngây ngốc xác nhận lại một lần, rốt cục sụp đổ, đích xác tin con quỷ trước mắt này đang vân đàm phong kinh (nhẹ nhàng như không), bám sát anh bàn luận vấn đề giết người. Quả nhiên nhân quỷ thù đồ (người và quỷ khác nhau), khác biệt này cũng quá lớn! Loại chấn động so sánh với khi biết được chính mình thành “tội phạm giết người” thì quả thực chính là khác biệt của con cọp và con mèo, Khúc Nhạc lập tức cảm thấy cảnh ngộ hôm nay của chính mình chính là quả thực là việc cắn con, không đáng nhắc tới.

Khúc Nhạc nuốt nuốt nước miếng, hỏi: “Vây.....cậu giết ai?”.

A Lan nói: “Chưa thành công giết được”. Giọng nói tử khí nặng nề, nhưng Khúc Nhạc lại nghe ra tiếu nùng nồng đậm bên trong.

A Lan nhìn Khúc Nhạc: “Ngay tại lúc tôi sắp công thì nghe được thanh âm của anh”.

Vì thế hoàn toàn là bởi vì chính mình gây trở ngại tới đại kế giết người của a Lan? Khúc Nhạc hoàn toàn không thể lý giải, cái này là thế nào vậy chứ? Cuộc đời của anh tựa hồ ở khoảng khắc quen biết a Lan liền vận vẹo không thể xoay chuyển.....

Khúc Nhạc nói năng lộn xộn: “Cho nên nói.....Cậu quả nhiên phải bổ sung dương khí?”.

A Lan chớp mắt 1 cái rồi nói: “Không”.

“Vây vì sao cậu muốn giết người hả?”. Khúc Nhạc phát điên nói: “Không, không cái shit ỉ! Thiên tài mới hiểu được cậu có ý gì! Cậu có thể không cần tôi hỏi một câu thì cậu trả lời 2,3 chữ hoặc là một chữ hay không, sáng sủa khoái khoái nói xong đi!”. Cho cái đáp án đi, treo anh lơ lửng như vậy thì so với chết còn khó chịu hơn.

A Lan nhẹ nhàng cầm tay của Khúc Nhạc: “Bình tĩnh”.

Xúc cảm lạnh lẽo nháy mắt dập tắt nhân tố tảo bạo của Khúc Nhạc, phục hồi tinh thần lại, anh ý thức tới một cái mắc xích bị xem nhẹ: “Nói, vì sao cậu phải đặc biệt tới cục cảnh sát giết người?”.

Trầm lặng ngắn ngủi trôi qua, Khúc Nhạc kêu lên: “Cậu nhớ ra rồi sao?!”.

A Lan kéo Khúc Nhạc tới gần, lúc này học ngoan, nói 1 câu khá dài, “Nhớ ra là ai giết tôi, là 1 cảnh sát”.

Thái dương Khúc Nhạc nổi gân xanh, khi còn sống con quỷ này rốt cuộc là làm cái gì, cư nhiên bị cảnh sát xử lý!?

Trời ạ, anh rốt cuộc bị thứ nguy hiểm như thế nào bò lên chứ!

7. Chương 7: Đàn Ông

Gần đây Đồng Học Nguyên thật xui xẻo, buổi tối thường xuyên mơ ác mộng không nói, ban ngày còn bị thủ trưởng ức hiếp và đe dọa, nội dung như sau:

“Cho các người 1 tuần, trong 1 tuần mà các người không tìm ra phạm nhân, thì đều cút hết đi cho tôi!”.

Vì thế vì tiếp tục ở lại cảnh cục, không bị cuốn xéo thì gã mang theo 1 tên lính mới đi tới tòa nhà PI.

Trước quây lể tân: “Thật xin lỗi, xin hỏi có hẹn trước không?”.

Nhìn thấy lể tân 1 bộ biểu cảm cảnh giác “sẽ không là lại tới gây rối nữa chứ” thì Đồng Học Nguyên trực tiếp lấy giấy chứng nhận sáng lờ lờ ra, ngưi bức hò hét nói: “Cảnh sát, làm phiền giúp thông báo 1 cái”.

Quả nhiên, có đặc quyền luôn tốt, lể tân cúp điện thoại, cung kính lễ phép trả lời: “Khúc quản lí đang chờ ở văn phòng”.

Dọc theo đường đi cũng không ai ngăn cản, thư ký tiểu Trương thấy người tới, mở cửa ra, nói: “Là các anh à, Khúc quản lí ở bên trong, làm ơn dập thuốc đi ạ”.

Đồng Học Nguyên tà liếc thư ký tiểu Trương, ngoài miệng ngậm thuốc lá, lập tức đi vào trong. Lính mới phía sau không ngừng xin lỗi thư ký.

Trước khi tới gặp Khúc Nhạc thì Đồng Học Nguyên đã dùng tài liệu liên quan tra xét rõ ràng thân thể của Khúc Nhạc, có chút tình huống thậm chí còn rõ ràng hơn chính Khúc Nhạc. Lúc ấy gã cảm thấy Khúc Nhạc chính là 1 cọng cỏ vận cứt chó, dựa vào 1 bầu nhiệt huyết, ở PI hỗn ra nhân dạng. Về phần trên Internet lan truyền rộng rãi việc mưu sát, cái gọi người không thể không có vẻ ngoài, khuôn mặt thư sinh chuẩn này thì thật có thể làm ra chuyện gì được chứ. Đúng, mặt thư sinh — đây là kết luận của gã khi chỉ dựa vào tấm hình.

Nhưng mà khi chân chính nhìn thấy Khúc Nhạc thì Đồng Học Nguyên mới cảm thấy gã kết luận quá sớm rồi, rất lừa tình à. Đây rõ ràng chính là một con hồ ly khoác da hổ, trơn tuồn tuột, rất khó bắt!

Hôm nay Khúc Nhạc vừa tới công ty, Trương sir liền nói bóng nói gió hỏi anh chuyện trên mạng, thậm chí nói thẳng, nếu anh cảm thấy bất tiện thì có thể nghỉ ngơi mấy ngày tại nhà trước đã, tránh đầu sóng ngọn gió.

Khúc Nhạc hoàn toàn từ chối. Thật ra anh cực hiểu, Trương sir “thiện giải nhân ý”* như thế, đơn giản vẫn là bản khoản ảnh hưởng của truyền thông và hình tượng công ty. Nhưng nếu bởi vậy mà xin nghỉ thì chỉ sợ tin này tới tai của phóng viên sẽ càng bị thổi phồng thêm 1 phen. Anh có thể tới công ty thì cũng đã

đoán trước sẽ không gió êm sóng lặng.

*thiện giải nhân ý: am hiểu lòng người

Hai tay Khúc Nhạc để ở trên đầu gối, cười nói: “Ngồi đi, khách quý tới, tôi cũng không có gì ngon để chiêu đãi, một chút nước trà, anh đừng ghét bỏ”.

Lời nói này nghe thì khiêm tốn nhưng thật ra tiến lùi thoả đáng, chính là người xoi mói ra sao thì cũng không bắt bẻ được gì.

Đồng Học Nguyên nhanh chóng giã chân mày, nói: “Không sao, Khúc quản lý, chúng tôi cũng là làm việc công thôi, nếu có đắc tội gì thì anh đừng để bụng”. Lời tuy nói như thế nhưng gã không chút nào không khách khí, lấy điều thuốc trên miệng dụi lên trên cái bàn, lại lấy ra giấy chứng nhận.

Khúc Nhạc nhẹ nhàng nhìn lướt qua giấy chứng nhận, không chút nào để ý đối vết bẩn màu đen trên bàn trà bị đốt ra, cực phối hợp nói: “Thì ra là Đồng cảnh quan, anh yên tâm đi, cảnh dân (*công an + công dân*) hợp tác, phối hợp cảnh sát phá án là nghĩa vụ của từng công dân”.

Lính mới đứng ở phía sau lập tức từ trong túi tài liệu lấy ra cây viết, dưới sự ra hiệu của Đồng Học Nguyên thì bắt đầu làm việc theo thông lệ.

“Tính danh”. (*họ 3 tên*)

“Khúc Nhạc”.

“Giới tính”.

“Nam”.

.....

Không có gì ngoài 1 đám lời nói nhảm, rốt cục tiến hành tới trọng điểm.

“Ngày 13 tháng 1 năm 2015, từ 8 giờ tối tới rạng sáng 5 giờ, anh ở đâu?”.

“Từ 8 giờ tới 11 giờ tối, tôi và đồng nghiệp ở trong ghé lô của Hoa Tiên Nguyệt Hạ, sau đó bởi vì uống rượu bị choáng đầu nên tôi đi Mùa Xuân Ánh Lâu, mãi cho tới khoảng 4, 5 giờ sáng mới về nhà. Bởi vì nguyên nhân say rượu nên tôi còn xin nghỉ 3 ngày”.

Khúc Nhạc nghĩ nghĩ, ngày đó là ngày đúng lúc gặp a Lan.

“Anh có quan hệ gì với người chết Sophie?”

“Thật ra tôi và Sophie chỉ gặp mặt có 1 lần, tôi chỉ biết Sophie bởi vì mang thai nên có chút tranh cãi cùng Jack Trương, cũng chính là con trai của ông chủ Trương sir của tôi, tôi được Trương sir ủy thác giao cho Sophie 1 món phí tổn không nhỏ”.

“Thời điểm anh giúp ông chủ đưa tiền cho Sophie thì đã biết quan hệ của Sophie và Jack Trương chưa?”

Đây là sự buồn bực nhất của Khúc Nhạc, lúc ấy anh là bị 1 cuộc điện thoại đột nhiên của Trương sir kêu đi tới tiệm cà phê, chỉ phong thư trên bàn làm việc bảo giao cho Sophie. Cho tới ngày hôm sau mới biết được là chuyện gì xảy ra —— đó là 1 món phí chia tay và phá thai.

Lính mới nhú mày nhìn chăm chú vào Khúc Nhạc, nghi ngờ nói: “Chẳng lẽ ông chủ bảo anh làm gì thì anh ngay cả hỏi cũng không hỏi liền đi làm sao? Anh có quan hệ gì với ông chủ của anh?”

Khúc Nhạc ngay cả lông mi cũng chưa động một chút, nói: “Cảnh sát tiên sinh, cậu đều nói là ông chủ của tôi, đương nhiên là quan hệ của ông chủ và cấp dưới. Nếu hiện tại Đồng cảnh quan bảo cậu đi ra ngoài thì cậu có thể nghi ngờ quyết định của Đồng cảnh quan hay không? Huống chi, chính là giúp đưa 1 phong thơ mà thôi, cũng không phải chuyện đáng đặc biệt để ý. Nếu tôi có năng lực biết trước thì đương nhiên sẽ không làm. Nhưng mà đáng tiếc là tôi không có”.

Lính mới nhanh chóng nhìn thoáng qua lão thần Đồng Học Nguyên khắp nơi hút thuốc ngồi ở bên cạnh, tiếp tục hỏi: “Anh quen biết cha mẹ Sophie như thế nào?”

“Tôi không biết bọn họ, mấy ngày trước bọn họ đại náo 1 trận ở công ty, tôi chỉ phụ trách xử lý mà thôi”. Khúc Nhạc nhìn nhìn sắc mặt của lính mới, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ bọn họ nói gì sao?”

Lính mới lập tức trả lời: “Không có! Hiện tại là tôi hỏi, anh trả lời”.

“À, vậy thì họ đã nói gì đó rồi”. Khúc Nhạc nhún nhún vai, “Cảnh sát tiên sinh, cậu tiếp tục hỏi đi”.

Sắc mặt lính mới không vui lật xem hồ sơ soạn soạn, cố gắng tìm kiếm vấn đề mới, cuối cùng chỉ có thể khó xử nhìn về phía cấp trên: “Sếp.....”

“Hừ”, Đồng Học Nguyên lại dụi đầu thuốc lên trên bàn, đứng lên nói: “Hỏi xong rồi, chúng tôi sẽ không làm lỡ thời gian của anh”.

Khúc Nhạc tươi cười khả cúc (*cười niềm nở, được so sánh như hoa cúc*): “Có gì đâu, có thể giúp được đồng chí cảnh sát là vinh hạnh của tôi, hơn nữa tôi cũng cực kỳ hy vọng hung thủ sớm ngày bị bắt giữ”.

Ra khỏi cao ốc PI, lính mới nói: “Sếp, Khúc Nhạc kia đang nói dối”.

“Sao cậu biết?”.

Lính mới cảm giận nói: “Cha mẹ Sophie rõ ràng nói Khúc Nhạc lén gặp bọn họ, trả cho bọn họ phí ngậm miệng!”.

Đồng Học Nguyên mạnh xoay người, trừng mắt nhìn lính mới, “Sao cậu biết cha mẹ Sophie không nói dối hả? Trước khi chưa có chứng cứ xác thực thì cảnh sát chúng ta không thể kết luận bừa, càng không thể bị dư luận ảnh hưởng phán đoán! Cậu vừa rồi lúc ghi lời khai phạm bao nhiêu sai sót, bị Khúc Nhạc nói gài còn không tự biết, trở về tự kiểm kiểm cho tốt đi!”.

Lính mới lúng ta lúng túng không nói nữa, Đồng Học Nguyên không muốn nhìn khuôn mặt khổ qua của cậu ta, tùy tiện tìm lý do tống cậu ta đi.

Đồng Học Nguyên phun 1 hơi khói thuốc, đây là lần thứ hai gã đi vào Mùa Xuân Ảnh Lâu, nhưng mỗi lần tới thì tâm tình đều rất táo bạo.

Người bán vé đã đổi thành 1 con khỉ ốm da vàng, Đồng Học Nguyên miệng ngậm điếu thuốc, hai tay đút túi, một thân khỉ thể kẻ cướp đi qua, “Này hỏi chút chuyện coi”.

Tên da vàng đầu cũng chưa nâng, gã tựa hồ luôn nửa chết nửa sống, bộ dáng người khác thiếu gã mấy trăm vạn, trực tiếp phun ra một câu, “Xem phim? Bao đêm 60, 1 nửa thì 30”.

Đồng Học Nguyên nói: “Không xem phim, hỏi chút.....”.

Da vàng nói thẳng: “Không xem phim thì anh tới đây để làm gì, mau cút đi!”.

Đồng Học Nguyên vỗ bàn, hung tợn nói: “Mịa nó, hỏi chút chuyện, nghe không hiểu tiếng người hả?”.

Da vàng đúng là loại trẻ trâu, không dọa được gã, “Nghe không hiểu! Tới nơi này phải mua vé, nếu không miễn bàn!”.

Đồng Học Nguyên trong cơn giận dữ, một phen tóm lấy da vàng, không chờ da vàng kêu to cứu mạng, đâm 1 cái vào bụng của gã, da vàng ôm bụng té trên mặt đất, thanh âm phát ra chuyển thành rên rỉ.

“Mày không hiểu hử?”. Đồng Học Nguyên lấy ra giấy chứng nhận võ mạnh 2 cái lên trên mặt da vàng, giọng điệu bất thiện nói: “Cho chút thuốc nhuộm liền mở phường nhuộm, mày con mịa nó không nhìn xem đối tượng là ai!”.

Da vàng nhìn thấy cảnh chúng (*giấy chứng nhận cảnh sát*) thì ngẩn người sau đó cứng đầu lặp lại: “Tôi nơi này phải mua vé, nếu không miễn bàn!”.

Thanh âm khẽ run, khẩu khí kiên định, tâm tình táo bạo của Đồng Học Nguyên ngược lại bởi vậy bình ổn không ít, từ trong túi quần lấy ra tờ 20 tệ, ném tới trên bàn, “Không cần thối lại. Mà từng gặp qua người này không?”.

Da vàng thấy Đồng Học Nguyên thanh toán tiền, mới từ trên mặt đất đứng lên, một tay ôm bụng, một tay cầm tấm hình, mồ hôi lạnh ra một đầu, biểu hiện là vừa mới bị Đồng Học Nguyên đánh rất ngoan.

Gã lắc đầu, “Tôi mới tới làm được mấy ngày, người này có chút quen thuộc, nhưng là..... Từ từ, tôi đã gặp, mấy ngày trước, gã đã tới, say khướt”.

Đồng Học Nguyên nói: “Mày xác định?”.

Da vàng run rẩy ngồi trở lại chỗ ngồi, bởi vì động tác chạm tới bụng nên nhất thời nhe răng trợn mắt, tức giận nói: “Tôi đương nhiên nhớ rõ, lúc buổi sáng ngày gã đi ra thì trong túi phồng lên, tôi vừa nhìn liền biết gã trộm 1 cuộn băng của chúng tôi, nhân khuôn nhân dạng, không ngờ là 1 tên trộm! Muốn không nhớ kỹ đều khó!”

Da vàng chưa nói chuyện Khúc Nhạc còn nợ gã 40 đồng.

Đồng Học Nguyên lại rút ra 1 điều thuốc, đốt thuốc, vừa nhìn thì Khúc Nhạc sẽ không phải là người thiếu tiền, hơn nữa sao lại chôm cuộn băng video lạc hậu rẻ bèo này chứ? Nhưng mà có lẽ bởi vì áp lực công tác quá lớn nên mới có loại cổ quái của kẻ có tiền này?

Da vàng thấy Đồng Học Nguyên nửa ngày không nói chuyện, cho rằng gã đang suy nghĩ có nên bắt chính mình hay không, cho rằng chính mình dù sao cũng là làm thuê ở chỗ chiếu phim đen, vạn nhất bị chụp cái mũ tông phạm hàng đầu, bị tổng vào tù thì liền xong đời, lại nhớ lại thái độ vừa rồi đối đãi Đồng Học Nguyên thì nhất thời bụng càng đau.

Đồng Học Nguyên đột nhiên quay đầu nhìn về phía da vàng, “Mày làm sao vậy? Sao lại run dữ dội như vậy?”.

Trong lòng Đồng Học Nguyên kỳ quái, chẳng lẽ vừa rồi thật sự đánh ác quá?

Da vàng vội vàng quay đầu, kiên cường vừa rồi biến mất tiêu, “Không sao?! Anh còn có chuyện gì?”.

Đồng Học Nguyên nói: “Nếu có chuyện gì thì phải đi bệnh viện. Tôi vào trong xem”. Nói xong, đưa 2 cái vé cho da vàng coi như bồi thường.

Da vàng trước mắt sáng ngời, nhét 2 cái vé trên bàn kể cả 2 cái vé khác vào trung túi quần của chính mình, “Đi thôi, đi thôi. Chúng tôi đều là kinh doanh hợp pháp”.

Cũng không biết vừa rồi là ai bởi vì kinh doanh hợp pháp mà sợ tới mức chết khiếp.

Mùa Xuân Ảnh Lâu có 2 tầng, 1 tầng là xông hơi mát xa, còn có 1 tầng hầm, chỉ có chiếu phim, chuyên cung cấp gian phòng nhỏ, âm u ẩm ướt, rất thích hợp hoạt động 1 người. Đương nhiên, đều là “kinh doanh hợp pháp”.

Lẽ ra loại nơi chiếu phim AV nên sớm bị cảnh sát tra xét, nhưng nó lại tồn tại qua năm này tới năm khác, sừng sững không ngã ở thành phố H. Cảnh sát không phải không tra xét qua, nhưng bị tra thì đóng cửa lại, hai ba ngày qua đi cứ theo lẽ thường buôn bán, Đồng Học Nguyên vì thế biết phía trên Mùa Xuân Ảnh Lâu có người chống lưng.

Gã không đi tầng 1, mà là trực tiếp xuống tầng hầm ngầm, mùi âm u lạnh lẽo quen thuộc làm cho Đồng Học Nguyên không khỏi nhớ tới thời điểm lần đầu tiên tới đây.

Khoảng 1 tuần trước, thời gian cụ thể thì Đồng Học Nguyên nhớ không rõ. Làm nghề này của bọn họ, thường thường ban ngày ẩn nấp, đêm mới đi ra ngoài, nhớ rõ thời gian, lại không nhớ rõ ngày.

Khi đó Đồng Học Nguyên theo chỉ thị theo dấu một gã sát thủ liên hoàn, sát thủ này chuyên chọn cô gái xinh đẹp, mà trên người các cô gái đã chết lại đều không có dấu vết phản kháng, cũng không dấu hiệu chuốc thuốc, hiển nhiên không phải người quen gây nên thì chính là tự nguyện. Hơn nữa 5 cô gái khi còn sống không có mối liên hệ gì, phủ định suy đoán là người quen, thì phải là tự nguyện.

Muốn cô gái xinh đẹp dưới tình huống nào mới có thể tự nguyện đi theo phạm nhân tới chỗ hẻo lánh không người chứ?

Bọn họ khóa mục tiêu là 1 người đàn ông tên Tường Dương Lan.

8. Chương 8: Khi Còn Sống

Tường Dương Lan, 28 tuổi, từ nhỏ ở lớn lên ở nước Mỹ, hai năm trước về nước, cha mẹ không rõ, công tác không rõ.

Gã tựa hồ có tiền xài hoài không hết, nhưng không ai biết tiền đó là từ đâu tới. Cảnh sát không tra được, lại càng không có ai biết thân phận đích thực của Tường Dương Lan.

Thời điểm Đồng Học Nguyên theo dõi Tường Dương Lan thì phát hiện mỗi cuối tuần gã sẽ tới ghé lô tận cùng bên trong tầng hầm ngầm của Mùa Xuân Ảnh Lâu, lúc sau sẽ chờ ở 1 phòng trọ nhỏ cách đó không

xa, thời gian vô định, có khi là 1, 2 giờ, có khi sẽ qua đêm ở nơi đó.

Mới đầu, bọn họ cho rằng đó là chỗ Tường Dương Lan Kim ốc tàng kiều*, dù sao đầu năm nay có chút tiền trình đều sẽ làm như vậy. Tường Dương Lan đi rồi, bọn họ điều tra ở trong nhà trọ, kết quả cái gì đều không có, không ai, không có gì cung cấp chứng minh thân phận của gã.

*kim ốc tàng kiều: chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình

Thân phận không rõ, hành tung quỷ dị, gia tài bạc triệu.

Đồng Học Nguyên nhớ tới tấm hình của Tường Dương Lan trong tư liệu, cái bộ dáng trưởng thành kia, khó trách các cô gái xinh đẹp sẽ tự nguyện đi cùng gã!

Nhưng mà tàn nhẫn giết hại 5 cô gái vô tội, động cơ của gã ta là gì chứ?

Chẳng lẽ chính là bởi vì biến thái?

Đồng Học Nguyên đi tới gần một gian ghé lô tận cùng bên trong, mở cửa ra, nhìn ra được bên trong từng tu sửa qua, nhưng vẫn đang có chút chỗ lưu lại dấu vết ngày đó đánh nhau.

Một ngày kia, Đồng Học Nguyên mang theo vài tên đàn em theo dõi Tường Dương Lan tới Mùa Xuân Ảnh Lâu, trước đó bọn họ nhận được tin lại có 1 cô gái vô tội mất tích, có thể đã bị giết hại!

Mang tâm tình thấp thỏm, bọn họ bao vây Mùa Xuân Ảnh Lâu, nhưng mà tội phạm không ở ghé lô Tường Dương Lan thường đi nhất, mà là gần gian tận cùng bên trong kia, cũng chính là cách vách!

Cuối cùng trải qua đấu tranh ngắn ngủi, lãng phí mấy viên đạn, bọn họ rốt cục bắt được tội phạm.

Nhưng lại không phải là Tường Dương Lan.

Nghĩ tới đây thì Đồng Học Nguyên cũng sốt một chút, nhớ lại ngày đó bọn họ đều đắm chìm ở trong hưng phấn bắt tội phạm, ai cũng không lo lắng Tường Dương Lan ở phòng cách vách, gã có bị gì không?

Tiếng đánh nhau vang như vậy, thiết bị cách âm bình thường, cho dù đeo tai nghe, chẳng lẽ Tường Dương Lan thật sự nghe không thấy thanh âm gì? Người bình thường đều sẽ đi ra xem một chút tình huống chứ?

Đồng Học Nguyên đi ra khỏi ghé lô, đi vào phòng cách vách, sofa, máy chiếu DVD, WC, bài trí giống nhau như đúc. Đồng Học Nguyên nhớ rõ ngày đó có nhìn thấy Tường Dương Lan đi vào nơi này, như vậy gã khi nào thì đi ra khỏi đây chứ?

Nhìn quanh bốn phía, không khí âm lãnh ẩm ướt, cảnh tượng lặng như tờ không có một bóng người, Đồng Học Nguyên đột nhiên nhớ tới khuôn mặt xuất hiện trong ác mộng của mấy ngày nay, thái dương trần đầy máu đỏ tươi, vết thương ở tim, còn có khuôn mặt âm trầm mà thù hận của đối phương.....

Đồng Học Nguyên bỗng nhiên giữa lưng rét run, mồ hôi lạnh ứa ra. =====

Cảnh sát đi khỏi chưa tới 1 giờ thì Khúc Nhạc ngừng làm việc, bắt đầu mở báo mạng, chỉ thấy các trang đầu của các trang web lớn đều giật tít to “Cảnh sát đã điều tra sự kiện Sophie”, Khúc giết người chạy trốn không khỏi nểng”, và hình chụp cùng bài viết liên quan.

Là người đều không thể thừa nhận loại kích thích này, vì không cho huyết áp chính mình lên cao, Khúc Nhạc quyết đoán tắt báo mạng, cảnh sát mới đi một hồi, còn có hình chụp truyền đi từ bên trong công ty, tốc độ thật đúng là nhanh.....

Lúc này tiểu Trương gõ cửa đi vào, nhìn thấy Khúc Nhạc mặt tỉnh bơ thì do dự nói: “Quản lí, Trương quản lí ở bên ngoài chờ ngài”.

Jack Trương?

Lúc này gã tới làm gì?

Cửa phòng khách đóng chặt, chỉ còn lại có Khúc Nhạc và Jack Trương chờ ở bên trong.

Jack Trương vừa nhìn thấy Khúc Nhạc liền kích động đứng lên nói: “Khúc Nhạc, anh có nói những lời không cần thiết cùng cảnh sát không?”.

Khúc Nhạc ngồi xuống, nhướn mày, “Cái gì kêu là lời nói không cần thiết?”.

Jack Trương hạ giọng, tựa hồ trong phòng còn có người thứ ba nhìn không thấy người, “Chính là chuyện của tôi.....và Sophie”.

Khúc Nhạc chẳng thèm trả lời mà lại nói: “Cảnh sát hỏi tôi cái gì thì tôi trả lời cái đó, bọn họ không có hỏi thì tôi sẽ không trả lời”.

Làm quản lí phòng đối ngoại, Khúc Nhạc am hiểu loại đối đáp xã giao ba phải cái nào cũng được này, không phải bên trái cũng không phải bên phải, không khẳng định cũng không phủ định, nói cũng như chưa nói. Nhưng mà người nghe lại sẽ sinh ra một loại ảo giác, cho rằng Khúc Nhạc cung cấp tin tức mà hắn ta muốn biết tới.

Jack Trương cũng không ngoại lệ, gã thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Nói như vậy cảnh sát cũng không có hỏi quan hệ của tôi và Sophie?”.

Khúc Nhạc gật đầu, “Không có”. Không hỏi quan hệ của Jack Trương và Sophie, chỉ hỏi quan hệ của tôi và Sophie. Nhưng vì chúng tôi không có quan hệ với Sophie nên tất nhiên sẽ khai ra Jack Trương.

Nhận được toàn bộ trả lời an toàn thì Jack Trương lập tức sửa lại trạng thái hoang mang lo sợ trước đó, ý thức được mới vừa rồi đã đánh mất mặt mũi trước mặt Khúc Nhạc, giọng điệu không tự giác phóng đại, “Kia không có việc gì, không có biện pháp, gần đây Khúc quản lí rất nổi bật, làm cho công nhân nhỏ chúng tôi thật chịu không thấu”.

Ngụ ý đều là Khúc Nhạc gây họa, liên lụy gã vội vội vàng vàng.

Khúc Nhạc tự nhiên cũng nghe ra ẩn ý đó, ánh mắt không biến hóa mảy may nào nhìn về phía Jack Trương, đôi mắt đen nhánh, làn da trắng nõn, vốn là bề ngoài cực đẹp mắt, hiện tại nhìn như thế nào lại thấy dọa người, lời nói Khúc Nhạc nói ra lại càng dọa người.

“Jack Trương, vì sao cậu sợ hãi cảnh sát biết quan hệ của cậu và Sophie? Người là cậu giết?”.

Jack Trương mạnh xoay người, mặt mũi thật vất vả làm bộ lại văng tung tóe, giống như Khúc Nhạc phi lễ gã, “Anh nói cái gì? Tôi không có một chút quan hệ với cô gái đó, chúng tôi đã sớm chia tay, không quan hệ! Hiện tại cô ta đã chết, đương nhiên càng không liên quan tới tôi!”.

Jack Trương còn muốn gì đó nữa nhưng giờ phút này lại ngậm miệng, kinh nghi bất định (*kinh ngạc khó hiểu*) nhìn Khúc Nhạc, “Chẳng lẽ cảnh sát đã nói gì với anh? Bọn họ hoài nghi tôi!?”.

Khúc Nhạc âm thầm lắc đầu, loại tổ chất tâm lý này thật khó mà qua cửa được, khẩu khí lại khẳng định nói: “Cậu là người cuối cùng nhìn thấy”.

Cái này khiến Jack Trương càng khẳng định cảnh sát nhất định nói gì đó với Khúc Nhạc, bởi vì Sophie bắt oan phí chia tay quá ít, lại lên đi tìm gã, chuyện này trừ bỏ cảnh sát điều tra ra và nói cho Khúc Nhạc thì Khúc Nhạc không có khả năng biết đến.

Jack Trương nháy mắt có loại cảm giác hôm nay bị theo dõi, ngày mai bị bắt. Nhưng mà lòng gã vẫn đang tồn chút hi vọng, hỏi han: “Anh.....làm sao anh biết được?”.

Khúc Nhạc rất muốn nói, tôi cái gì cũng không biết, tôi vừa bầy thì cậu đều nói tuốt tuồn tuột cho tôi biết. Nhưng anh cái gì cũng chưa nói, cũng chỉ là bảo trì trầm lặng, một bộ dáng điệu bí hiểm nhìn Jack Trương.

Jack Trương nhất thời càng thêm khẩn trương, gã sợ hãi một khi công chúng biết người có quan hệ với Sophie không phải Khúc Nhạc mà là gã, phản ứng của ông già gã, phản ứng của truyền thông, còn có làm người thừa kế PI sẽ tạo thành ảnh hưởng đối công ty, gã đều không gánh vác nổi những điều này. Lúc này gã càng thêm ý thức được chính mình nhỏ bé vô lực.

Jack Trương nói lớn: “Anh muốn nói cái gì? Tôi là công tử bột, là bại gia tử (*là kẻ ăn chơi tiêu xài hoang*

phí, vô tích sự, phá của), chỉ biết bơi nhọ công ty? Đúng hay không! Tôi làm sao biết cô gái đó sẽ vô duyên vô có chết, đều không có một chút liên quan tới tôi!”.

Khúc Nhạc đứng lên, mở cửa phòng khách ra, anh đã có được tin tức mà mình muốn, không cần phảilại tiếp tục quần nhau cùng Jack Trương, lập tức nói lấy lệ: “Jack Trương, cậu đã không phải công tử bột thì liền đi làm việc đi”.

Jack Trương lập tức á khẩu, nổi giận đùng đùng, trừng mắt nhìn Khúc Nhạc, ngay cả oán hận đầy bụng cũng không có thể làm trò nói ra trước mặt toàn bộ công nhân viên chức của công ty, chỉ có thể trong lòng không cam lòng mà đi khỏi.

Khúc Nhạc quay lại văn phòng, nhú mày.

Từ chỗ Jack Trương thì anh biết Sophie lại đi tìm Jack Trương, nhưng không thể chứng minh người cuối cùng gặp Sophie chính là Jack Trương. Bởi vì người gặp cuối cùng nhất định là hung thủ, mà xem biểu hiện vừa rồi thì Jack Trương hoàn toàn không có cái lá gan kia.

Nói tới động cơ, đơn giản chính là phá thai và chia tay, chỉ cần đưa đủ tiền mặt, hết thấy vấn đề đều có thể giải quyết dễ dàng, rõ ràng không thành lập động cơ giết người.

Về phần cha mẹ của Sophie, bọn họ từ nông thôn tới thành phố H, không quen biết ai, chỉ sợ ngay cả tên Khúc Nhạc cũng không biết, vì sao sẽ một mực chắc chắn chính Khúc Nhạc chính là hung thủ chứ?

Khúc Nhạc nhớ tới lời nói của An Khúc.

——Ông bị người khác hãm hại.

Bãi đỗ xe cao ốc PI, đối mặt mà tới chính là 2 quả trứng thối, bể đầy người đều là tanh hôi tanh hôi.

“Mày đồ cận bã, tội phạm giết người, đi chết đi ——”.

Bảo vệ cửa ngăn lại người đang không ngừng giãy dụa chửi bới, Khúc Nhạc mặt tỉnh bơ lái xe rời đi.

Cái nhạc đệm nhỏ này qua đi không lâu thì Khúc An gọi điện tới.

Vẫn là khẩu khí bất cần đời như cũ, “Hello, ông còn sống không?”.

“Ông cảm thấy sao?”.

“Xem ra sống rất tốt”.

“Nếu cũng có người tặng ông 2 quả trứng thối thì tôi càng sống khỏe hơn nữa”.

Bên kia truyền tới tiếng cười đau sốc hông của An Khúc, “Mau nói cho tôi biết là vị anh hùng nào làm hả? Nhạc tử, hãy nghe tôi nói, đừng sĩ thật sự thì có gan đối mặt trứng thối!”.

“Cút đi ——”.

An Khúc cười xong, giống như vô tình hỏi: “Ông đã suy nghĩ kĩ chuyện lần trước tôi nói chưa?”.

Khúc Nhạc nói: “Chờ 1 thời gian nữa, giờ phút mấu chốt bên này của tôi chưa tới?”

An Khúc: “Khi nào thì giờ phút mấu chốt mới tới?”.

Khúc Nhạc: “Chờ sau khi bắt được người hãm hại tôi”.

An Khúc dừng một chút, nói: “Được, tôi không ép ông. Bên ông không có việc gì chứ, nếu không tôi qua chiếu cố một chút người bị tổn thương?”.

Khúc Nhạc tức giận nói: “Ai là người bị tổn thương hả? Không cần ông chiếu cố, dù sao có a Lan.....”.

“Ai?”

Thái dương Khúc Nhạc giật giật, “Không ai, dù sao không cần ông chiếu cố, hẹn gặp lại”.

Bên kia An Khúc nghe điện thoại vang lên tiếng tút tút thì sắc mặt âm trầm.

Về tới nhà, vẫn là một mảnh tối như mực như cũ, nhưng Khúc Nhạc đã quen rồi, không bằng nói không hiểu sao lại cảm thấy an tâm.

“Tôi về rồi”.

Trong bóng đêm xuất hiện khuôn mặt trắng bệch, người tới không nhanh không chậm nhìn chăm chăm Khúc Nhạc.

Đúng, chính là cái mặt dày đặc quỷ khí này, nhưng lại làm cho anh cảm thấy an tâm, cho dù lọt vào gièm pha hiểu lầm lớn ra sao thì chỉ cần đối diện a Lan thì Khúc Nhạc cảm thấy chính mình có thể lấy lại bình

tỉnh lúc ban đầu.

Khúc Nhạc âm thầm buồn bực, đó là một hiện tượng kỳ quái, chẳng lẽ ở chung lâu cùng quỷ còn có thể sinh ra tác dụng phụ ghét người thích quỷ hả?

A Lan nói: “Ăn cơm”.

Khúc Nhạc: “Ừ”.

Khúc Nhạc lừa 2 miếng cơm, “Cậu làm gì nhìn chăm chăm tôi thế?”.

A Lan không nói chuyện, điện thoại của Khúc Nhạc kêu bíp bíp, cư nhiên là Đồng Học Nguyên vừa mới gặp xong.

“Xin lỗi, Khúc tiên sinh, xin hỏi anh có quen biết một người tên là Tường Dương Lan không?”.

Khúc Nhạc nghĩ nghĩ, “Không biết. Người này có quan hệ với Sophie à?”

Đồng Học Nguyên bên kia tựa hồ không tin, kinh ngạc nói: “Như thế nào sẽ không quen biết? Anh nghĩ kĩ lại coi”.

Khúc Nhạc nhú mày nghĩ lại, bỗng nhiên nhìn a Lan 1 chút, tỉnh bơ nói: “Thật sự không biết. Vì sao Đồng cảnh quan cảm thấy tôi quen biết người này? Anh ta có liên quan tới sự kiện lần này sao?”.

Trước đó Đồng Học Nguyên tựa hồ đã bị kinh hách, giọng nói có chút dồn dập, “Tôi không biết, mịa nó, rõ ràng không có quan hệ cùng người kia, tôi chính là.....”. Dừng một chút, gã tựa hồ ý thức được chính mình thất thố, “Thật có lỗi, cảm xúc của tôi hơi thái quá, gần đây thường xuyên mơ ác mộng. Yên tâm đi, không liên quan tới anh, tôi cũng chỉ thất thố hỏi một chút”. Nói xong liền sốt ruột cúp điện thoại, dứt khoát gọn gàng, hoàn toàn là tác phong của cảnh quan.

Khúc Nhạc lú lỏi, bỏ điện thoại xuống, hỏi a Lan: “Cảnh sát giết cậu có phải kêu Đồng Học Nguyên hay không?”.

Tường Dương Lan, Dương Lan không phải là a Lan sao?

Giả thiết này thành lập trên suy đoán, vì sao Đồng Học Nguyên sẽ đột nhiên hỏi Khúc Nhạc có quen biết a Lan hay không, chẳng lẽ khi còn sống a Lan liền có quan hệ gì với chính mình?

Về phần Đồng Học Nguyên, nếu để ý người Dương Lan này như vậy, rất có thể chính là cái cảnh sát mà a Lan muốn giết chết.

Nội tâm Khúc Nhạc bình tĩnh, cực chờ mong trả lời của a Lan, có một loại lỗi hóa thân thành thám tử Conan, thiếu chút nữa hô to “Chân tướng chỉ có một”.

A Lan im lặng 1 lát mới nói: “Ai là Đồng Học Nguyên?”.

“.....”.

Khúc Nhạc lập tức nhụt chí, thật sự không lời nào để nói đối với mặt quỷ vô tội của a Lan, đột nhiên nhớ tới vấn đề vừa rồi bị cắt ngang nên hỏi: “Vì sao vừa rồi cậu nhìn chăm chăm vào tôi?”.

Thật ra Khúc Nhạc thật sự là tìm cơ để hỏi thôi, bởi vì chỉ cần anh ở nhà thì ánh mắt của a Lan liên tục theo đuôi anh.

Trên thế giới này có thể có người không có lúc nào là không quan tâm mình, toàn tâm toàn ý đối đãi mình, coi mình là toàn bộ thế giới, sinh mệnh duy nhất, sẽ không cảm thấy rất cảm động sao?

Tuy rằng đối phương là quỷ.....

A Lan nhìn chăm chăm Khúc Nhạc, “Nghĩ muốn làm anh”.

Khúc Nhạc: “.....”.

Được rồi, nếu đối phương không có loại xác láo này, vọng tưởng dĩ hạ phạm thượng (*kẻ dưới mạo phạm bề trên*) liên thật sự hoàn mỹ..... = =

9. Chương 9: Dấu Vân Môi

Sáng sớm ngày hôm sau, Khúc Nhạc bị tiếng chuông cửa liên tiếp đánh thức.

Khi nhàn rỗi ở nhà Khúc Nhạc duy nhất cảm thấy cao hứng chính là cảm giác có thể ngủ thẳng tới hừng đông, kết quả kế hoạch này đang thực hiện thì đã bị tiếng vang đột nhiên vang lên này phá ngang, anh mơ màng màng cảm đồng hồ ở đầu giường lên, mới 7 h 10 , mỉa nó, đứa nào không có mắt vậy!

Trong lúc nhất thời các loại uất ức, không cam lòng, bất bình của mấy ngày nay đều hóa thành phần nộ tràn đầy, anh tức giận hò hét nhảy xuống giường, cào cào đầu, 1 bước vọt tới cửa, mở cửa ra, “Mịa nó, là ai muốn chết hả.....”.

Sau khi nhìn rõ người tới thì tiếng gầm rống giận liền đột nhiên biến mất, chỉ còn lại có kinh ngạc và hoang

mang.

“Mấy người.....tìm ai?”.

Đồng Học Nguyên và mấy cảnh viên mặc đồng phục đứng ở cửa, nhếch khóe miệng miễn cưỡng cười cười, “Không ngờ chúng ta sẽ gặp lại nhanh như vậy, xem ra Khúc tiên sinh rời giường bực bội thật đúng là không nhỏ”.

Nhìn cục diện này, Khúc Nhạc trầm nghĩ không ổn, lúc này hỏi: “Đồng cảnh quan, không biết các người tới là..... Chẳng lẽ vụ án của tôi có tiến triển?”.

Đồng Học Nguyên rút 1 điều thuốc lá từ sau lỗ tai, đốt thuốc, ngậm ở miệng, phun ra khói thuốc, gãi cằm 1 chút, “Khúc tiên sinh, đi theo chúng tôi một chuyến?”.

Khúc Nhạc còn bị vây trong mơ màng khi mới vừa tỉnh ngủ, nhưng hiểu được chính mình không thể từ chối, liền nghiêng người nhường đường, “Có thể để tôi rửa mặt một chút được không?”.

Đồng Học Nguyên gật đầu, đi theo Khúc Nhạc vào phòng khách.

Đồng Học Nguyên bước 1 bước vào, một cỗ khí lạnh âm lãnh và sát khí liền đập vào mặt mà tới, giam cầm trói chặt quanh thân gã, giống như gian phòng ở đây đang ngăn cách ánh nắng ấm áp sáng lạn ngoài cửa sổ, duy trì mùa đông quanh năm.

Khúc Nhạc đưa mấy cảnh viên vào phòng khách, chỉ chỉ máy lọc nước ở góc phòng, “Bên kia có nước, tốc độ rửa mặt của tôi không nhanh lắm, các người chờ tôi 1 chút”.

Chờ chưa tới 2 phút thì Đồng Học Nguyên liền cả người đã run rẩy, lại nhìn mấy tên đồng nghiệp khác, cũng đều là đồng dạng phản ứng, lính mới kia thậm chí 2 tay vòng quanh người và lui tới góc sáng sửa.

Một gã cảnh viên bị đông lạnh tới thẳng tán gẫu, “Sếp, như thế nào sẽ lạnh như thế? Bên ngoài rõ ràng có mặt trời lớn, nơi này cũng quá quỷ dị!”.

Ánh mắt Đồng Học Nguyên dò xét Khúc Nhạc đang rửa mặt, phát hiện Khúc Nhạc liền giống như không sao hết, không lạnh chút nào, cũng không có phản ứng bất thường nào, 1 tên cảnh viên khác cũng run rẩy nhỏ giọng phụ họa, “Đúng vậy, sếp, Khúc Nhạc kia như thế nào một chút cũng không cảm thấy lạnh? Càng nhìn gã càng cảm thấy có vấn đề”.

Sắc mặt Đồng Học Nguyên cũng có chút tím tái, gã đã cảm nhận qua loại cảm giác lạnh tới thấu xương này ở vô số ban đêm trong ác mộng, cho rằng là sinh ra ảo giác, nhưng gã lại thật sự đã trải qua trong cuộc sống hiện thực, trong lúc nhất thời suy nghĩ bay loạn, lại nhìn Khúc Nhạc, gã cảm thấy chính mình càng ngày càng nhìn không thấu người này.

Tên cảnh viên dứt khoát trực tiếp tìm Khúc Nhạc nhạc, “Sao nhà anh không mở điều hòa?”.

Khúc Nhạc đang dùng sữa rửa mặt L’Oreal, trên mặt là một bãi bọt biển màu trắng, híp mắt nói: “Cậu rất nóng à? Không đúng, hôm nay mới 15 độ, cậu sẽ không bị bệnh gì chứ?”. Nói xong nhanh chóng tạo khoảng cách cùng gã ta.

Tên cảnh viên kia ầm ỨC trở lại phòng khách, thấy trên điều hòa đang hiển thị 15 độ, liền cực khó hiểu ngồi xuống, chỉ chốc lát lại run rẩy đứng lên, run run rẩy rẩy, khúm na khúm núm cầu xin với Đồng Học Nguyên: “Sếp, không bằng chúng ta đi ra ngoài chờ đi, nơi này thật sự không dành cho người ngồi đợi mà”.

Thấy Đồng Học Nguyên không phản đối, mấy cảnh viên liền vội vàng chạy đi ra ngoài, chờ ở ngoài cửa. Trong hành lang chen chúc hơn 12 người dân lộ đầu vểnh tai, đang vươn cổ về mặt hưng phấn mà tò mò xem xét cửa nhà của Khúc Nhạc, thỉnh thoảng ồn ào nghị luận hai câu.

“Nhìn đi, đây là tên tội phạm giết người, con tôi nói với tôi gã rất nổi tiếng ở trên mạng!”.

“À, chúng ta cư nhiên ở cùng tầng với tội phạm giết người như vậy!”.

“Nhìn không ra lớn lên nhân khuôn nhân dạng như thế lại là tên biến thái…….”.

Cũng có thằng nhóc trẻ tuổi đánh bạo lấy di động ra quay, nghĩ muốn mình là người đầu tiên truyền trực tiếp tư liệu trên Weibo, kiếm thiết nhiều like, ngại cách khá xa, quay không rõ, cư nhiên nhắm mắt làm liều, chậm rãi đi qua.

Đồng Học Nguyên ngậm điều thuốc, nhíu mày tròng qua, gã bị đông lạnh tới mặt xanh mét còn chưa hồi phục, giờ phút này lại nhìn hung thần ác sát, dọa thằng nhóc kia sợ tới mức run rẩy rụt trở về.

Cửa rốt cục chuyển động, Khúc Nhạc mang giày da đi ra, chung quanh có mùi thơm nhân nhạ như có như không, không ngọt cũng không ngấy, cũng không gắt.

Khúc Nhạc vừa ra tới, đám người vây xem lại là một mảnh xôn xao, lúc nói chuyện còn cố ý nhấn mạnh, nhưng thấy Khúc Nhạc im hơi lặng tiếng thì lại có người là công dân tốt, sứ giả của chính nghĩa, liền dần dần lớn giọng nghị luận.

Mấy năm nay Khúc Nhạc lăn lộn trong xã hội, cũng coi như đã trải qua sóng to gió lớn, lúc này đối mặt chỉ trích này thì cũng coi như là siêu nhân gặp cơn bão, bỏ đi mặc kệ là được, anh ở trong lòng nói với chính mình, không đáng tức giận vì loại chuyện này, hiện tại đoán chừng nhân dân cả nước đều đang chờ anh, nếu thật muốn tức giận với cả đám này thì chỉ sợ chính mình tức chết rồi trước rồi.

Đồng Học Nguyên hơi nhăn nhăn mũi, hắt xì vang dội 1 cái, “Trên người anh xịt cái gì?”.

Khúc Nhạc nhẹ nhàng dùng chỗ non mịn của cổ tay vỗ 2 cái lên người Đồng Học Nguyên, nho nhã lễ độ khoe ra: “Kenzo Air, trong veo như nước, nhẹ nhàng như gió, thế nào?”.

Mùi thơm theo động tác của Khúc Nhạc khuếch tán tới trong lỗ mũi của Đồng Học Nguyên, Đồng Học Nguyên lắc đầu, lại hất xì hai cái đinh tai nhứt óc, mấy đồng nghiệp cảnh sát yên lặng rời xa hai bước. Tựa hồ vì xác minh lời nói “nhẹ nhàng như gió” của Khúc Nhạc, một cổ gió lạnh nhè nhẹ từ trong cửa chậm rãi tràn ra, mọi người chung quanh không hện mà cùng rùng mình 1 cái.

Đọc theo đường đi, cổ khí lạnh này cũng không biến mất.

Đồng Học Nguyên nghi hoặc nhìn Khúc Nhạc ngồi ở ghế sau trong xe, nội tâm rơi vào nghi hoặc thật sâu, vì sao mỗi người bọn họ đều cảm thấy rét lạnh như rơi vào hầm băng, mà Khúc Nhạc lại không có chút phản ứng?

Mặc dù Đồng Học Nguyên tìm không thấy nguyên nhân hợp lý, nhưng trực giác phá án nhiều năm nói cho gã, loại hiện tượng quỷ dị ít nhất có liên quan tới Khúc Nhạc.

Từ đầu đến cuối, Khúc Nhạc đều là mặt mang mỉm cười, bộ dáng vẻ mặt bình tĩnh, ai cũng không biết giờ phút này nội tâm anh đã sớm rít gào, vì sao a Lan im hơi lặng tiếng đi theo? Theo tới đây còn chưa tính, vì sao cậu ta vừa dựa vào trên lưng anh vừa phóng khí lạnh, tuy rằng anh không cảm giác gì, nhưng mấy người trên xe run rẩy cũng đã đủ chứng minh oán khí sâu nặng của a Lan!

Khúc Nhạc cố gắng kiềm chế khóe miệng run rẩy, xem phản ứng của a Lan thì Đồng Học nguyên đích xác là tên cảnh sát giết cậu ta!

Tới cảnh cục, Khúc Nhạc bị mang vào trong 1 phòng tối, chỉ có cái bàn, 2 cái ghế, a, còn có 1 cái bàn phụ trách nếu anh không ngoan ngoãn trả lời liền soi đèn vào mắt anh.

Đồng Học Nguyên ngồi ở đối diện, thái độ coi như khách khí, ít nhất không phải bộ dáng cảnh sát bạo lực mà trên phim chiếu, điều này làm cho Khúc Nhạc thoáng yên tâm, có thể miễn đi nỗi khổ da thịt không cần thiết, thật sự là vô cùng may mắn.

Khúc Nhạc mở miệng trước: “Đồng cảnh quan, anh muốn hỏi gì thì tôi tuyệt đối phối hợp”.

Đồng Học Nguyên nhướn mày, ngón trỏ gõ gõ bàn, không kiên nhẫn ném cái ánh mắt với lính mới ở phía sau, tên cảnh sát trẻ tuổi kia lập tức đứng dậy, cất cao giọng nói: “Không phải cấm anh nói, nhưng mỗi câu của anh đều sẽ trở thành bằng chứng trước tòa”.

Kế tiếp lại là phải tiến hành một loạt lưu trình.

Tính danh, giới tính, nghề nghiệp, chờ xác nhận từng cái thì Đồng Học Nguyên mới bắt đầu đi vào chính đề, thuốc lá cũng dập, vẻ mặt cực nghiêm túc, “Rạng sáng 3 giờ hôm nay anh ở đâu?”.

Khúc Nhạc: “Muộn như vậy, tôi đương nhiên là nghỉ ngơi ở trong nhà, trong tiểu khu hẳn là có thu hình lại, anh có thể đi tra. Vì sao hỏi tôi chuyện này, chẳng lẽ rạng sáng hôm nay lại đã xảy ra chuyện gì, còn có liên quan tới tôi?”.

“Phải hiểu rõ tình hình đi, hiện tại là tôi hỏi anh, anh không có quyền hỏi tôi”. Đồng Học Nguyên nói: “Có ai có thể chứng minh trong khoảng thời gian rạng sáng từ 3 giờ tới 5 giờ anh đúng là ở trong nhà?”.

Khúc Nhạc có chút dở khóc dở cười, “Tôi là người đàn ông độc thân, căn bản là không ai có thể chứng minh. Tôi đã nói rồi, các anh có thể đi tra băng ghi hình của tiểu khu”.

Đồng Học Nguyên lặng im một lát, “Mẫu chốt là hôm nay phát hiện băng ghi hình của tiểu khu bị trộm. Tình huống rất bất lợi đối với anh, Khúc tiên sinh”.

Trong nháy mắt Khúc Nhạc thể nhưng còn thật sự tự hỏi có thể để a Lan đi ra giúp chính mình suy nghĩ trong đầu hay không, nhưng lập tức liền bị chính mình mắng tỉnh. Đột nhiên phía sau lưng anh chợt lạnh, hỏi: “Có phải..... lại có người đã chết hay không?”.

Ánh đèn bàn trong phòng tối nhỏ trắng xanh, khuôn mặt nghiêm túc trầm mặc của Đồng Học Nguyên chìm trong ánh sáng trắng âm trầm, có vẻ đáng sợ, và phía sau gã ẩn ẩn hiện hiện sắc mặt trắng bệch của a Lan.

Tim Khúc Nhạc co lại, sợ là thực sự có người đã chết, hơn nữa.....

“Có liên quan tới tôi?”. Thanh âm của Khúc Nhạc dị thường bình tĩnh, chỉ có chính anh biết anh có bao nhiêu hy vọng đối phương cho anh 1 cái đáp án phủ định.

Nhưng hiển nhiên, chuyện này có liên quan tới Khúc Nhạc.

Ngón trỏ của Đồng Học Nguyên liên tục gõ mặt bàn, ở trong phòng tối đen vang lên tiếng “cộc cộc”, hai bên tựa hồ tiến vào giằng co dài lâu mà gian nan, rốt cục tựa hồ gã suy xét xong, từ từ nói: “Tiểu thư ký của anh, Triệu Cường? Hơn 8 giờ sáng hôm nay bị người phát hiện chết ở trong nhà”.

Tim Khúc Nhạc đã không thể lại nặng nề hơn được nữa, anh cơ hồ không có suy xét đã bật thốt lên hỏi: “Các người sao lại hoài nghi tới trên người tôi?”.

Sau khi hỏi xong, mới chậm rãi ý thức được, thằng nhóc trẻ tuổi kia đã chết, anh không thể tin lắm lắm nói: “Cậu ấy là trợ lý của tôi, không phải thư ký”.

“Anh cứ nhiên đầu tiên là hỏi loại vấn đề này”. Đồng Học Nguyên không sao cả nhún vai, rút văn kiện tóm lược trong tay của cảnh sát thực tập, liếc mắt một cái, quả nhiên là chính mình nhớ lầm, “Trợ lý và thư ký, ngoại trừ giới tính, cái khác đều giống nhau”. Nói xong gã cho Khúc Nhạc một cái ánh mắt sâu xa.

“Anh có ý gì?”. Khúc Nhạc nhú mày.

Đồng Học Nguyên ngã ra sau, tựa lưng vào ghế ngồi, một chân cong lên gác lên 1 chân khác, hai tay cùng để ở đầu gối, cầm nâng một chút hương văn kiện trên bàn, “Anh là Gay?”.

Tuy là câu hỏi nhưng vẻ mặt khẳng định.

Khúc Nhạc nói: “Đúng vậy, tôi là Gay, nhưng cái này cũng không thể chứng minh là tôi giết Triệu Cường. Trợ lý của tôi chẳng biết tại sao lại chết, anh nghĩ rằng trong lòng tôi dễ chịu sao? Các người lại là dựa vào cái gì hoài nghi tôi?”.

“Dựa vào dấu vân môi anh lưu lại trong nhà của Triệu Cường”. Đồng Học Nguyên nói.

Khúc Nhạc hỏi: “Dấu vân môi? Quả thực không hiểu ra sao cả! Khi nào thì tôi lưu lại dấu vân môi trong nhà cậu ta chứ? Tôi và cậu ta ngoại trừ quan hệ công tác, đều không có quan hệ khác!”.

“Khúc tiên sinh, hiện tại người đã chết, anh đương nhiên có thể nói như vậy”. Đồng Học Nguyên hừ lạnh một tiếng, có chút khinh thường nói, “Vốn cho rằng anh là người có trách nhiệm, nhưng người yêu của anh đã chết, cư nhiên ngay cả đau khổ đều không có bao nhiêu, rất khó làm cho người ta không chấp nhận anh chính là hung thủ”.

Khúc Nhạc đứng lên, cảm thấy chính mình quả thực tức tới muốn bùng nổ, loại cảm giác này và khi đi đường đột nhiên bầu trời tạt 1 chậu nước thối tới trên đầu thì chỉ có hơn chớ không kém, anh lạnh lùng nói: “Tôi lặp lại lần nữa, Triệu Cường không có quan hệ gì với tôi hết! Mặc dù tôi là Gay, cũng không có thể kết luận tôi chính là hung thủ giết người như vậy, anh càng không thể nghi ngờ nhân cách của tôi!”.

10. Chương 10: Ảnh Chụp

Khúc Nhạc không có người thân, coi như lợi thế duy nhất là mấy cậu, mấy chú ở xa, đừng nói giúp đỡ, lúc này không bỏ đá xuống giếng khiến anh xui xẻo hơn nữa thì anh nên cảm ơn trời đất rồi.

Bởi vậy nghĩ tới nghĩ lui, Khúc Nhạc liên hệ đầu tiên vẫn là An Khúc.

Lúc An Khúc gió bụi mặt mũi chạy chiếc Ferrari màu đỏ tới thì Khúc Nhạc đang buồn bực ngồi ở trong văn phòng cảnh sát, trên tay là một bộ công tay, thật là chói lợi tới chói mắt.

Đi theo tới đương nhiên còn có một gã luật sư, sau đó là một loạt thủ tục và đàm phán, tới khi Khúc Nhạc hỗn loạn bị An Khúc kêu đứng lên thì đã là tối ngày hôm sau, bên ngoài sắc trời u ám, công tay cũng được tháo ra.

Khúc Nhạc ngồi trên con xe Ferrari màu đỏ, nhất thời tinh thần tỉnh táo, mạnh mẽ vỗ vỗ ghế da mềm của chiếc xe, “Ồi, xúc cảm thật không sai, không hổ là hàng hiệu”.

An Khúc tà liếc Khúc Nhạc 1 cái, vẻ mặt nghiêm túc, “Về nhà rồi lại nói”. Vẻ mặt kia tựa hồ muốn nói, trở về lại tính sổ với ông.

Khúc Nhạc biến sắc, ngưng ngưng ngoan ngoãn ngồi.

Xe trực tiếp chạy tới biệt thự của An Khúc, Khúc Nhạc ăn bánh hành chiên thơm phức, đầy tay đầy miệng đều là dầu, An Khúc ở một bên giống con thú bị nhốt nôn nóng đi qua đi lại.

Sau một lúc lâu An Khúc rốt cục bùng nổ, “Lúc này ông thế nào cũng phải nói rõ ràng cho tôi, ông rốt cuộc trêu chọc ai hả?”.

“Cái gì?”. Lực chú ý của Khúc Nhạc cũng chưa dời khỏi bánh hành chiên chút xíu nào.

Một miếng cuối cùng bị nuốt vào bụng, Khúc Nhạc liếm từng ngón tay bóng loáng, thuận tiện trả lời An Khúc, “Người thật không phải tôi giết”.

Vì sao lúc nói lời này thì cảm giác chính mình như xã hội đen giết người tội ác tày trời?

Cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, 1 người phụ nữ mảnh mai đi ra, lo lắng hỏi han: “Làm sao vậy?”. Sau đó nhìn nhìn người đột nhiên xuất hiện trong nhà, Khúc Nhạc.

Khúc Nhạc nở nụ cười, trêu chọc nói: “Giỏi lắm An Khúc, kim ốc tàng kiều, đàn ông chính là không thể có tiền, tiền nhiều liền hư hỏng”.

An Khúc tức tới thở dốc, nói: “Ông cầm miệng cho tôi đi, đây là vợ của tôi!”.

Khúc Nhạc sững sốt một chút, nhất thời nhớ tới hình như gần đây An Khúc kết hôn, mặt nhăn lại, mặt già xấu hổ tới luống cuống, vội vàng bổ cứu, “Xin lỗi, xin lỗi, coi trí nhớ của tôi nè..... nhất định là đối tới chóng mặt rồi”.

An Khúc trừng mắt liếc Khúc Nhạc 1 cái, xoay người đỡ dành vợ, xoay người lại cứ nhiên còn không quên đề tài mới nói vừa rồi, tiếp tục chất vấn Khúc Nhạc, “Tự ông nói đi. Thành thật thì được khoan hồng, kháng cự thì bị nghiêm trị”.

Khúc Nhạc nói: “Theo lời của gã cảnh sát họ Đồng kia thì ở trong nhà Triệu Cường phát hiện dấu vân môi của tôi. Việc này thật sự là.....rất oan uổng, tôi thật không có gì cùng Triệu Cường, ông cũng không phải không biết, cậu ta quá non, tôi như thế nào có thể cùng cậu ta.....”.

“Từ từ”. An Khúc nói: “Ông nói dấu vân môi?”.

“Ừ”.

An Khúc nói: “Gã có nói cho ông biết là dấu vân môi trên cái gì không?”.

Khúc Nhạc nghĩ nghĩ, thật đúng là không có.

An Khúc một bộ ánh mắt khinh bỉ nhìn đồ ngốc, nói: “Đó là kỹ xảo thường dùng của cảnh sát, bấy ông mà thôi, ông cứ nhiên tin!”.

Khúc Nhạc không chút nghi ngờ nửa câu sau An Khúc chưa nói ra là: “Ông là đồ ngu”.

“A!”. Khúc Nhạc đột nhiên kêu một tiếng, làm An Khúc hoảng sợ, “Ông lại làm sao vậy?”.

Khúc Nhạc ngẫm khó chịu một chút, vì sao lại kêu lên chứ?

“Không có gì, tôi nhớ tới tôi cần phải về nhà, đã trễ thế này, chúng quy không thể làm bóng đèn”. Nói xong làm cái ánh mắt ông hiểu mà với An Khúc.

An Khúc than thở một tiếng, vô lực đỡ trán, vì sao Khúc Nhạc bình thường rất đáng tin, thời điểm mấu chốt không nhả nhót thì không chịu được à?

“Được rồi, nhưng ông phải luôn luôn liên lạc với tôi, đừng làm ra chuyện gì nữa, lần này là nộp tiền bảo lãnh, nhưng nếu xảy ra chuyện gì nữa thì tôi cũng không có cách giúp ông”.

“Ông cứ yên tâm đi”. Khúc Nhạc nói: “Ông còn không hiểu tôi sao”.

An Khúc thầm nhủ mày, chính là hiểu nên mới lo lắng.

Khúc Nhạc nói tạm biệt xong, khởi động chiếc xe Buick lấy từ chỗ An Khúc, chiếc xe này là chiếc xe đầu tiên năm đó của An Khúc, có chút cũ, nhưng còn có thể dùng. Vốn An khúc muốn đưa chiếc Ferrari màu đỏ kia cho anh, nhưng bị anh vội vàng từ chối, đùa hử, chạy chiếc xe kia, chỉ sợ tìm bị kinh hách, rốt cuộc là người lái xe hay là xe lái người.

Buick vòng vèo, theo khu biệt thự của An Khúc một mạch chạy trở về cục cảnh sát.

Hiện tại là hơn 10 giờ tối, Khúc Nhạc đậu Buick cách đó không xa, còn chưa đi tới gần, liền cảm giác một cỗ áp lực cực lớn đè ép lại đây, cả tòa cảnh cục điểm rơi vào một mảnh tối đen, giống như bị con quái thú

vô hình cần nuốt.

Gió lạnh ban đêm mang theo mùi ẩm ướt thổi qua, 1 cổ ớn lạnh lủi lên trong lòng, đúng vậy, Khúc Nhạc là tới tìm a Lan.

Tên kia từ khắc anh bị nhốt thì tựa như âm hồn âm hiểm bám vào sau lưng của Đồng Học Nguyên, đôi mắt trắng dã đỏ máu phóng đại, còn có khuôn mặt than hết sức âm ngoan quỷ dị, tỏ rõ muốn lấy mạng nhỏ của Đồng Học Nguyên.

Hơn 10 giờ, cục cảnh sát không còn lại bao nhiêu người, ngoại trừ mấy người chuyên trực ban vẫn ở lại ra, Đồng Học Nguyên đang bận rộn tra xét tư liệu, gã cảm thấy vụ án của Khúc Nhạc có chút bất thường. Theo lý thuyết nếu Triệu Cường thật sự có quan hệ cùng Khúc Nhạc thì vì sao Khúc Nhạc không thể không giết Triệu Cường? Hơn nữa vì sao lại cùng 1 chết kiểu với Sophie, đều là chết đuối ở trong bồn tắm lớn nhà mình? Còn phải lưu lại dấu vân môi khả nghi, bất thiên bất ý (*công bằng, vô tư*), nhưng đúng lúc cảnh sát hơi chú ý liền tìm được dấu vân môi trên cổ áo sơ mi?

Ngược lại, nếu hung thủ không phải Khúc Nhạc, như vậy hung thủ thật sự chính là cố ý chế tạo chứng cứ giả, dẫn dắt cảnh sát hoài nghi tới trên đầu của Khúc Nhạc. Nếu hung thủ làm như vậy thì có lợi gì cho hắn chứ?

Trong lúc nhất thời Đồng Học Nguyên đạt tới đồng tình cùng An Khúc, có phải nhân phẩm (*phẩm chất con người*) Khúc Nhạc có vấn đề hay không, chọc kẻ thù gì không nên dây vào hay không? Nhưng mà tên kẻ thù này thật đúng là điên khùng, cứ nhiên không tiếc liên tục giết người cũng muốn kéo Khúc Nhạc xuống nước.

Nhưng mà không đợi Đồng Học Nguyên lấy lại tinh thần từ trong trầm tư (*lặng im suy nghĩ*) thì văn phòng cá nhân của gã liền bụp một tiếng rơi vào tối om khôn cùng, bóng đèn lụp bụp giã dựa mấy tiếng liền không tiếng vang.

Yên lặng tới có thể nghe thấy tiếng cây kim rơi.

Đồng Học Nguyên hô mấy lần, phát hiện không người đáp lại, liền lấy di động ra chiếu sáng khẩn cấp, nhưng mà di động lóe 2 cái, màn hình xuất hiện khuôn mặt đầu rơi máu chảy, tiếp theo đó là cả màn hình trắng xóa kêu rè rè, 1 cổ khí lạnh lủi lên xương cột sống của gã, cầm di động ném mạnh ra ngoài, lạch cạch một tiếng, là tiếng di động bị nát bét.

Loại cảm giác này cực quen thuộc, từng ban đêm gã đều ở trong mộng gặp phải cảnh tượng đêm nay, nhưng mà không có càng thêm chân thật so với hôm nay, Đồng Học Nguyên không khỏi hoài nghi, có phải gã còn tại trong ác mộng hay không?

Cho tới khi Khúc Nhạc đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Đồng Học Nguyên đầu đầy mồ hôi lạnh ngồi ở trong góc phòng, nghi hoặc hỏi: “Đồng cảnh quan, anh làm sao vậy?”.

Đồng Học Nguyên nhìn lên, phát hiện bóng đèn căn bản không bị hư, di động lại tan nát nằm ở vách tường, gã đứng lên, chạm vào đầu, mới phát hiện chính mình mồ hôi lạnh chảy ròng, đồ lót đều ướt.

“Không có việc gì.....Anh tới làm gì?”.

Khúc Nhạc vẽ mặt tự nhiên cầm cuộn băng video, vui vẻ nói: “Quả nhiên ở đây, tôi đã nói như thế nào lại tìm không thấy chứ”.

Đồng Học Nguyên thở phào, lập tức tức giận nói: “Anh đi nhanh đi, còn chê đợi ở đây chưa đủ lâu sao?”.

Khúc Nhạc vừa nghe liền mất hứng, mĩa nó, ông mày cứ mày một mạng, cứ nhiên còn dám sỉ diện?

“Đồng cảnh quan, anh có từng giết người chưa?”.

Đồng Học Nguyên đột nhiên ngẩng đầu, hung tợn trừng Khúc Nhạc, “Chúng tôi làm cảnh sát, bắn chết tội phạm, cũng là thiên kinh địa nghĩa(*lý lẽ chính đáng, đạo lý hiển nhiên*)”.

Khúc Nhạc nhún vai, “Tôi là nói có từng giết qua người vô tội không? Có bị trả thù, bị ác quỷ quẩn thân không?”.

Trời biết Khúc Nhạc nói chính là ý trên mặt chữ, nhưng Đồng Học Nguyên gặp nhiều ác mộng, còn xảy ra chuyện ma quái vừa rồi, nhưng bản năng Đồng Học Nguyên cảm thấy Khúc Nhạc chính là đang nói xéo châm chọc chính mình.

Nhưng mà không đợi Đồng Học Nguyên phản bác, hoặc là lợi dụng thân phận cảnh sát áp chế sự kiêu ngạo của đối phương thì Khúc Nhạc liền mang theo cuộn băng video quý dị kia chạy đi nhanh như chớp.

Lại là ở trong xe, 1 con quỷ mặt than ngồi ở ghế phó lái.

Khúc Nhạc bị nhốt 2 ngày 1 đêm, sau khi qươ được con quỷ nhà anh, liền bỗng nhiên cảm giác khí lực cả người đều dùng hết rồi, mệt mỏi ngồi phịch ở tay lái, uể oải nói: “Có thể không cần tạo thêm chuyện cho tôi như vậy hay không? Gần đây tôi cũng không dễ chịu à.....”. Quả thật còn thảm hơn so với quỷ.

A Lan một bộ dáng vẻ râu rĩ, không mở miệng, Khúc Nhạc cũng không trông cậy đối phương mở miệng giải thích cái gì, không phải là trả thù sao, giết người, anh nghĩ bình mẽ chẳng cần giữ, dù sao gần đây giết người quả thật chính là lưu hành, như hình với bóng, quảng đều quảng không xong.

Tới tiểu khu của chính mình, xe còn chưa chạy vào cửa, chú ý, là còn chưa chạy vào cửa, buổi tối hơn 10 giờ, cứ nhiên còn tổ dân phố và các chú, bác gái chắn ở cửa, “Tội phạm giết người không được ở đây, gây hại tới trẻ con nhà chúng tôi”, “Sao mày còn chưa đi chết đi”, vân vân, quả thật chính là hóa thân chính nghĩa của sứ giả thiên sứ, chuyên môn tới diệt trừ Khúc Nhạc hỗn thể đại ma vương này.

Khúc Nhạc không thể đột phá trùng vây, có nhà không thể quay về, lại trở lại chiếc Buick cũ nát, anh kêu rên nói: “Tôi chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon, sao lại khó như vậy.....”.

“Tôi có cách”. A Lan đột nhiên nói.

Khúc Nhạc đau khổ rên rỉ nói: “Tôi còn có thể đi đâu chứ?”. Nghèo túng nhất cũng như thế này thôi, chính là tù nhân cũng có 1 chỗ để ở, anh sờ sờ túi tiền xẹp lép của chính mình, không nói gì nhìn trời, có loại cảm giác trời sụp xuống.

A Lan nói: “Đeo dây an toàn”.

Tiếp theo xe tự động đánh tay lái, động cơ khởi động, vèo một tiếng chạy nhanh đi ra ngoài, giống như đã tính kế tốt lắm rồi, dọc theo đường đi đèn xanh thông hành, Khúc Nhạc cũng không dám hó hé gì, chỉ chốc lát xe liền ngừng lại.

Khúc Nhạc vuốt vuốt đầu, theo gió to tìm về kiểu tóc đã sớm không thấy, ngẩng đầu vừa thấy, “Mùa Xuân Ảnh Lâu?”.

Khúc Nhạc ầm ục. Mịa nó, chính là bắt đầu từ ngày đó thì anh là số con rệp! Cưng nhiên còn dám dẫn anh trở về đây? Muốn làm gì?

Khúc Nhạc nuốt vắn đề tới miệng lại trong bụng, anh tuyệt đối sẽ không hỏi ra miệng!

A Lan cởi dây an toàn ra, nháy mắt vọt tới ngoài cửa xe, nói: “Xuống xe”.

Khúc Nhạc lè mề, trong lòng không tình nguyện, tuy anh không thích nhưng có vẻ như nó là lựa chọn duy nhất, 60 đồng bao đêm, xem như là giá cả thấp nhất của thành phố này, có thể xem phim, có thể ngủ, uhm, chỗ tốt.

Ai ngờ a Lan lại “đi” tới chỗ góc đường đối diện, Khúc Nhạc buồn bực theo sát chạy tới, vào 1 tòa nhà kiểu cũ cùng 1 cái cấp bậc với Mùa Xuân Ảnh Lâu, sau đó a Lan đứng ở trước cửa một cái phòng nhỏ.

Khúc Nhạc nói: “Khóa rồi, không vào được”.

A Lan liếc mắt nhìn Khúc Nhạc một cái, cửa lạch cạch một tiếng liền kéo kẹt mở ra, sau đó a Lan không coi ai ra gì nhẹ nhàng đi vào.

Khúc Nhạc bủn rủn, được rồi, cùng quỷ có gì sợ chứ, có chỗ ngủ là tốt rồi. Nhưng mà chờ anh đi vào trong phòng, mới phát hiện chính mình thật sự là sống uống phí 35 năm, quá ngây thơ rồi!

Trong phòng nhỏ nhỏ, có 3 mặt tường đều dán đầy ảnh chụp to nhỏ, bên trên đều không ngoại lệ đều là một người, nằm ngửa, uống nước, ăn cơm, mỉm cười, cười to, nhú mồm, tức giận, trầm mặc, tự hỏi, các loại tư thế, các loại cảnh tượng, trong đó lớn nhất chính là ảnh chụp đen trắng, được đặt ở trung tâm, đó là rất nhiều năm trước kia, thời điểm Khúc Nhạc vừa mới tốt nghiệp đại học, giữ lại tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, tóc mái che ánh mắt sáng như sao, lúc ấy mặc 1 cái áo sơ mi màu trắng bạc lưu hành một thời, đối diện ảnh chụp của chính mình nhếch môi cười. Người trên tấm hình từ 10 năm trước dần dần từ ngây ngô trở nên lồi đời, anh nhìn đến ảnh chụp đầy tường này thì giống như thấy được quá trình chính mình dần dần lột xác, anh không biết ảnh chụp này là khi nào thì chụp. Anh trợn mắt há hốc mồm.

“Các..... Các..... Các ảnh chụp này.....”.

11. Chương 11: Hung Thủ

Khúc Nhạc chỉ vào ảnh chụp đầy tường, ghen hống nhìn trần trời, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người a Lan.

Nhưng mà lại không thấy a Lan đâu, nhưng Khúc Nhạc có thể cảm giác được a Lan không có biến mất.

A Lan còn ở trong căn phòng này.

Khúc Nhạc không quản vì sao a Lan biến mất, anh kéo ghế qua rồi ngồi xuống, khiếp sợ vừa rồi đang dần dần giảm bớt, nhưng anh vẫn cần suy nghĩ cẩn thận một chút.

Căn phòng này có phải thuộc về a Lan hay không?

Nếu đúng thì ảnh chụp đầy tường này là a Lan chụp, vì sao cậu ta làm như vậy?

Nếu không phải, như vậy là do ai khác làm?

Khúc Nhạc lấy tay đỡ trán, cảm thấy ót đau nhói, anh nói với căn phòng trống rỗng: “A La, cậu ra đây”.

Góc tường tụ lại một đoàn khí đen, dần dần mô phỏng hình dạng của a Lan.

“Cậu là rình coi cường sao?”. Khúc Nhạc hỏi.

Đoàn khí đen hình người kia không có đáp lời, ngược lại dần dần mờ hồ đi, đứng ở góc tường dán đầy ảnh chụp giống như bị ảnh chụp của Khúc Nhạc vây quanh.

Khúc Nhạc cũng không trông cậy vào hũ nút a Lan trả lời chính mình, anh chính là cấp bách muốn biết rõ ràng chân tướng sự việc, từ sau khi gặp phải a Lan thì cuộc sống của anh đang lấy một loại tốc độ chệch đường ray còn nhanh hơn so với tàu cao tốc.

“.....Vậy cậu là biến thái?”. Khúc Nhạc vẫn hỏi ra khỏi miệng. Được rồi, vẫn không có trả lời như cũ.

Khúc Nhạc gỡ tấm ảnh xuống từ trên tường, nói: “Tấm này là thời điểm tôi ở công viên XXX, cái thời điểm này tôi còn chưa có đứng vững gót chân, đang khắp nơi làm nhiều việc vặt sống tạm, tôi còn đi phát tờ rơi, chính là tấm này”.

“Còn có tấm này, tôi bị công ty XX sa thải,, lý do là tính hướng của tôi không hợp hình tượng công ty, tôi ôm gia sản duy nhất ăn ngủ đầu đường, kết quả nửa đêm trời mưa, người quản gia có lòng tốt đưa tôi đi biệt thự của ông chủ ông ta nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau còn giúp thuê phòng ở cho tôi, cho tôi mượn 3 nghìn đồng, tuy rằng sau đó tôi chưa trả lại được, nhưng 3 nghìn đồng này khi đó đối với tôi mà nói chính là cộng rơm cứu mạng”.

“Còn có tấm này, tôi ở Pub gặp phải tên căn bã, bị chuốc thuốc, sau lại mơ mơ màng màng nhớ rõ có người giúp tôi, còn đưa tôi trở về nhà, còn có tấm này, tấm này.....”.

Khúc Nhạc đang cầm ảnh chụp, vui mặt sâu ở bên trong, nói không ra lời, hơn nữa ngày mới thở sâu, ngược đầu lên, ảnh chụp trở nên ẩm ướt, nhiều nếp nhăn.

“Nhiều năm trôi qua như vậy, tôi tưởng vận may tôi tốt, mỗi lần gặp phải nguy hiểm đều có thể may mắn thoát khỏi khó khăn.....Là cậu sao? Ở bên cạnh tôi yên lặng bảo vệ tôi, là người tới cuối vẫn không chịu gặp mặt tôi sao! Nói cho tôi biết đi!”. Khúc Nhạc hét lớn.

Cho tới khi khí đen thong thả di chuyển, dần dần tràn ngập lại đây, quần quanh thân Khúc Nhạc, cuối cùng ôm ấp Khúc Nhạc, thân mình run rẩy của Khúc Nhạc bị khí lạnh kinh người kia thần kỳ trấn an lại.

“Sao cậu lại chết hả?”. Khúc Nhạc nhắm mắt lại, tựa người tại trong khí đen, khản giọng trầm trầm nói: “Tôi còn chưa quen biết cậu, chưa biết rõ cậu, sao cậu lại chết hả?”.

A Lan gắt gao ôm người trong lòng, nhưng mà đúng là như thế, gã mới càng hiểu được lực lượng của chính mình đang dần dần biến mất, gã sẽ biến mất, sẽ giống vô số cô hồn dã quỷ khác lưu luyến nhân gian không chịu rời đi, thời hạn vừa tới liền hồn phi phách tán.

Người trong lòng đang ngủ, a Lan nhẹ vỗ về Khúc Nhạc, đây là người mà chính mình, từng thầm nghĩ từ xa ngắm nhìn, chờ đợi đã cảm thấy mỹ mãn, chính là hiện giờ, khi chính mình có thể chạm vào Khúc Nhạc, dục vọng cũng không thể ức chế, điên cuồng bành trướng lên, gã nghĩ muốn ôm Khúc Nhạc, giữ lấy Khúc Nhạc, vĩnh viễn cùng một chỗ với Khúc Nhạc.

Nguyện vọng như vậy, đối một con quỷ mà nói có phải quá mức xa cầu hay không?

Nếu, nếu gã vẫn là người, nếu gã không chết thì thật tốt.

Trong phòng nhỏ, Khúc Nhạc nằm ở trên giường nhỏ, quần thảm lông đang ngủ, khí đen hạ thấp rồi im lặng, không còn chút tung tích.

Giữa trưa ngày hôm sau, ánh mặt trời chói mắt theo khe hở của cửa sổ chiếu vào, trên ngã tư đường sớm đông nghịt, chen chúc.

Tóc của Khúc Nhạc bị nướng tới nóng hằm hập, người cũng choáng váng, dùng đồ dùng trong phòng nhỏ rửa mặt qua, tự động gỡ bỏ các tấm ảnh thu hút tầm mắt trên tường, bắt đầu tự hỏi tính toán kế tiếp.

Cho tới bị bụng kêu ột ột thì Khúc Nhạc nhấc tay nhìn đồng hồ, mới phát hiện chính mình cứ nhiên liền như vậy ngồi yên cả buổi chiều. Kỳ quái chính là, tuy rằng ngày hôm qua chính mình làm bộ ra vẻ không quan tâm hơn thua, nhưng thật ra trong lòng chính mình rất để ý. Nhưng mà hôm nay, nhìn cảnh sắc hoàng hôn mặt trời chiều ngã về tây thì anh lại cảm thấy chính mình tràn ngập dũng khí và tự tin.

Khúc Nhạc vội vàng ăn 1 chén mì hoành thánh ở trong hẻm nhỏ, lái xe trở lại tiểu khu của chính mình ở, lần này cư dân trong tòa nhà không có đi ra bao vây, chắc là bọn họ có chuyện nhà mình cần làm, một đêm trôi qua, đã sớm quên mất Khúc Nhạc.

Bất quá vì để đảm bảo thì Khúc Nhạc vẫn là lén lút, tận lực không thu hút tai mắt của người khác mà đi vào. Trong nhà không có gì khác với lúc đi khỏi, sạch sẽ ngăn nắp, rộng rãi trống trải.

Trong lúc nhất thời Khúc Nhạc không rõ vì sao chính mình phải về đây, dù sao đều là một người, ở đâu cũng đều giống nhau mà?

Anh tự giễu, chỉnh sửa văn kiện của công ty, hơn 2 giờ trôi qua, di động sạc đầy pin, quả nhiên có điện thoại gọi tới liên tục, có An Khúc, nội dung đại khái là khuyên Khúc Nhạc không nên bức bối, cùng với khuyên anh nhanh chóng chuyển tới hỗ trợ công ty của gã. Còn có Trương sir, đơn giản chính là giao việc, cứ nhiên còn có Jack Trương!

“Khúc Nhạc, tôi không có thù với anh chứ? Cho dù tôi làm việc cực vất vả, cũng không cần đến giết hết một đám tình nhân của tôi chứ? Tôi đã báo cảnh sát, đừng nghĩ trốn chạy, anh trốn không thoát đâu!”.

Khúc Nhạc cười, đã sớm cảm thấy Jack Trương không phải thứ tốt, cứ nhiên khổn kiếp như vậy! Lúc trước cô gái đã chết kia là tình nhân của Jack Trương, trợ lý nhỏ của Khúc Nhạc cũng là tình nhân của Jack Trương, thật đúng là lợi hại. Nhưng mà thật tiếc, Triệu Cường vốn hẵn là rất có tiền đồ.

Hôm nay lại một ngày nữa a Lan cũng không xuất hiện, Khúc Nhạc không ngạc nhiên, đoán chừng a Lan lại muốn biến mất mấy ngày. Kết quả buổi tối lúc đang coi TV thì a Lan nhưng lại xông ra từ trong cuộn băng video trên bàn trà, tựa như một cỗ khói đen dày đặc bình thường.

Khúc Nhạc còn chưa có mở miệng nói chuyện, lại vang lên tiếng chuông cửa liên tiếp, đành phải muốn nói lại thôi, nhìn thoáng qua a Lan rồi đứng lên đi mở cửa.

Xuyên thấu qua mắt mèo, 1 thiếu niên không cao đứng ở cửa, gầy teo, da mặt cực trắng nõn, đang cực lạnh lợi cười với Khúc Nhạc.

“Khúc tiên sinh phải không?”.

Thấy không phải người nguy hiểm gì nên Khúc Nhạc, nói: “Đúng, cậu tìm tôi?”.

“Tôi họ Phương, chú có thể gọi tôi là tiểu Phương”. Nói xong tên là tiểu Phương thì thiếu niên thần nhiên đi vào, không có chút cảm giác xa lạ.

Khúc Nhạc vừa âm thầm lắc đầu cảm khái, đầu năm nay con nít thật sự là càng ngày càng không có gia giáo (*sự dạy dỗ của cha mẹ vs con cái*) vừa đóng cửa lại, nhìn thiếu niên ngồi trên sô pha, hỏi: “Cậu tìm tôi?”.

“Không phải, không phải tôi tìm chú.....”. Nói xong thiếu niên nhấc tay cởi áo khoác dạ màu xanh đen, nhấc tay vung lên với phương hướng của Khúc Nhạc, một cỗ sương khói lơ mờ nhẹ nhàng bay ra từ trong cổ tay áo sơ mi của cậu ta.

Nhưng cỗ sương khói vẫn chưa tập kích tới mặt của Khúc Nhạc thì lại bị một cỗ khí lạnh khác thổi tan, phát ra một tiếng thét, hướng chung quanh tản đi.

Cỗ khí lạnh này chính là a Lan mặt than. Nửa người A Lan hóa thành hình người ôm lấy Khúc Nhạc, nửa người lại hóa thành khói đen dày đặc, tản ra khí lạnh vô tình, tựa như lưỡi dao sắc bén, bao phủ ở trước người a Lan, hình thành kiếm vòng dày đặc.

“Ai da, tôi chẳng qua là chỉ đùa một chút”. Tiểu Phương xin lỗi cười nói: “Thật sự là nó muốn tìm chú, nhưng mà bị tôi quá dùng sức ném ra nên nó chấn kinh mới bắt đầu tấn công người khác. Đây, không phải anh có chuyện nói với chú Khúc sao? Lại khóc, vậy tôi đi đây!”.

Đoàn sương khói lơ mờ kia nghe vậy thì dần dần tụ lại, màu sắc càng nhạt hơn so với lúc đầu, quả thật gần như trong suốt, mơ hồ có thể nghe được đoàn đồ vật kia đang khóc nức nở, nó tựa hồ cực kiêng kỵ a Lan, cách khá xa, thẳng lui tới bên người của tiểu Phương, dần dần đoàn đồ vật kia thể nhưng hóa thành hình người.

Là Triệu Cường!

Khúc Nhạc cực kinh ngạc, lập tức cảnh giác dâng lên.

Triệu Cường nức nức nở nở, nói: “Tôi không phải tới hại anh! Tôi, tôi biết không phải anh giết tôi”.

Đây không phải vô nghĩa sao? Ngay cả hung thủ giết chết chính mình cũng không biết thì con quỷ này cũng quá vô năng đi.

Tuy nói anh có một đoạn thời gian sinh sống cùng a Lan, nhưng đây cũng không đại biểu Khúc Nhạc có thể thân nhiên đối mặt tất cả quỷ quái, huống chi con quỷ trước mặt này ngay tại ngày hôm qua còn bị xác chuẩn (*chẩn đoán chính xác*) là chết rồi.

Nhưng mà Khúc Nhạc đích xác đang nói chuyện cùng Triệu Cường!

Khúc Nhạc nhếch miệng nói: “Vậy cậu nói cho tôi biết là ai giết cậu, sau đó đổ tội cho tôi? Còn có, dấu vân môi của tôi và vân vân.....Tôi khi nào thì phát sinh cái loại quan hệ này với cậu?”.

Triệu Cường càng khóc càng thương tâm, cả khuôn mặt trắng bệch tựa như tờ giấy nhẵn nhúm, hoàn toàn khác với khi còn sống, tựa như cà chua chín rực, còn nhẵn nhúm đọng nước. Cả người cậu ta cuộn thành 1 đoàn, chắc là còn nhớ rõ cảm giác khi còn sống, hoặc là liên quan tới việc còn chưa được chôn cất, cậu ta nằm rạp trên mặt đất, rất “chân thực”, chỉ là thân mình nửa trong suốt bán đứng cậu ta thật sự không phải người sống.

“Tôi, tôi, tôi không thể nói..... Nói, gã sẽ giết tôi.....Ô ô”.

Đầu Khúc Nhạc lại bắt đầu đau lại, “Cậu đã chết rồi”.

Triệu Cường vẫn là sợ hãi khóc lóc.

Lúc này từ trong cổ tay áo của tiểu Phương lại thoát ra một con đen tuyền gì đó, thứ kia không có tấn công Khúc Nhạc, mà là quần quanh cánh tay non mịn của tiểu Phương, thẳng tắp bò tới cổ của cậu ta, cậu ta vươn tay ra liền nắm chỗ 7 tấc của tiểu hắc xà (rắn đen hổ), không khách khí nói: “Đừng lộn xộn, cẩn thận tao bóp nát trứng của mày!”.

“Là mật, không phải trứng!”. Tiểu hắc xà vặn vẹo thân thể, kêu lên: “Ngao ~ để tôi tới trên cổ của cậu đi, nơi đó thơm nhất!”.

Tiểu Phương thả lỏng tay, tiểu hắc xà liền “vèo” 1 cái quần lên, đáng tiếc quá ngắn, miễn cưỡng đủ một vòng, nếu không nhìn kỹ, còn có thể tưởng đó là một cái vòng cổ chế tác rất thật.

Tiểu hắc xà vừa nằm tốt, liền cảm thấy mỹ mãn bắt đầu châm chọc Triệu Cường, “Cậu cái đồ vô dụng! Cậu đã chết rồi, cư nhiên còn sợ hãi kẻ thù của chính mình! Cậu cho là cậu nói ra thì sẽ hồn phi phách tán sao? Cậu không nói ra thì cũng sẽ hồn phi phách tán! Chẳng qua chỉ là cái oan hồn thôi, không báo thù liền hồn phi phách tán, hừ hừ!”.

“Mày nói cái gì, hồn phi phách tán gì?”. Khúc Nhạc nhú mày hỏi.

Tiểu hắc xà lằm ba lằm lằm, liếc mắt nhìn Khúc Nhạc một cái, cuộn ở trên cổ tiểu Phương, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Vì sao sẽ hồn phi phách tán? Cái này có quan hệ gì cùng báo thù?”. Khúc Nhạc vội la lên.

Tiểu Phương xoa xoa đầu của tiểu hắc xà, “Là quỷ thì đều sẽ hồn phi phách tán, hoặc là đầu thai, hoặc là biến mất vĩnh viễn, không có quan hệ cùng báo hay không báo thù. Chú Khúc, chú là muốn hỏi anh trai quỷ bên cạnh chú có thể hồn phi phách hay không hả?”.

Khúc Nhạc khiếp sợ gật đầu, anh mới vừa ở chung ra cảm tình với a Lan thì lại biết được a Lan hóa ra sẽ hồn phi phách tán.

Tiểu Phương nói: “Theo lý thuyết, địa phủ cho phép oan quỷ báo thù, nhưng là oan có đầu nợ có chủ, nếu quỷ giết sai người thì quỷ không chỉ sẽ hồn phi phách tán mà còn phải xuống mười tám tầng địa ngục nhận hết tra tấn, cho tới khi tẩy sạch tội nghiệt của tự thân. Chú có biết, có đôi khi người giết mình không nhất định chính là kẻ thù đích thực, có khả năng là bị uy hiếp ép buộc, còn có thể là..... Ngoài ý muốn”.

Tiểu Phương thật sâu nhìn thoáng qua a Lan.

“Nếu bị uy hiếp ép buộc, như vậy kẻ thù chính là người uy hiếp và người bị uy hiếp, nếu là ngoài ý muốn.....Chú cảm thấy cái này có thể xem như kẻ thù sao?”.

Trước khi Khúc Nhạc mở miệng thì a Lan lạnh lùng nói: “Cho nên tôi không thể báo thù sao, khu quỷ sư?”.

Khúc Nhạc lườm tiểu Phương, “Cậu là khu quỷ sư?”.

Tiểu Phương cười vô tội, nói: “Yên tâm đi, chú Khúc, tôi sẽ không thương tổn quỷ của chú, oán khí nó quá nặng, tôi cũng không có bản lĩnh khu (*đuổi, trục xuất, trừ*) nó. Nhưng mà nếu là quỷ thì một ngày nào đó đều sẽ hồn phi phách tán, cho dù là nó cũng không ngoại lệ”.

“A Lan chết là do ngoài ý muốn?”. Khúc Nhạc hỏi.

A Lan ôm chặt cánh tay của Khúc Nhạc. Khúc Nhạc nhìn đến tiểu Phương nhẹ gật đầu thì nhất thời trong lòng đau xót, tận lực ôm lấy oán khí quay cuồng không cam lòng và phẫn nộ, cùng với vô biên vô hạn tựa như vực sâu, cái này đều là cảm thụ của a Lan, không biết a Lan dùng cách gì mà làm cho anh cũng cảm động lây.

Khúc Nhạc ổn định tâm trạng, hiểu được ý của a Lan, hỏi tiểu Phương: “Bởi vì là ngoài ý muốn, cho nên không thể báo thù sao? Sẽ lập tức hồn phi phách tán sao?”.

“Đúng”. Tiểu Phương khẳng định nói, “Nhất là những người đó là công bộc (*người đầy tớ của nhân dân*) của dân, người cảnh sát chính nghĩa linh tinh, quan lại bao che cho nhau thôi, trên dưới (*nhân gian + âm phủ*) đều là 1 dạng”.

“.....”

Như vậy, a Lan phải làm sao bây giờ?

Không thể báo thù, lại không cam lòng ngoan ngoãn đầu thai, cô đơn trôi giạt tại thế giới này sao? Hoặc là đợi tới 1 ngày tới thời hạn liền hồn phi phách tán?

Khúc Nhạc trầm nghĩ không cam lòng.

“Thật ra tôi có biện pháp vẹn toàn đôi bên”. Tiểu Phương nói: “Tôi là khu quỷ sư, nhưng đồng thời có thể ngự (*điều khiển*) quỷ, con quỷ này lực lượng rất lớn, chỉ cần nó cam tâm tình nguyện để tôi luyện hóa, sẽ không hồn phi phách tán. Chú xem.....”.

“Cậu câm miệng đi!”. Khúc Nhạc phẫn nộ nói: “Cậu tuổi còn nhỏ liền có tâm tư ác độc như vậy!”.

Tiểu Hắc phun lưỡi rắn, nhắc thân “tê tê” uy hiếp Khúc Nhạc, tiểu Phương sờ sờ cái đầu hình tam giác của nó, nó mới nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Tiểu Phương ủy khuất giải thích, nói: “Tôi chỉ là nói mà thôi, kia cũng phải nó cam tâm tình nguyện mới được, nếu không tôi sẽ bị phản phệ”. Cậu một phen nhắc Triệu Cường lui ở một bên lên, quay hai vòng trong không trung cho hả giận, khiến cho Triệu Cường lại là một trận gào thét.

“Triệu Cường trước kia không phải như thế.....”. Khúc Nhạc buồn bực nói, hiện tại sao lại yếu đuối dễ hoảng sợ như vậy?

Tiểu Phương nói: “Ai, làm quỷ chính là như vậy, cảm xúc lưu lại khi còn sống sẽ bị phóng đại vô hạn, cảm xúc khác nhìn chung sẽ bị biến yếu. Khi còn sống anh ta nhất định bị dọa mất mật, cho nên biến thành quỷ còn có thể sợ tên hung thủ kia”.

Tiểu Phương không chút khách khí mà ném Triệu Cường lên trên mặt đất, đập thêm 2 đập, mới trách mắng: “Này, đồ nhát gan, ai giết anh, nói mau?!”.

Triệu Cường co rúm lại trốn tránh, vẫn nức nức nở nở khóc không chịu nói như cũ.

Tiểu Phương nghiêng răng nói: “Nếu không nói, hiện tại tôi liền dùng dương hỏa đốt anh thành tro bụi!”. Nói xong sờ soạng trong túi quần, làm bộ muốn đốt Triệu Cường.

“Đừng, đừng! Tôi nói! Ô ô.....”. Triệu Cường kêu lên: “Là.....Là Jack Trương.....”.

Khúc Nhạc tròn trĩnh mắt, “Jack Trương?”.

“.....Cha của Jack Trương”. Triệu Cường nghẹn ngào nói.

12. Chương 12: Chuyện Cũ

Từ lúc 25 tuổi Khúc Nhạc đã làm việc tại công ty PI, chỉ chớp mắt chính là 10 năm, quan hệ không thể nói là thân mật cùng thủ trưởng Trương sir, nhưng hợp tác coi như vui vẻ, bằng không An Khúc mời anh nhiều lần như vậy, ngoại trừ đủ loại lý do ra thì anh sớm sẽ động tâm đi ăn máng khác rồi.

Khúc Nhạc nghĩ tới nát đầu cũng không nghĩ ra được, Trương sir có thù oán gì với anh chứ?

Khúc Nhạc hỏi: “Vì sao Trương sir giết cậu? Chẳng lẽ chỉ là vì đồ tội cho tôi?”. Nếu vậy thì Khúc Nhạc anh thật đúng là có năng lực.

Triệu Cường vẫn khóc nức nức nở nở như cũ, khóc tới tiểu Phương thẳng nhú mày, hận không thể động thủ làm cậu ta trực tiếp tan thành tro bụi, nhưng nghĩ đến mục đích chuyến này của chính mình nên tiểu Phương vẫn là nhịn xuống.

“.....Tôi.....Tôi và Jack.....Ông ta muốn ngăn cản tôi và Jack.....”.

Lại là một trận nức nở, tiểu Phương nhanh chóng nhắc tay thu hồi Triệu Cường vào trong tay áo, thế giới nhất thời yên tĩnh.

“Khoan, tôi còn có chuyện muốn hỏi”. Khúc Nhạc vội vàng nói.

Tiểu Phương không tình nguyện mà thả Triệu Cường ra, Triệu Cường bị kinh hách, co thành 1 đoàn lăn tới chân sô pha.

Khúc Nhạc ngồi xổm xuống, xoa mặt một phen, tận lực vẽ mặt ôn hoà hỏi han: “Triệu Cường, cậu nói cho tôi biết, Sophie có phải hay không cũng.....”.

Triệu Cường đột nhiên xúc động phẫn nộ lên, “Cái tiện nhân kia chính là xứng đáng! Tôi hận không thể giết cô ta thêm mấy lần! Hồ ly tinh, tiểu tam (*kẻ thứ 3 chen vào chuyện tình cảm của người khác*).....”.

Khúc Nhạc vốn tưởng rằng Sophie cũng là bị Trương sir giết hại, kết quả là Triệu Cường làm, nhưng mà

đây cũng là nội tình trong chuyện tình cảm, nhưng mà anh có chút buồn bực, tên Jack Trương kia, ngoại trừ lớn lên giống con người, có chút tiền ra thì còn lại cái gì cũng tệ, Sophie là cô gái ham tiền ham hư vinh còn chưa tính, vì sao ngay cả Triệu Cường cũng sẽ bị Jack Trương lừa.

Trầm mặc một lát, Khúc Nhạc nói: “Thu cậu ta lại đi”.

Nhắc tới Sophie thì tâm tình của Triệu Cường càng lúc càng kích động, cậu ta cho rằng chính Sophie hồ ly tình này mê hoặc Jack trương tới nỗi Jack Trương không làm chủ được mình, mới làm hỏng Jack Trương. Nhưng cậu ta không biết, trước khi cậu ta tới công ty PI thực tập thì Jack Trương cũng đã là loại công tử ăn chơi rồi.

Tình yêu sẽ khiến người ta mù quáng, tin tưởng người yêu, phủ định chính mình.

Triệu Cường nức nức nở nở khóc trước mặt bị tiểu Phương không chút nương tình thu trở về, Khúc Nhạc nói: “Cậu sẽ xử trí Triệu Cường như thế nào?”.

“Đây là việc của khu quỷ sư chúng tôi, người ngoài không thể hỏi đến”. Tiểu Phương ra vẻ bí hiểm, “Dù sao sẽ không lấy để luyện chế, một người nhát gan thì luyện cũng không có tác dụng gì”.

Tiểu Phương vừa nói vừa chậm rãi đi tới chỗ của Khúc Nhạc, chính là đi cực thong thả, tựa hồ cực khó khăn, có cái gì đó đang ngăn cản cậu ta đi tới. Lúc nói chuyện còn thường thường ngẩng trên người a Lan.

Khúc Nhạc tỉnh ngộ, thì ra tiểu Phương còn đang nhớ lại sự tình của a Lan, anh xụ mặt nói: “Sao cậu lại biết a Lan chết là ngoài ý muốn?”.

Tiểu Phương dừng bước, đứng lại chỗ cách Khúc Nhạc còn khoảng 3 bước chân, “Tôi là khu quỷ sư, nhưng không phải tùy tiện tiện liên khu quỷ, trước tiên phải biết quỷ này có oan khuất hay không, là báo thù [hợp pháp] hay không, sau đó mới có thể chính thức khu quỷ”.

“Con quỷ này, chắc chắn, oán khí cũng thật lớn, tôi từ trường trung học Thành Đông liền gửi được oán khí bên này, kết quả điều tra mới biết, nó khi còn sống ở 1 cái gì Xuân Ảnh Lâu xem phim.....”.

“Mùa Xuân Ảnh Lâu”. Khúc Nhạc nói.

“Đúng vậy, sau đó 1 cảnh sát đứng lúc ở nơi đó bất biến thái cuồng giết người, đạn lạc xuyên qua vách tường, đúng lúc xuyên qua vách phòng của nó. Nếu lúc ấy điều trị kịp thời thì có lẽ có thể cứu được, nhưng mà cảnh sát kia đang vây bắt tội phạm, căn bản không chú ý tới vách phòng cư nhiên có người bị thương ngoài ý muốn, cho nên..... con quỷ này liền mất máu mà chết”.

Khúc Nhạc: “.....”.

Sao lại chết oan uổng như vậy chứ?

Xem phim đều có thể đều có thể bị bắn chết, rất bi thảm à, phim ảnh là sát khí đệ nhất của thế gian!

Khi nói chuyện tựa hồ cảm xúc của a Lan có chút bất ổn, từng cồ từng cồ khí lạnh phả ra, Khúc Nhạc đứng khá gần nhưng vẫn không thấy rõ khuôn mặt của a Lan, Khúc Nhạc tựa hồ trong nháy mắt bị tầng tầng khí đen vùi lấp.

“Không tốt!”. Tiểu Phương nói: “Tôi không cẩn thận đánh thức trí nhớ đau khổ của nó, nó bị oán khí cắn nuốt!”.

Khúc Nhạc tỉnh bơ vỗ vỗ bả vai dày rộng bị khí đen ăn mòn của a Lan, “Không sao, a Lan luôn như vậy”.

Chỉ thấy oán khí đen đặc kia ở khoảnh khắc ngón tay Khúc Nhạc đụng tới thân thể của a Lan thì gió cuốn mây tan biến mất không còn tí gì, tiểu Phương nghẹn họng nhìn trần trối, cậu ta chưa bao giờ tiếp xúc qua con quỷ như vậy!

“Nó.....Trừ khi..... Nó luôn như vậy?”. Tiểu Phương giật mình hỏi Khúc Nhạc.

“Đúng vậy”. Khúc Nhạc hỏi: “Chẳng lẽ như vậy có cái gì bất thường?A, Triệu Cường sao lại 1 chút bụi cũng không lưu lại vậy, sao lại như vậy?”.

“Chú Khúc, tôi học nghệ không tinh, phải trở về rồi suy ngẫm lại. Tại sao có thể như vậy chứ?”. Tiểu Phương tựa hồ đã bị đả kích thật lớn, cậu vẫy tay với Khúc Nhạc, liền rời đi.

“Vì sao phải rời đi? Tôi thích oán khí trên người con quỷ kia, mỹ vị đậm đặc như vậy, nếu cho tôi ăn, ít nhất phải thêm 10 năm công lực”. Sau khi rời khỏi nhà của Khúc nhạc thì tiểu hắc xà lập tức tỉnh lại, quán ở trên cổ tiểu Phương đòi đồ ăn, nếu không phải con quỷ kia quá lợi hại thì lúc ấy nó liền nhào lên ăn con quỷ kia luôn.

Tiểu Phương âm ức nói: “Mày để tao suy nghĩ tí đi, bây giờ con quỷ kia không phải thứ mày có thể ăn”.

“Vì sao?”. Tiểu hắc xà dựng thẳng mắt rắn màu vàng, “Chẳng lẽ con quỷ kia.....”

“Đúng vậy. Cho nên mày còn không có thể ăn, tao phải nghĩ cái biện pháp”.

Tiểu Phương thuận tay thả một đoàn sự vật màu xám nửa trong suốt trong cổ tay áo ra ngoài, tiểu hắc xà đang há to miệng chờ, lập tức đớp không nhả, đoàn sự vật kia nức nức nổ nổ 1 lát thì không hề nhúc nhích, bị tiểu hắc xà “ừng ực” 1 tiếng nuốt vào bụng, ăn no thỏa mãn ợ 1 tiếng vang dội.

Mọi người đi rồi, Khúc Nhạc ngồi ở trên sofa bắt đầu gặng hỏi a Lan, “Rất trùng hợp, mỗi cuối tuần tôi đều đi Mùa Xuân Ảnh Lâu, cậu cũng đi, ngày hôm qua cậu mang tôi tới căn phòng dán đầy ảnh chụp của tôi”.

“Uhm, tôi không nhớ rõ”. Quỷ vô tội nói.

Khúc Nhạc túm mạnh tóc, cảm giác chính mình đang gặp phải nguy cơ bị thảm của tuổi trung niên, nếu không sao kiên nhẫn của chính mình càng ngày càng ít, còn luôn nóng nảy dễ giận chứ?

Khúc Nhạc đành chịu, nói: “Tôi và cậu đi một lần, xem cậu có nhớ ra không”. Dù sao cũng không đi làm, rảnh rồi không có việc gì, tổng còn tốt hơn so với chờ ở nhà bị cư dân cả tòa nhà mắng.

Cậu nói kế tiếp chưa nói ra, bởi vì Khúc Nhạc vừa ngẩng đầu, liền thấy a Lan đang hai mắt lóe sáng nhìn anh chằm chằm, đó quả thật là hai chữ “chờ mong” làm mù mắt người khác.

Bởi vậy sáng sớm hôm sau, Khúc Nhạc gọi điện thoại cho cảnh quan Đồng Học Nguyên, trực tiếp sang khoả nói cho anh hoài nghi Trương sir, khi bị hỏi nguyên nhân và động cơ thì một mực nói không biết, anh cầm theo 1 cuộn băng AV trong bao công văn đi Mùa Xuân Ảnh Lâu.

Mùa Xuân Ảnh Lâu vẫn cũ nát —— như trước.

Người bán vé vẫn là thằng nhóc mặt vàng ngày đó, chính là không hề là cái kiểu nửa sống nửa chết, thấy Khúc Nhạc liền bật người đứng lên, chỉ vào Khúc Nhạc, “Anh.....anh là tên tội phạm giết người đó! Cảnh sát còn đặc biệt tới điều tra qua!”.

Khúc Nhạc nhú mày nhìn qua, thằng nhóc mặt vàng lập tức vội cuốn quít cúi đầu, tỏ vẻ chính mình không dám nữa, ngay cả tiền cũng không thu liền đưa cái chìa khóa cho Khúc Nhạc, để Khúc Nhạc tha hồ xem.

Khúc Nhạc vốn muốn hỏi cậu ta rốt cuộc là không dám cái gì, nhìn nhìn 1 chùm chìa khóa dài ngoằng trong tay thì cuối cùng vẫn quyết định không nói gì hết.

Ghế lô của tầng hầm ngầm vẫn ẩm ướt âm u lạnh lẽo như cũ, cực tương tự hơi thở tản mát ra trên người a Lan, đó là hương vị gần kề cái chết.

Khúc Nhạc chỉ chỉ cuối hành lang tối om: “Ghế lô của cậu ở đâu?”. Anh nghĩ, nếu thằng nhóc mặt vàng xuống dưới nghe được anh độc thoại như vậy thì nhất định sẽ sợ tới mức ngất tại chỗ luôn.

A Lan kéo tay của Khúc Nhạc, chậm rãi “đi”, ở giữa tầng trệt âm phong, có cửa khóa không kỹ liền mở tung ra, kéo cà kéo kẹt, làm cho Khúc Nhạc sinh ra một loại lỗi giác anh và a Lan tay nắm tay đi Hoàng Tuyền (*âm phủ, suối vàng*).

Đi thẳng tới bên trái cuối hành lang.

“Đây không phải ghế lô cổ định của tôi sao?”. Khúc Nhạc giật mình nói, “Nói cách khác, chỗ này từng có người chết?”.

Tưởng tượng tới điểm đó thì cả người Khúc Nhạc liền đổ mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa liệt dương luôn, mịa nó, anh còn từng tự sướng rất nhiều lần ở bên trong này.....

A Lan vẻ mặt ôn hòa, trong mắt có điểm sáng lờ lờ ở trong hành lang tối như mực, ngược lại Khúc Nhạc không có cảm thấy sợ hãi mà là cảm thấy cực thú vị nhìn chăm chăm.

A Lan nhớ lại, nói: “Mỗi tuần tôi đều sẽ tới nơi này”.

Khúc Nhạc ở trong lòng quảng 1 cái bạch nhãn (*ý chỉ sự khinh thường*), anh đã sớm hoài nghi a Lan đang gạt anh, căn bản đã sớm khôi phục trí nhớ, không đúng, có lẽ căn bản sẽ không mất trí nhớ, chỉ có anh đồ ngốc này mới ngốc hồ hồ sẽ tin tưởng con quỷ này.

Bỗng nhiên Khúc Nhạc kêu một tiếng, “Cậu theo dõi tôi?”. Bằng không vì sao mỗi tuần anh tới nơi này thì a Lan liền cũng đi theo tới nơi đây? Hay là nói, anh chân trước vừa đi thì a Lan đã tới rồi?

Nghĩ đến vừa xem AV vừa tự sướng nhưng thật ra là bị 1 người khác vọng tưởng ý dâm thì Khúc Nhạc cảm thấy chính mình thật sự sẽ liệt dương!

A Lan nắm chặt tay của Khúc Nhạc, “Tôi nhớ anh, muốn gặp anh, muốn nói chuyện với anh, muốn thấy anh cười với tôi”.

Khúc Nhạc có thể cảm giác được lòng bàn tay lạnh như băng của a Lan nắm tay của chính mình, không biết là vì sao nhiệt độ cơ thể của chính mình tựa hồ cực cao, nóng nóng, thiêu đốt.

Khúc Nhạc nắm chặt tay của a Lan, “Tôi cũng là đàn ông, lời ngon tiếng ngọt và vân vân, không có 1 chút tác dụng đối với tôi!”.

A lan chớp chớp mắt, nhìn nhìn tay của chính mình, không rõ ý đồ trong lời nói của Khúc Nhạc, Khúc Nhạc thúc giục nói: “Đi thôi, chỗ này không có gì hay để xem, tôi thề sau này không bao giờ tới chỗ này nữa”.

Kết hợp ảnh chụp lần trước ở phòng nhỏ và phát hiện lần này thì Khúc Nhạc đã xác định cùng với khẳng định, a Lan tuyệt đối chính là theo dõi cuồng thêm rình coi cuồng!

Nhưng Khúc Nhạc chẳng qua chỉ là 1 người bình thường, vì sao a Lan sẽ biến thái với anh như vậy chứ.....?

“Khi còn sống cậu quen biết tôi như thế nào?”. Khúc Nhạc hỏi.

A Lan chớp chớp mắt, mặt tỉnh bơ nói: “Không nhớ rõ”.

Mĩa nói!

Mặc dù mặt than nhưng Khúc Nhạc cũng có thể nhìn ra a Lan đang lừa người được không?

Khúc Nhạc tức giận tới thiếu chút nữa hộc máu, oán hận nói: “Cho dù không nói thì dù sao sớm hay muộn tôi sẽ biết, cậu chủ động khai báo thì vẫn tốt hơn so với tôi biết được từ miệng người khác!”.

Rốt cuộc vì sao không nói cho anh biết? Không biết càng là không nói thì lại càng là khơi ra lòng hiếu kỳ của người khác sao? Nếu Khúc Nhạc biết a Lan có bí mật gì không thể cho ai biết gạt anh, hừ hừ!

Ra khỏi Mùa Xuân Ảnh Lâu, a Lan đưa Khúc Nhạc tới 1 cái hẻm nhỏ hẻo lánh, đó là đường tắt từ Mùa Xuân Ảnh Lâu tới nhà của Khúc Nhạc.

A Lan nói: “Không phải anh muốn tôi nói cho anh biết sao? Anh chính là gặp được tôi ở hẻm nhỏ này”.

“A?”. Khúc Nhạc lảo liên nhìn xung quanh, lại ngửa đầu nhìn nhìn trời, “Tôi sao lại tại đây gặp được cậu hả? Cái này không hợp với lẽ thường, loại hẻm nhỏ này bình thường chỉ nhặt được mèo hoang nhỏ thôi? Hoặc là tiểu lưu manh tụ tập gây rối.....”.

Khúc Nhạc nhìn chằm chằm a Lan: “Cậu khi nào thì gặp được tôi?”.

A Lan: “Năm 2003”.

Mười năm trước?!

Khúc Nhạc nhớ rõ chính mình 10 trước đã cứu 1 thiếu niên 17, 18 tuổi, năm ấy anh vừa thực tập xong ở PI, vẫn là tiểu viên chức chưa ai biết tới. Một mỗi một ngày từ nơi này đi tắt về nhà, đúng lúc gặp được thiếu niên bị quây đánh, người đầy thương tích, sau khi trải qua một phen đấu tranh tâm lý kịch liệt thì anh đành phải kêu xe cấp cứu, lại hiếm khi tốt bụng một đường theo đuôi chăm sóc. Nhưng mà sau đó có một đám người mặc đồ đen giày da tới bảo vệ thiếu niên, sau đó anh cũng không gặp lại thiếu niên.

Thiếu niên kia chính là a Lan ở trước mắt sao.....?

Người này theo dõi chính mình suốt 10 năm sao?

Ở nơi chính mình nhìn không thấy thì cậu ta lặng lẽ theo gót chính mình 10 năm?!

“Cậu đồ ngốc này!”. Khúc Nhạc mắng, “Có ai như cậu không? Muốn trả ơn thì trực tiếp sáng khoái gặp mặt, cọ cọ xát xát hơn qua 10 năm, tới chết biến thành quỷ mới tới gặp tôi, cậu vẫn là đàn ông sao? Cậu thật sự là tới trả ơn, không phải tới trả thù tôi chứ?!”

A Lan đứng ở nơi đó có vẻ cô đơn, một câu cũng chưa đáp lại, đều lặng im, dáng vẻ có vẻ như cực hưởng thụ. Khúc Nhạc tức giận tới nói không nên lời, anh cảm thấy tính tình cả đời của chính mình đều bị a Lan mài mòn sạch trơn, hiện tại một chút liền giống như đạn pháo, anh sao lại gặp phải tên kì quái này như vậy?

Đi 1 vòng cùng a Lan, Khúc Nhạc thở hổn hển chậm chạp trở về nhà, cảm khái nói: “Già rồi, thân thể không còn dùng được”.

A Lan tự nhiên như ruồi đi vào phòng bếp, không lâu lắm liền bê lên 1 tô đầu cá kho tàu và 1 chén cơm tẻ thơm ngào ngạt, Khúc Nhạc cảm thấy tay nghề của a Lan thật sự là càng ngày càng tốt, nếu a Lan không hồn phi phách tán, sau này vẫn đi theo anh thì cũng tốt, dù sao chính anh là 1 người đàn ông độc thân vạn năm.

“Có cách nào để không hồn phi phách tán, cũng không phải đầu thai không?”. Khúc Nhạc hỏi.

A Lan hít sâu một hơi, hít linh khí của đồ ăn vào, ngược mắt nói: “Không biết”.

“Đẹp cậu đi”. Khúc Nhạc khinh thường, a Lan tựa hồ luôn nói dối nói, giống như cậu ta có vô số bí mật không thể nói. Nhưng mà vẫn là câu nói kia, “Cho dù không nói thì dù sao sớm hay muộn tôi cũng sẽ biết”.

Không có gì để làm, Khúc Nhạc ăn cơm xong thì dứt khoát chơi trò chơi nhiều năm rồi chưa chơi, trong lúc nhất thời chơi say mê, giống như trở lại thời gian trẻ tuổi đi học thì ngủ, tan học tụ tập.

Đang chiến tới hăng say thì 1 bàn tay tái nhợt lạnh lẽo cuốn một tầng khí đen cuộn cuộn chắn màn hình.

“Dừng chắn đường, đang tới thời khắc máu chốt! A, tôi chết rồi!”.

Khúc Nhạc bức bối nhìn qua, “Cậu muốn làm gì?”.

“Không phải trả ơn”.

“Gì?”.

A Lan nói: “Không phải trả ơn”.

Sau khi Khúc Nhạc sững sốt 1 lúc thì mới hiểu được đây là giải thích, thì ra a Lan còn đang rối rắm với lời nói của anh ở trong hẻm nhỏ, cung phản xạ này hơi bị lâu à, hiện tại mới phản ứng lại.

Nhìn nhìn trò chơi, dù sao đều đã chết, Khúc Nhạc kìm tính nết tán gẫu cùng a Lan, chế nhạo nói: “Không phải trả ơn vậy đó là cái gì, trả thù? Theo tôi 10 năm, lén lút giúp đỡ tôi còn chưa tính, đây là trả thù kiểu gì hở? Có ai trả thù như cậu sao? Thật sự là trả thù tới không cần mặt mũi a!”

A Lan nói: “Không phải trả ơn”.

“Không phải trả ơn, đó là.....”.

A Lan mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Khúc Nhạc, trong đôi mắt đen huyền kia tựa hồ dấy lên 1 ngọn lửa, đốt Khúc Nhạc nóng từ đáy lòng lên tới trên mặt. Khúc Nhạc quay mặt qua chỗ khác, tận lực làm cho tim chính mình không cần đập như sấm.

A Lan dựa sát vào Khúc Nhạc, hơi thở lạnh lẽo phun vành tai của Khúc Nhạc, thanh âm khàn khàn gợi cảm, “Là muốn làm anh”.

Chiều theo thường ngày thì Khúc Nhạc nhất định không chút nề tình đẩy đối phương ra, nhưng mà hiện tại, danh dự công tác bị tổn hại, anh tựa như chuột cùng đường, mỗi người e sợ ngại tránh không kịp, chỉ có con quỷ này, sinh tiền tử hậu (*khi còn sống và sau khi chết*) bất li bất khí (*không xa là, không rời bỏ*)

Khúc Nhạc bỗng nhiên không muốn đẩy đối phương ra.

Hơi thở cực nóng chủ động dây dưa quấn quít, sau khi chạm vào phiến lạnh lẽo kia thì càng thêm kịch liệt, quấn quít triền miên.

13. Chương 13

Khi ánh mặt trời lại xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, Khúc Nhạc tỉnh tỉnh mê mê, ý thức mơ hồ nhìn chăm chăm khuôn mặt đẹp trai của a Lan.

A, lông mi rất dài.

Làn da thật tái nhợt.

Cái mũi thật thẳng.

Môi thật gợi cảm.

Nhìn như vậy thì kỳ thật cũng không có gì khác với người sống, nói không chừng làm quý không lo sinh lão bệnh tử cũng tốt lắm.

Nghĩ như vậy, ánh mặt trời nhất chiếu, khuôn mặt chưa hề làm qua nguyệt trang tân trang gì lập tức giống như bị vật chất tính axit ăn mòn, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy hóa bụi rơi xuống, đầu và ngực chậm rãi vỡ ra cái lỗ, chảy ra máu tươi tong tỏng.

Tuy đã nhìn qua bộ quỷ dạng này của a Lan nhưng giờ phút này Khúc Nhạc vẫn là bị đột nhiên hoảng sợ.

Quý là không cần ngủ, a Lan chính là sau khi ăn no thì lấy hình dáng con người ngủ cùng Khúc Nhạc, từ đầu đến cuối cậu ta đều là tỉnh táo, kể cả khi Khúc Nhạc chống cằm nhìn chăm chăm cậu ta gần một giờ.

Khi a Lan chìm trong suy tư thì Khúc Nhạc sáng sớm không rời giường nổi, ngược lại tràn ngập tình yêu nhìn chăm chăm a Lan, nhất định là đêm qua chính mình (*a Lan*) không đủ cố gắng.

Vì thế a Lan mạnh xoay người, đè Khúc Nhạc ở dưới người, đối với mảnh đất —— bên tai mẫn cảm của Khúc Nhạc, chính là một trận thổi liếm gặm cắn, nhân tiện thần không biết quỷ không hay cuốn hắc khí kéo chặt bức màn lại.

Khúc Nhạc giãy dụa lộn xộn, “Sáng sớm mà cậu đã làm gì hả? Phát cái gì tình? A.....Eo đau quá!”.

Cuối cùng sau khi rửa mặt đã là 11 giờ trưa.

Vẫn là để a Lan thực hiện được, Khúc Nhạc oán hận suy nghĩ, nếu không nghĩ cách làm cho a Lan tiết chế, như vậy lấy tình huống tóm được cơ hội liên miết mãi như bây giờ thì chưa tới 2 năm nữa anh sẽ chết bất đắc kỳ tử mất!

Khúc Nhạc đấu tranh đối với cái gương và cà vạt của chính mình, anh liền không học được cách thắt cà vạt, nhiều năm như vậy, mỗi buổi sáng ghét nhất chính là cái dây mảnh mảnh này!

A Lan cầm lấy cà vạt từ trong tay của Khúc Nhạc, ngón tay dài nhỏ trắng nõn linh hoạt nhích tới nhích lui, nhìn “người” gần trong gang tấc thì Khúc Nhạc lại xấu hổ nhớ tới vừa rồi bàn tay này làm càn ở trên người chính mình, mặt nhất thời nóng bừng lên.

“Cậu, cậu.....”.

“Uhm?”. A Lan cúi đầu, giọng mũi rất nặng.

“.....Khí đen trên người cậu hình như không dày đặc như trước”. Cảm giác nóng bừng trên mặt Khúc Nhạc giảm xuống 1 chút.

“.....”

A Lan lại không trả lời nữa, trầm mặc nhanh chóng thất tốt cả vạt, liền bị khí đen bao phủ rồi biến mất.

Ngay cả câu chào hỏi cũng không nói!

Khúc Nhạc cảm giận, lúc a Lan chết là 27, 28 tuổi, quả nhiên nhỏ hơn so với chính mình, tùy hứng, hừ, lại đi hù dọa Đồng Học Nguyên, chờ cậu ta trở về thì chính mình liền xử đẹp cậu ta! Ai bảo cậu ta không chào hỏi chứ.

Khúc Nhạc không ý thức được là giữa trưa dương khí thịnh nhất, quỷ bình thường sẽ trốn tránh không ra khỏi cửa.

A Lan không có đi tìm Đồng Học Nguyên, mà là đi tìm khu quỷ sư tiểu Phương.

“Tôi đã sớm dự đoán anh sẽ tới tìm tôi”. Tiểu Phương ngồi ở dưới tàng cây hòe ở công viên, “Thế nào, chú Khúc quả nhiên thích anh, sẽ chấp nhận anh”. Lúc nói chuyện thì trong lòng cậu đã có dự tính trước, giống như cậu đã sớm nói qua với a Lan.

Lần này tiểu hắc xà không có quần ở trên cổ của tiểu Phương, mà là như một cái vòng tay thô to đen nhánh quấn cổ tay của cậu ta, nó kiên cố dựng thẳng con ngươi với a Lan, phun lưỡi rắn.

Tiểu Phương sờ sờ cái đầu của tiểu hắc xà, “Nếu đoán không sai thì anh tới hỏi tôi dưới điều kiện như thế nào mới có thể không đầu thai cũng không hồn phi phách tán”.

A Lan không nói chuyện, mà là vươn tay lấy ra 1 viên đá đen bóng. Cục đá này nhìn thoáng qua thì không có gì khác thường, nhưng mà càng nhìn càng cảm thấy toàn thân nó lộ ra quỷ khí, yêu dị dị thường.

Hai mắt tiểu Phương liền sáng ngời, “Đây, đây là bách quỷ lệ?”.

Thấy a Lan gật đầu thì tiểu Phương kinh hỉ nói: “Cư nhiên thật sự có loại vật tà môn này! Đắc lai toàn bất phí công phu*. có bách quỷ lệ thì tiểu Hắc có thể.....”.

*Đắc lai toàn bất phí công phu (trích từ câu: Đạp phá thiết hào vô mịch xử, đắc lai toàn phí bất công phu nghĩa là đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, tới khi thấy được chẳng tốn công): đưa tới tận cửa chẳng tốn tí công sức nào.

Tiểu Phương không kìm lòng nổi giờ tay lấy viên đá đen kia nhưng a Lan lại thu về.

Tiểu Phương tỉnh táo lại từ trong mùng như điên mới vừa rồi, “Anh muốn tôi nói cho anh phương pháp? Thật đáng tiếc, tôi không biết”.

A Lan mặt than vẫn lạnh lùng như cũ.

Tiểu Phương tiếc nuối, nói: “Nếu tôi biết thì tôi nhất định tôi sẽ dùng nó trao đổi bách quỷ lệ. Đáng tiếc..... Không phải tôi không nói cho anh, mà là thật không biết. Không bằng nói trên đời này không ai có thể tìm được phương pháp ngăn cản hồn phi phách tán”. Nhưng cậu ta đột nhiên thiên chân vô tà (*chân thật, ko chút tà niệm*) cười nói: “Tôi sẽ nói cho anh 1 tin tức còn tốt hơn so với chuyện này, anh nhất định sẽ không hối hận lấy bách quỷ lệ làm trao đổi”.

“Nói”.

Tiểu Phương xòe tay ra, bách quỷ lệ liền xuất hiện ở tại trong lòng bàn tay của cậu ta.

“Theo như tôi biết thì anh cũng không có báo thù, nhưng mà tôi thấy oán khí trên người anh lại dần dần tiêu tán. Anh không còn nhiều thời gian nữa!”. Tiểu Phương nói: “Tôi biết oán khí trên người của anh cũng không phải bởi vì kẻ thù của anh, mà là tâm nguyện cho tới nay chưa hoàn thành, thế nào, cảm giác đạt được sở nguyện thích hay không hả?”. Cậu ta tế mi lộng nhân (*nháy mắt, nháy mắt ra hiệu*), lúc này cậu ta không khác gì 1 học sinh trung học bình thường.

Thấy a Lan bơ mình thì tiểu Phương phần nộ nói: “Dựa vào oán khí trên người của anh thì hoàn toàn có thể thành ma, căn bản là không cần điều quy củ này của tôi”.

A Lan hỏi: “Thành ma?”.

Tiểu Phương nói: “Đúng vậy, do anh cho tôi bách quỷ lệ, giúp tôi giải quyết 1 vấn đề lớn nên tôi nói phương pháp thành ma cho anh. Dù sao anh giết một trăm con lệ quỷ rải, không sợ thêm chút tội này. Để tôi đoán nào, nguyên nhân oán khí trên người của anh yếu bớt nhưng không hoàn toàn tiêu tán chính là anh còn có chấp niệm”.

“Anh muốn vĩnh viễn cùng một chỗ với chú Khúc đúng không?”. Tiểu Phương lắc đầu nói: “Tham niệm, lúc không chiếm được thì liều mạng muốn có được, chiếm được lại muốn vĩnh viễn giữ lấy”.

Thấy a Lan nhú mày rõ rệt thì tiểu Phương lập tức nói: “Chỉ cần mê hoặc một người sẵn lòng cam tâm tình nguyện cùng với anh rơi vào ma đạo là có thể. Thành ma, kỳ thật rất đơn giản, chú Khúc nhất định sẽ vì anh mà thành ma, đúng không?”.

Tùy tiện ăn điểm tâm và cơm trưa, Khúc Nhạc đi lòng vòng trong phòng mấy vòng, cuối cùng vẫn là quyết định đi tìm Đồng Học Nguyên.

Anh không lo lắng a Lan giết Đồng Học Nguyên, đó là thù hận, hợp tình hợp lý, anh không tư cách tùy tiện can thiệp, nhưng không biết vì sao Khúc Nhạc chính là cảm thấy tâm trạng bồn chồn, tựa hồ có cổ tiềm lực đang vô hình thúc giục anh đi tới, nhanh đi tới.

Cục cảnh sát vẫn chính khí nghiêm nghị như cũ, cảnh sát bên trong đã sớm quen thuộc với khuôn mặt này của Khúc Nhạc, trực tiếp mang Khúc Nhạc đi vào văn phòng nhỏ của Đồng Học Nguyên.

Đồng Học Nguyên ngẩng đầu một chút từ trong văn kiện, nghi hoặc nói: “Khúc tiên sinh, có việc?”.

Hiển nhiên là có việc, không có việc gì thì sao lại tới tìm người chứ. Cho nên Đồng Học Nguyên chừa ra 1 vị trí, một mình nói chuyện cùng Khúc Nhạc.

Khúc Nhạc không có biểu hiện ra kích động và cấp bách với vụ án, nho nhã lễ độ nói: “Chuyện lần trước tôi nói, không biết Đồng cảnh quan đã cân nhắc tới hay chưa?”.

“Lần trước? À, anh nói cấp trên của anh —— Trương Kiện Dân. Tôi muốn hỏi một chút, sao anh lại biết Trương Kiện Dân có liên quan tới vụ án này?”. Đồng Học Nguyên hỏi.

“.....Thật ra tôi chỉ là đoán thôi. Tôi và Jack Trương, chính là con trai của Trương sir, bởi vì nguyên nhân công tác và tính cách nên quan hệ của tôi và gã ta không phải thật hòa thuận. Không nói gạt anh, thật ra ngay từ đầu Sophie gặp chuyện không may, người thứ nhất tôi hoài nghi chính là Jack Trương, sau lại cảm thấy Jack Trương khẳng định không dám giết người, liền không lại nghĩ nhiều nữa. Cho tới ngày đó, tôi biết được Triệu Cường xảy ra chuyện thì mới bắt đầu hoài nghi Trương sir, bởi vì quan hệ của Triệu Cường và Jack Trương có chút khác thường”.

Đồng Học Nguyên ngắt lời nói: “Khác thường?”. Lập tức gã liền hiểu ra.

Khúc Nhạc vừa quan sát a Lan có ở đây hay không, miệng vừa bịa chuyện, nói: “Đúng vậy. Đây là sau này tôi nghe Jack Trương trong lúc vô ý nói ra. Triệu Cường mới vừa tốt nghiệp đại học, có bốc đồng, cũng có tài, tiền đồ hẳn là một mảnh sáng chói mới đúng. Nhưng.....Tôi không ngờ quan hệ của cậu ta và Jack Trương sẽ hại cậu ta mất mạng”.

Đồng Học Nguyên châm thuốc lá, phun ra khói thuốc, nói: “Hai người bị hại có quan hệ khác thường với Jack Trương”.

“Đúng vậy. Cho nên tôi mới hoài nghi Trương sir, dù sao ban đầu chính là Trương sir bảo tôi giúp ông ta giao phong thư cho Sophie”.

“Tôi hiểu rồi, anh yên tâm, cảnh sát chúng tôi sẽ không bỏ qua bất cứ phần tử phạm tội nào”.

Khúc Nhạc vội tỏ rõ thái độ: “Vậy là tốt rồi, hy vọng các đồng chí cảnh sát sớm ngày bắt phần tử phạm tội chịu tội trước pháp luật”.

Từ cảnh cực đi ra sắc mặt Khúc Nhạc “ba” 1 cái liền giãn ra, bởi vì anh mang chính là giày da hươu, lúc gần đi xoay người buộc lại dây giày, trong lúc vô ý nhìn thấy dưới bàn giấu mấy ghi âm.

Nếu anh không cẩn thận nói ra cái gì đó thì chỉ sợ sẽ bất lợi đối với chính mình.

Buổi tối khi a Lan còn chưa trở về nhà thì Khúc Nhạc nhận được điện thoại của An Khúc —— “Mau mở máy tính lên, xem tin tức! Nhạc tử, vụ án của ông xong xuôi rồi, còn không nhanh chút tới cảm ơn tôi?”.

Khúc Nhạc mở máy tính lên, Weibo, tit đầu của các trang báo mạng đều đăng hình của Trương sir, bên trên viết Trương sir giết người cũng đổ tội cho Khúc Nhạc, khác biệt chính là quá khứ chữ tit tội phạm giết người trên người Khúc Nhạc đều tới trên đầu của Trương sir.

Tin tức đại tiêu đề là —— tội phạm giết người đổ tội Trương [tiện dân] đang bỏ trốn, toàn dân truy nã . An Khúc nói: “Tôi đã sớm hoài nghi Trương [tiện dân], thật vất vả tóm được cái đuôi của gã ta, sao lại có thể bỏ qua chứ? Tôi vừa tóm được tư liệu liền lập tức truyền cho 1 phóng viên mà tôi quen, hiệu quả không tồi chứ?”.

“Sao ông lại sẽ hoài nghi Trương sir.....Trương [tiện dân]?”. Khúc Nhạc hỏi.

An Khúc: “Ông không biết chứ, lần trước ban giám đốc tổng công ty PI các ông không hài lòng biểu hiện của Trương [tiện dân], quyết nghị muốn cất nhắc ông, kết quả bị Trương Kiện Dân áp chế xuống. Tôi liền đoán với cá tính lòng dạ hẹp hòi kia của gã thì nhất định sẽ ghi hận trong lòng đối với ông”.

Giọng điệu Khúc Nhạc cực bình tĩnh, “Vì sao ông không nói qua với tôi?”.

“Không phải tôi sợ ông nghĩ nhiều sao.....?”.

“An Khúc, chúng ta đã quen nhau bao lâu rồi? Đừng lấy cái điệu bộ đồ dành vợ ông ra, tôi muốn biết, khi nào thì ông hoài nghi Trương tiện dân, còn có lúc ấy ông ngầm liên lạc cùng phóng viên cố ý khuếch đại tuyên truyền sự tình công ty PI của tôi, rốt cuộc có phải sự thật hay không?”.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc.

“An Khúc, tôi là cô nhi, mấy năm nay cảm ơn ông chiếu cố tôi, thật sự”.

Giọng điệu An Khúc trầm xuống, “Bộ ông không coi tôi là bạn sao? Ông đang nói gì vậy? Chỉ là không muốn ông tiếp tục ở lại PI mới dùng thủ đoạn nhỏ, cái này thật bình thường, Nhạc tử, tôi vẫn là tôi, ông chuyện bé xé ra to quá rồi đó”.

Khúc Nhạc nói: “Ông làm rất nhiều việc rồi, còn tưởng rằng tôi không biết sao? Cha mẹ của Sophie là ai từ ở nông thôn tìm tới? Là ai dạy bọn họ tới gây rối? An Khúc, ông thật sự cho là tôi không biết sao? Bỏ

đi, An Khúc, tôi thay đổi, ông cũng thay đổi, chúng ta cũng không là bộ dáng lúc đại học rồi”.

Việc này là khi ở cảnh cực tẩn dúc cùng nhóc cảnh sát thì nghe nói, làm Khúc Nhạc chấn kinh không phải An Khúc cư nhiên sẽ làm loại sự tình này, mà là Khúc Nhạc thể nhưng cảm thấy An Khúc làm như vậy là đương nhiên, không gì đáng trách.

Thời gian là vũ khí sắc bén xóa bỏ tất cả, Khúc Nhạc không dám tưởng tượng 10 năm trước chính mình thấy bộ dáng lỗi đời từng trải này của An Khúc thì có thể giết mình hay không, có thể chán ghét hay không. Chính là không có cách nào, tất cả bên người đều đang thay đổi, Khúc Nhạc càng không ngăn cản được chính mình.

Có cái thứ gì không bị thời gian giết không chết chứ?

Khoảnh khắc kia, Khúc Nhạc lại nhớ tới 10 năm trước ở hẻm nhỏ nhất được mèo hoang, mình đây thương tích nằm sấp trên mặt đất, cuối cùng đứt quãng rên rỉ “cứu tôi”, chính là ánh mắt sắc bén như mũi dao, giống như nếu anh không cứu thì từ nay về sau sẽ bị ghi hận.

Người kia ở chỗ chính mình không biết quan tâm chính mình 10 năm, chết rồi cũng không có thể thay đổi chấp niệm của cậu ta.

Dập điện thoại, Khúc Nhạc nắn lòng tựa vào trên sofa, “A Lan, sao cậu còn chưa về nhà?”.

“Reng reng ——”.

Chuông cửa đột nhiên vang lên trong đêm tối, trong tiềm thức Khúc Nhạc tưởng a Lan, vì thế đứng dậy mở cửa.

“A Lan..... Trương sir?”. Sao anh lại ngu như vậy chứ?

Cho tới bây giờ a Lan đều là trực tiếp bay vào, căn bản sẽ không đi ấn chuông cửa!

Hai tay hai chân bị trói ở trên ghế, Khúc Nhạc tận lực làm cho chính mình tỉnh táo lại, suy nghĩ đối sách.

Trong tay Trương Kiện Dân nắm dao gấp, lưỡi dao hướng mặt của Khúc Nhạc, vẻ mặt điên cuồng, “Không nghĩ tới mày cũng có ngày này hả? Mày đoạt chức vị của tao còn chưa tính, cư nhiên còn muốn đoạt con tao! Tiện nhân!”.

Khúc Nhạc tận lực bình ổn Trương Kiện Dân, “Tôi khi nào thì đoạt lấy chức vị của ông chứ? À, ông nói lần trước đại hội thành viên hội đồng quản trị quyết định, lúc ấy tôi căn bản là không ở đó, hơn nữa ông chắc không biết là tôi sớm muốn rời khỏi PI, tiền lương thấp không nói, đãi ngộ cũng không tốt, căn bản là không thể phát triển tiền đồ, ông chắc biết An Khúc chứ, cậu ấy là bạn của tôi, tôi đã sớm đáp ứng đối

chỗ làm tới chỗ của cậu ta”.

“Mày nói bậy! Mày cho là mày nói xạo thì tao sẽ tin sao? Mày dụ dỗ con tao! Mày đồ biến thái chết tiệt!”. Trương tiện dân để dao trên động mạch chủ trên cổ của Khúc Nhạc, “Tao chỉ cần dùng một chút lực thì “phụt” 1 tiếng, mất máu quá nhiều mà chết, ai bảo mày dụ dỗ con tao! Con tao là mạng sống của tao, nhưng mà mỗi ngày nó đều ăn chơi đàng điếm ở bên ngoài, mặc kệ chính sự, phụ sự kỳ vọng của tao, nhưng nó là con của tao, con tao làm gì đều là đúng hết!”.

Khúc Nhạc vội phụ họa, nói: “Đúng vậy, Jack Trương làm cái gì đều đúng cả. Cậu ta muốn làm to bụng cô gái vị thành niên cũng là đúng”.

“Đó là tiện nhân kia xứng đáng! Nó đáng chết! Cưng nhiên dám lấy đứa bé tới uy hiếp tao! Ha ha, là tao tự tay chìm nó xuống nước!”.

Khúc Nhạc ứa mồ hôi lạnh, anh cảm giác trên cổ đang chảy máu, “Jack Trương cấu kết cùng Triệu Cường, cuối cùng lại vứt bỏ Triệu Cường, cũng là đúng”.

“Triệu Cường? Tên nam viên chức kia? Cũng muốn trèo cao con tao?.....Đám tiện nhân này, luôn đuổi không đi, giết không hết, đều là vì tiền của tao, tiền của tao! Tao 1 đồng cũng không cho bọn chúng! Muốn tao liền tung tiền giấy cho bọn chúng, ha ha!”. Trương Kiện Dân đã hoàn toàn mất lí trí, lưỡi dao cắt động mạch chủ của Khúc Nhạc, vẽ ra từng vệt máu.

Khúc Nhạc sắc mặt tái nhợt, nói: “Cho nên, Jack Trương làm cái gì đều là đúng cả”.

“Đúng vậy, đó là con tao, cho nên tương lai phải kế thừa tài sản của tao! Nó làm cái gì cũng đều là đúng hết!”.

“Cho, cho nên Jack Trương vứt bỏ ông cũng là đúng”. Khúc Nhạc thở dốc nói.

Trương Kiện Dân thu được kích thích thật lớn, dao gấp rơi xuống trên mặt đất, ông ta hai tay bịt mắt, bi thương nói: “Tao đem tất cả tài sản đều cho con tao, vì sao nó sẽ không cần tao?!”.

Khúc Nhạc nói: “Tôi xem tin tức, ông, ông vừa xảy ra chuyện thì cậu ta, cậu ta liền ôm tiền chạy, chạy..... Cái loại ăn cháo đá bát này, căn, căn bản không đáng ông, ông vì cậu ta.....”.

Khúc Nhạc cảm giác ý thức chính mình đang dần dần trôi xa, anh sắp chết rồi, có lẽ vừa rồi Trương Kiện Dân thật sự cắt đứt động mạch chủ, anh sẽ mất máu quá nhiều mà chết.

Trong mơ mơ màng màng, bốn phía bị bóng tối bao phủ, Khúc Nhạc thấy 1 người đi ra từ trong bóng đêm.

“A Lan, cậu đã trở về rồi”. Khúc Nhạc xả ra 1 khuôn mặt tươi cười suy yếu.

Dây thừng buộc trên ghế tự động bật bật lỏng ra, a Lan ôm lấy Khúc Nhạc, tay phải dè lên động mạch của Khúc Nhạc, oán khí càng thêm dày đặc so với trước kia, đông nghìn nghịt vây lại đây, miệng vết thương trên cổ lập tức liền biến mất không còn chút dấu vết.

Dao gấp kia không biết khi nào đã tới trong tay của a Lan, cậu ta nói: “Giết ông ta”.

Khúc Nhạc tựa hồ bị mê hoặc, con dao kia tản ra lực hấp dẫn trí mạng, máu của anh, mỗi một cái tế bào của thân thể anh đều đang kêu gào, “Giết ông ta! Giết ông ta!”.

Thời điểm không ý thức được thì Khúc Nhạc đã giơ tay cầm dao đi tới chỗ Trương Kiện Dân.

Trương Kiện Dân thấy được thứ trong tay của Khúc Nhạc, cũng thấy được con quỷ đứng ở phía sau của Khúc Nhạc, xuất phát từ bản năng lùi về phía sau. Sau khi gã quyết định tìm tới Khúc Nhạc báo thù thì sẽ không định còn sống trở về, cùng lắm là chết thôi, không chết thì cùng lắm ngồi tù thôi. Gã trăm triệu không nghĩ tới gã sẽ lấy phương thức này chết đi. Gã tình nguyện đi ngồi tù!

Khúc Nhạc nắm dao, từng bước một, máy móc đi về phía Trương Kiện Dân, cho tới khi dao nhỏ đâm vào bả vai của Trương Kiện Dân, máu tươi nóng bỏng bắn lên trên mặt, Khúc Nhạc giơ tay sờ, một mảnh đỏ tươi, nhất thời lực phủ ngũ tạng cuộn lại, ngồi chồm hổm trên đất ói ra.

Nhờ vậy Khúc Nhạc mới tỉnh táo lại, kinh ngạc nói: “Tôi.....tôi suýt nữa giết người!”.

A Lan mặt âm trầm lau sạch máu trên mặt và nước bọt ở khóe miệng cho Khúc Nhạc, cầm dao gấp dính máu trong tay của cậu, cũng mạnh mẽ nhét vào trong tay của Khúc Nhạc, “Giết ông ta”.

“Không, tôi, tôi hận ông ta hãm hại tôi, nhưng tôi không muốn giết ông ta! Đúng, báo cảnh sát, cảnh sát rất nhanh sẽ tới đây!”. Khúc Nhạc liều mạng lắc đầu.

“Giết ông ta”. A Lan lại nói.

“A Lan, xin cậu, đừng như vậy, tôi không muốn giết người, vì sao tôi không thể không giết người chứ? Cái này có thể chứng minh cái gì?”.

“Chứng minh anh yêu tôi”.

Khúc Nhạc cảm thấy không thể nói lý với a Lan, “Giết người không thể chứng minh anh yêu em. Anh yêu em, anh muốn chúng ta sống cùng nhau, trải qua những này vui vui vẻ vẻ. Mặc dù tương lai chúng ta chia tay thì anh vẫn sẽ hy vọng em hạnh phúc. Đừng bắt anh giết người.....”.

A Lan nhìn chăm chăm Khúc Nhạc thật lâu, sau đó chậm rãi ôm lấy Khúc Nhạc, đặt đầu của Khúc Nhạc ở trước ngực, xúc cảm lạnh như băng làm cho tâm tình của Khúc Nhạc dần dần ổn định lại.

Khí đen dày đặc quay cuồng kịch liệt, tản ra rồi tụ lại, cuối cùng lại đều mây tan sương tán, biến mất, cả phòng lại khôi phục sáng choang, Trương Kiện Dân đã sớm ngất xỉu.

Khúc Nhạc sợ hãi ngẩng đầu, “Thân thể của em ——”.

“Thân thể” của a Lan thoát khỏi nguy trạng trói buộc của oán khí, lộ ra tướng mạo sẵn có của quý, trên đầu và ngực thủng 1 lỗ, chảy máu cuồn cuộn, giống như chảy mãi không ngừng. Đây là cảnh tượng Khúc Nhạc từng nhìn qua, nhưng không có lần nào rõ ràng như lần này, nhìn thấy ghê người như vậy.

Ngực Khúc Nhạc đột nhiên ần ần đau, anh muốn giúp a Lan băng bó miệng vết thương, muốn vì a Lan lau đi vết máu, muốn nhẹ nhàng xoa tóc của a Lan, nói với em ấy “không sao đâu”, anh lại cực độ căm hận Đồng Học Nguyên, càng căm hận chính mình, vì sao lúc ấy chính mình không ở bên cạnh a Lan?

Nhưng mà khi Khúc Nhạc thật sự vươn tay đụng vào tóc a Lan thì tay anh lại trực tiếp xuyên thấu qua.

“A Lan, em sao vậy?”. Khúc Nhạc vội la lên.

“Có lẽ em phải đi đầu thai”. A Lan suy yếu nói.

Trong khoảng thời gian ngắn Khúc Nhạc không biết nên cao hứng vì a Lan, hay là ích kỷ vì a Lan rời đi mà đau khổ, anh chính là ngây ngẩn nhìn a Lan, không thể tin được chia xa thế nhưng tới nhanh như vậy, làm cho người ta trở tay không kịp như vậy.

A Lan đang dần biến mất, cậu lộ ra mỉm cười dài lâu nhất từ trước tới nay, “Có thể làm quý thật sự là quá tốt”.

“Gì chứ, thành quý thì nào có tốt gì, vẫn là làm người tốt hơn. Chờ em sau khi đầu thai làm người thì lại tới tìm anh. Cho tới lúc đó.....anh liền có thể.....”. Khúc Nhạc không nói thêm được nữa, anh kiên trì, cố cất tiếng nói: “Có thể gặp em thật sự là quá tốt”.

Ánh mặt trời chiếu vào trên người a Lan, khiến cho một tia khí đen cuối cùng của thân thể a Lan từ lòng bàn chân bắt đầu tiêu tán, dần dần lan tràn tới ngực, cằm, miệng.....

Buổi sáng hôm nay vẫn là cái miệng kia của a Lan hôn Khúc Nhạc đang hé mở, lại thủy chung không kịp tốc độ tiêu tán của khí đen.

“Cái gì? A Lan, em nói gì? Đừng mà..... Đừng lại.....Anh còn chưa nghe rõ 1 câu cuối cùng của em..... Đừng lại.....”.

Khúc Nhạc muốn ôm chặt a Lan nhưng lại bỏ nhào vào khoảng không.

A Lan giống như 1 cô sương khói, theo gió tan đi, biến mất không còn gì.

Khi Đồng Học Nguyên mang theo cảnh sát đuổi tới trong nhà Khúc Nhạc thì Khúc Nhạc ngẩn ngơ ngồi dưới đất, Trương Kiện Dân vừa mới tỉnh lại, đang định lại hành hung, cũng bị cảnh sát đứng lúc ngăn cản. Phóng viên dưới lầu đều không mời mà tới, không chút khách khí tràn vào, tiếng đèn chụp ảnh loang loáng, tiếng phồng vãn và chất vãn của phóng viên mãnh liệt như nước lũ không dứt bên tai.

Hai ngày sau, Khúc Nhạc đi ra từ bệnh viện, đi ngang qua rạp chiếu phim Oscar, bỗng nhiên dừng xe, đi ra khỏi xe.

Cửa rạp chiếu phim Oscar treo áp phích lớn bằng vải, diễn viên cao lớn đẹp trai quỳ một gối xuống, một tay nâng lên chân của nữ chủ nhân nhỏ xinh, thâm tình nhìn lên đối phương. Phía dưới áp phích là một chuỗi lời bộc bạch dài dòng lòng người giật gân ——

“Có người nói yêu vốn là sùng bái”.

“Bởi vì khi mình yêu một người thì có thể hèn mọn như bùn đất. Cho nên người mình yêu, vĩnh viễn đều là cao cao tại thượng, xa không thể với, chỉ có thể không ngừng nhìn lên, tồn tại khao khát”.

Khoảnh khắc kia, Khúc Nhạc đột nhiên nhớ tới a Lan luôn giống như vậy, ánh mắt càng thêm thâm thúy so với trong áp phích nhìn chính anh, đó là ánh mắt cực nóng, sâu xa, anh bỗng nhiên hiểu ra tâm tình a Lan vì sao trong 10 năm lẳng lặng chờ đợi ở bên người anh.

Anh cúi đầu che hai mắt của mình, giống như nghe được câu nói cuối cùng của a Lan “——Em ngưỡng mộ anh”.

Bởi vì ngưỡng mộ cho nên hèn mọn.

Tình nguyện xa xa nhìn anh, chờ đợi anh, cũng không có can đảm tiếp cận anh.

Hoàng hôn nhuộm đỏ một mặt ánh mặt trời cuối cùng, lục tục có người từ trong rạp chiếu phim.

Lúc này 1 bé gái đột nhiên chỉ vào cửa, lớn tiếng nói: “Mama, mau nhìn. Cửa có ông chú cao cao, ông ta đang khóc! Xấu hổ xấu hổ, lớn như vậy còn khóc chảy nước mũi, con cũng không khóc”.

14. Chương 14: Phiên Ngoại : Tường Dương Lan

Tôi gọi là Tường Dương Lan, tôi đã thật lâu không dùng cái tên này rồi.

Tất cả mọi người chỉ biết kính cẩn gọi tôi là Nhị thiếu.

Đúng vậy, chính là Nhị thiếu, trên tôi có người anh cả, nhưng mà sau đó anh ấy bởi vì nguyên nhân tôi không thể nói ra mà điên rồi, đã chết.

Sau này Tường gia sẽ không còn Đại thiếu mà chỉ có Nhị thiếu.

Trước 2 giờ nữa là sinh nhật 18 tuổi của tôi thì tôi bị chú Hai ám toán, dùng hết toàn lực chạy trốn tới một cái hẻm nhỏ, đúng vậy, tựa như chuột chạy qua đường trốn đông trốn tây. Nhưng mà tôi không có khí lực, hô hấp đều cảm thấy đau đớn, thậm chí ngay cả mở to mắt đều cảm thấy cố sức.

Tôi cảm giác có một người đang tới gần tôi, anh ta là ai vậy? Là người của chú Hai phái tới sao? Tôi còn 1 chút sức lực, chính là chết cũng muốn kéo 1 người chết cùng!

Tôi không cam lòng, chỉ còn 2 giờ nữa là tôi có thể đạt được tất cả di sản, quyền thế, địa vị, tôi đều sẽ nắm giữ tất cả ở trong lòng bàn tay!

Chỉ còn 2 giờ nữa.....

Nhưng mà người kia không có làm ra hành động tổn hại gì với tôi, chỉ là kinh ngạc nhìn tôi.

Anh ta không phải người của chú Hai phái tới, tôi sẽ không chết.

Trong nháy mắt kia tôi đột nhiên lĩnh hội tư vị xen lẫn xấu hổ và kinh hãi.

Tôi quỳ rạp trên mặt đất kéo dài hơi tàn, chỉ có thể liều mạng bám gót chân của người nọ, tôi nghe thấy chính mình hèn mọn cầu xin.

“—— Cứu tôi”.

Lúc tỉnh lại thì tôi chỉ biết chính mình an toàn rồi, nhìn thấy bảo tiêu chỉnh tề trước mắt và thư của luật sư, cùng với đỉnh đầu bóng láng của chú Hai thì tôi liền biết là tôi thắng rồi. Từ nay về sau tôi không gọi là Nhị thiếu, mà là lão Đại mà bọn họ liều mạng nương nhờ.

Nhưng mà người cứu tôi sao lại không tới tranh công lãnh phần thưởng chứ?

Tôi gọi thủ hạ thu thập tư liệu của người kia.

An ta gọi là Khúc Nhạc, là cái cô nhi.

Thật thú vị, tên trên ảnh chụp cười tới ngốc hề hề cứ nhiên chính là người cứu tôi, anh ta cũng xứng sao?

Bảo tiêu của tôi nói rõ thân phận của tôi cho anh ta, nhưng anh ta cứ nhiên không tới tranh công.

Tức cười!

Tôi tin chắc anh ta nhất định ấp ủ âm mưu lớn hơn nữa, có lẽ ngày đó cũng không phải ngẫu nhiên, mà là một cái bẫy rập tỉ mỉ bày ra. Cứ nhiên dám lừa gạt đại boss của Tường gia, tôi sẽ cho anh ta biết tay, nhưng mà đầu tiên phải tóm được đuôi cáo của anh ta.

Một tuần trôi qua.

Tôi ném một bàn ảnh chụp tới trên mặt đất, “Đây là có chuyện gì?”.

Trình thám mặt mũi đáng khinh kia cười nịnh nói: “Tường tiên sinh, tôi theo gã ta 1 tuần, ngoại trừ phát hiện gã là tiểu viên chức thực tập của công ty PI ra, còn phát hiện gã là Gay! Ngài xem, tấm này chính là gã ra vào chỗ Gay hay đi, không nghĩ tới, lớn lên rất nhân khuôn nhân dạng, cứ nhiên là cái.....”.

“Cút!”. Tôi đột nhiên cảm thấy một trận phiền muộn, nóng giận.

“A? Tường tiên sinh.....”.

“Cút xéo đi!”.

Trình thám cầm tiền từ chỗ thư ký, liền chuồn đi, không dám ở lại thêm. Nếu lại chần chờ nữa giây nữa thì tôi nghĩ tôi nhất định sẽ làm ra chuyện làm cho gã hối hận.

Trong văn phòng chỉ còn lại có 1 mình tôi.

Tôi thích loại cảm giác này, không cần cố làm ra vẻ, không cần hao tổn tâm cơ.

Tôi là vương của chính tôi.

Nhưng mà hôm nay tôi cũng không cảm thấy vui vẻ, ngược lại càng ngày càng bức bối, ngực giống như biến thành 1 cái bánh bao hồng đã để nhiều ngày, bị ném vào nước, ngâm nở ra, có lẽ nhân bánh bên trong muốn lòi ra ngoài.

Người đàn ông trên tấm ảnh cười tới thiên chân vô tà, sáng lạn chói mắt, tôi nheo mắt lại, khắc dáng vẻ của anh ta vào trong lòng, vì sao tôi sinh hoạt tại trong bóng tối, mà người đàn ông nhỏ bé vô năng này lại

có thể vui vẻ như thế?

Tôi phải phá hủy anh ta.

Tôi là muốn như vậy.

Tôi không có lại thói quen theo dõi anh ta, mà là tự mình đi theo, anh ta đi làm thì tôi ngay tại chỗ cách anh ta không xa nhìn chăm chăm, anh ta tan tầm thì tôi đưa mắt nhìn theo anh ta đi vào tiểu khu, anh ta về tới nhà thì tôi ngồi ở trước máy tính thưởng thức cuộc sống hằng ngày của anh ta từ các loại góc độ, anh ta đi công tác thì tôi cũng sẽ “trùng hợp” đi công tác, anh ta sinh hoạt đêm thì tôi vẫn ở chỗ không ai nhìn thấy như cũ theo dõi anh ta.

Theo từng ngày một trôi qua thì tôi phát hiện chính mình càng ngày càng mê muội hành động như vậy, tôi từ một nơi bí mật gần đó giám thị nhất cử nhất động của anh ta, nhưng anh ta cũng không biết sự tồn tại của tôi, không biết tôi nắm trong tay mọi thứ của anh ta.

Loại cảm giác này làm cho tôi say đắm.

Về phần vì sao thì tôi sẽ không quan tâm, tôi chỉ quan tâm như thế nào mới có thể làm cho loại quan hệ này tiếp tục kéo dài.

Nhưng mà 1 buổi tối sau khi anh ta chơi đùa điên cuồng ở Pub thì cả người lại xụi lơ tựa vào trên người một người đàn ông, người đàn ông kia vẽ mặt cười dâm, bàn tay tiến vào trong áo của anh ta, lập tức khiến cho anh ta vô ý thức rên rỉ một trận, tôi thấy người đàn ông kia hai mắt đỏ ngầu nhẩn nại, chỉ 1 lát sau thì 2 đồng bọn của gã ta tới đây, đối mặt lẫn nhau, quẹo vào trong hẻm nhỏ bên cạnh.

Bọn họ bắt đầu cởi quần áo của anh ta, cư nhiên muốn ở trong ngõ nhỏ xâm phạm anh ta.

Kết quả đương nhiên cái gì cũng chưa làm thành, tôi vấy tay 1 cái, bảo tiêu liên xử lý bọn họ.

Tôi khiêng người đàn ông ngu ngốc đang hôn mê kia trên vai, sau đó ném tới trên giường của khách sạn, anh ta một đầu chui vào cái gối, xoay người, cư nhiên không tỉnh, liền như vậy đã ngủ.

Trong lòng tôi có cái thanh âm nói với tôi, đó là một cơ hội tốt, tôi có thể thừa dịp hiện tại phá hủy anh ta.

Nhưng mà tôi đã làm gì? Ngày hôm sau nhớ lại thì tự tôi đều sẽ vì chính mình cảm thấy uất ức, cảm thấy thẹn.

Tôi thật vất vả cởi quần áo của anh ta, sau đó thật cẩn thận hầu hạ anh ta tắm rửa, lúc sau lại thả anh ta lên trên giường nằm tốt, đắp kỹ chăn. Anh ta ngủ say sưa còn tôi mệt tới thở hồng hộc.

Tôi thật không hiểu chính mình đang nghĩ gì nữa, tôi rất cuộc đang làm cái gì?

Tôi ngồi ở bên giường nhìn anh ta ngủ say, đầu ngón tay lướt dọc mặt mũi của anh ta, trượt xuống, dùng sức bóp chặt cổ họng của anh ta, nội tâm tôi điên cuồng gào thét, bóp chết anh ta, ai bảo anh ta không tới tìm tôi, không tới gặp tôi, không tới.....

Không tới.....

Không tới cái gì?

Mặt của anh ta nhất thời một mảnh ghen đỏ, trong cổ họng thầm thì khe khẽ rên, nhưng bởi vì do được lực nên anh ta vẫn hôn mê ngủ say như cũ, không có tỉnh lại, cũng không phát hiện ngay tại vừa rồi anh ta thiếu chút nữa mất đi mạng nhỏ.

Cuối cùng tôi vẫn không thể giết anh ta.

Hai năm sau tôi vẫn đi theo anh ta như cũ, mặt trời lặn mặt trăng lên, thời gian như nước, qua càng lâu tôi càng không rõ chính mình suy nghĩ cái gì.

Ngực có 1 cái gai, từ ngày đó ở hẻm nhỏ gặp anh ta liền đâm vào trong, càng ngày càng sâu, tôi chỉ biết tôi không thể để anh ta vui vẻ bởi vì tôi không vui.

Bên người anh ta có người đàn ông nào ve vãn đều bị tôi dẹp gọn, cho nên mấy năm nay anh ta đều là độc thân, cho nên anh ta bắt đầu có quy luật ra vào Mùa Xuân Ảnh Lâu.

Đó là chỗ tốt.

Anh ta chân trước rời khỏi từ Mùa Xuân Ảnh Lâu thì tôi chân sau liền đi vào. Anh ta coi chính là cuộn băng nam nữ XXOO, nữ phóng đảng, cũng bày ra các loại tư thế hấp dẫn khó khăn cao siêu, đáng người nam to lớn, dương vật lại cực lớn, nhưng tôi không có cảm giác gì, chỉ cảm thấy ghê tởm.

Tôi khắc chế tâm tình muốn bỏ đi, trong ghế lô nhỏ hẹp đơn sơ bốc lên 1 mùi tanh tưởi, khi tôi ý thức được đây là mùi gì, là mùi của ai lưu lại thì vỏ đại não của tôi tê rần, giống như bị búa tạ đánh mạnh để lại chấn động.

Dương vật của tôi sưng đứng lên.

Từ đó về sau tôi đều sẽ không khống chế được chính mình, mỗi khi ở 1 mình thì anh ta lại xuất hiện ở trong đầu của tôi, anh ta tươi cười sáng lạn, đôi mắt khờ dại vô tội làm cho tôi từ nội tâm muốn xé nát anh ta, nuốt ăn vào bụng.

Tôi là ma quỷ, anh ta là tế phẩm hiến cho tôi.

Chỉ chớp mắt chính là 10 năm.

Tường gia rốt cục hoàn toàn nằm chắc ở trong tay của tôi, hàng năm tôi đều sẽ gặp chú Hai đầu bóng lưỡng kia, ông ta liền ở tại nghĩa địa công cộng ở ngoại ô, ở cùng một chỗ với ông ta còn có cha tôi và anh trai thân yêu của tôi.

Thật tốt.

Nhưng cho tới bây giờ tôi không nghĩ tới đi gặp Khúc Nhạc, hiện tại anh ta đã là quản lý của phòng đối ngoại công ty PI, anh ta sống rất vui vẻ, hoàn toàn không biết chính mình sống ở dưới sự khống chế của một người khác, tự do của anh ta là tôi ban cho, cuộc sống ấm no của anh ta là tôi bố thí.

Tưởng tượng tới điểm ấy thì tôi hứng thú phần chần tới cả người run rẩy, anh ta tới chết sẽ không biết được chuyện này.

Cho tới 1 ngày tôi phát hiện cấp trên của anh ta bắt đầu mưu đồ gây rối, Khúc Nhạc một bước lên mây quá nhanh, đưa tới ghen tị bốn phương tám hướng, nhưng không có người nào dám trắng trợn như vậy.

Tôi quyết định xử lý tên cấp trên có mắt như mù kia.

Tôi quyết định xích anh ta ở bên người của tôi.

Tôi lại theo đuôi anh ta tới Mùa Xuân Ảnh Lâu, tôi vốn là đi khỏi đó theo anh ta, nhưng hôm nay bị ma xui quỷ ám, tôi phát hiện chính mình không khống chế được tư tưởng của chính mình, cả đầu óc tôi đều là anh ta ở tại trong này, lúc anh ta xem cuộn băng video đang làm cái gì, là về mặt gì, nghĩ tới ai?

Tôi lại một lần nữa không khống chế được chính mình, ngồi xuống vị trí mà anh ta vừa rời đi.

“Phanh ——”.

Tôi nghe thấy ghế lô cách vách vang lên một trận tiếng súng, đó là thanh âm tôi quen thuộc.

Nhưng mà tôi rốt cuộc cũng không có sức lực đứng lên.

Chờ tôi tỉnh lại từ trong phòng bệnh riêng thì đã qua 1 tháng. Theo lời thủ hạ của tôi nói thì trong một tháng này tôi đều hôn mê, bác sĩ nói đại não tôi hoạt động bình thường, nhưng lại không rõ nguyên nhân vì sao hôn mê.

Tôi chỉ cảm thấy chính mình mơ 1 giấc mộng.

Tôi biến thành một con quỷ oán khí đầy người.

Con quỷ này gặp một người đàn ông tên là Khúc Nhạc, hơn nữa làm anh ta.

Mộng này thật tốt đẹp, khoe miệng tôi nhếch lên rồi nở nụ cười.

Hai tháng sau, 1 tờ báo nhỏ ở thành phố này đăng 1 tin tức: “Cảnh sát họ Đồng trong quá trình truy lùng tội phạm không may mất mạng”. Mà trang bìa của báo chí đăng chính là áp phích single mới nhất của thiên vương âm nhạc đi châu Âu lưu diễn.

Thật sự là buồn cười.

Tôi đang bận họp, sau đó đi gặp 1 người mà tôi từ 10 năm trước vẫn muốn chân chính gặp mặt, tóm anh ta lại, làm cho anh ta không bao giờ có thể xuất hiện ở trong tầm mắt của người khác nữa.

Anh ta chỉ có thể là của tôi.

Chiếc xe chạy với tốc độ cao, một chiếc Jeep Cherokee đột nhiên ngừng lại, lái xe của tôi đương nhiên không kịp phanh lại, đầu xe chồm lên.

“Rầm rầm ——”.

Một người đàn ông toàn thân tây trang giày da bước xuống Jeep Cherokee màu trắng, anh ta nhìn nhìn vết xước, vội vàng chạy tới, giải thích với lái xe của tôi.

Lái xe cũng thấp thỏm nhìn tôi.

“Thịch thịch”

“Thịch thịch”

Tôi nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt. Tôi còn sống. Tôi hạ cửa kính xe.

“Xin chào. Tôi là Tường Dương Lan”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-quy>